

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 52

Dijous, 19 de juny de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 37, segona i darrera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'educació especial

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal (presa en consideració)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

1. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat (Tram. 301-00049/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (10:06)

Formulació: Sr. Benach i Pascual (ERC). 3457

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 3459

Rèplica: Sr. Benach i Pascual (ERC). 3460

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 3461

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults (Tram. 301-00048/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (10:37)

Formulació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU). 3462

Resposta: conseller de Benestar Social. 3463

Rèplica: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU). 3465

Contrarèplica: conseller de Benestar Social. 3465

El Sr. Guitart i Domènech (S), el Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) i el Sr. Bargalló i Valls (ERC) demanen d'intervenir per allusions. 3466

El Sr. Camp i Batalla (CiU) demana l'observança del Reglament. 3467

El president anuncia que suspèn la sessió per fer-ne la consulta a la Mesa. 3467

La sessió se suspèn a les onze del matí i nou minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i un minut.

El president intervé per exposar la decisió de la Mesa. 3467

El Sr. Cadevall i Soler (S) intervé per allusions. 3467

El Sr. Bargalló i Valls (ERC) intervé per allusions. 3467

El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) intervé per allusions. 3467

La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per allusions. 3468

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per contradiccions. 3468

El conseller de Benestar Social intervé per respondre. 3468

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició de la interpellació corresponent al punt dissetè de l'ordre del dia. 3469

3. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial (Tram. 300-00160/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (11:23)

Formulació: Sr. Sans i Pairutó (S). 3469

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller d'Ensenyament. 3470

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Sans i Pairutó (S). 3472

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 3473

4. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal (Tram. 270-00009/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (11:53)

Formulació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 3473

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 3476

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 3477

Posició del G. P. Popular: Sra. Nadal i Aymerich. 3478

Posició del G. Socialista: Sr. Bustos i Garrido. 3480

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camps i Rovira. 3481

El Sr. Bustos i Garrido (S) intervé per contradiccions. 3482

Votació (12:58): rebutjada per 19 vots a favor, 58 en contra i 28 abstencions. 3483

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya (Tram. 302-00100/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (12:59)

Presentació: Sr. Bosch i Garcia (M). 3483

<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	3484
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Riera i Gassiot.	3485
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Escartín i Sánchez.	3486
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	3487
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt.	3488
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Bosch i Garcia (M).	3489
<i>La Sra. Bruguera i Bellmunt (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	3489
<i>El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	3489
<i>El Sr. Bosch i Garcia (M) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	3490
<i>La Sra. Nadal i Aymerich (P) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	3491
<i>El Sr. Bosch i Garcia (M) intervé per una qüestió d'ordre.</i>	3490
<i>Votació (sense tres mots) (13:46):</i> aprovada per 108 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	3490
<i>Votació (de tres mots) (13:47):</i> rebutjats per 46 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	3490

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya (Tram. 302-00101/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (13:47)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). Alhora, fixa la posició del seu Grup pel que fa a la Moció corresponent al punt vintè de l'ordre del dia.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments (Tram. 302-00107/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (13:59)

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual. Alhora, fixa la posició del seu Grup pel que fa a la Moció corresponent al punt dinovè de l'ordre del dia.

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2, a la Moció 302-00101/05, i núm. 1 i 2, a la Moció 302-00107/05)

Torn a favor: Sr. Pont i Puntigam.

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

Posició del G. Socialista: Sr. Mir i Bagó.

Posició del grup presentant: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

Posició del grup presentant: Sr. Benach i Pascual (ERC).

Votació dels apartats I i II.3 de la Moció 302-00101/05 (14:59): aprovats per 101 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votació de l'apartat II.7 de la Moció 302-00101/05 (15:00:30): aprovat per 86 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

Votació de l'apartat II.1, 2, 4, 5, 6 i 8 de la Moció 302-00101/05 (15:00:56): rebutjat per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Votació de l'apartat 1 de la Moció 302-00107/05 (15:02): aprovat per 88 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

Votació de l'apartat 2 de la Moció 302-00107/05 (15:03:18): rebutjat per 36 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Votació de l'apartat 3 de la Moció 302-00107/05 (15:03:44): rebutjat per 41 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votació de l'apartat 4 de la Moció 302-00107/05 (15:04:14): aprovat per 99 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votació dels apartats 5 i 6 de la Moció 302-00107/05 (15:04:52): aprovats per 73 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Votació de l'apartat 7 de la Moció 302-00107/05 (15:05): aprovat per 59 vots a favor, 34 en contra i 9 abstencions.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les cinc i tres minuts.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç (Tram. 302-00102/05) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.) (17:03)

Presentació: Sr. Lora i Lillo (IC-EV).

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç (Tram. 302-00104/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (17:09)

Presentació: Sra. Geli i Fàbrega (S), la qual anuncia la retirada de les mocions a favor d'un text transaccional. 3503

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2, a la Moció 302-00102/05, i núm. 1 i 2, a la Moció 302-00104/05)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín, el qual anuncia la retirada de les esmenes a favor del text transaccional. 3504

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 3 i 4, a la Moció 302-00102/05, i núm. 3 i 4, a la Moció 302-00104/05)

Torn a favor: Sr. Codina i Castillo. 3505

Posició del G. Mixt: Sr. Sr. Bosch i Garcia. 3506

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó. 3506

El secretari primer llegeix el text transaccional. 3507

El Sr. Lora i Lillo (IC-EV) es pronuncia sobre el text transaccional. 3507

Votació del text transaccional (17:35): aprovat per unanimitat. 3507

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances (Tram. 302-00103/05) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.) (17:36)

Presentació: Sr. Carnicer i Vidal (S). 3507

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Codina i Castillo. 3509

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 3510

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 3510

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.. 3511

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré . 3512

Posició del grup presentant: Sr. Carnicer i Vidal (S), el qual, tot seguit, accepta l'esmena presentada. 3512

Votació amb l'esmena incorporada (18:11): aprovada per unanimitat. 3513

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima (Tram. 302-00105/05) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.) (18:12)

Presentació: Sr. Sans i Pairutó (S). 3513

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sr. Roig i Grau. 3514

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart. 3515

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 3516

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Olivares i Usac. 3517

Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas. 3518

Posició del grup presentant: Sr. Sans i Pairutó (S), el qual, tot seguit, accepta l'esmena presentada. 3519

Votació amb l'esmena incorporada (18:56): aprovada per 89 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció. 3520

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat (Tram. 302-00106/05) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (18:56)

Presentació: Sr. Vilalta i Oliva (S). 3520

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

El Sr. Codina i Castillo n'anuncia la retirada. 3521

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà. 3521

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls. 3522

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 3522

Posició del G. P. Popular: Sr. Herranz i Masó. 3523

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo. 3523

Votació del punt 4 (19:31): rebutjat per 26 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions. 3525

Votació dels punts 1 a 3 i 5 (19:32): rebutjats per 29 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció. 3525

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 37.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i per les lletrades Sra. Folchi i Bonafonte i Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social i de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la sanitat

D'acord amb les alteracions de l'ordre del dia aprovades en el Ple d'ahir a la tarda, iniciarem la represa de la sessió amb el novè punt de l'ordre del dia, és a dir, la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el finançament de la sanitat, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Benach, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Bé, doncs, molt bon dia. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor honorable conseller, fa temps, fa uns quants mesos ja que es produeix un debat important, un debat que té diversos protagonistes, un debat que se celebra també en escenaris diferents. Per una banda, el debat evidentment va sobre el finançament sanitari, que és el motiu de la interpellació, però, per una banda, es produeix un debat entre el que seria el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, negociant com ha de funcionar o com ha d'anar aquest finançament, i, per altra banda, també es produeix un debat a l'Estat espanyol, que, en definitiva, la ponència que s'ha constituït al Congrés dels Diputats sobre la reforma de la sanitat va treballant, però és un debat que també influeix, i un debat que es produeix aquí a casa nostra i en aquesta cambra, concretament. Un debat que ha tingut tres veus diferents: una veu, la del Partit Socialista, qüestionant i criticant la política sanitària del Govern en relació també amb el finançament, una altra veu que ha estat, lògicament, la del Govern defensant-se i una tercera veu, que hem estat modestament nosaltres, en el sentit que potser el que calia fer era plantejar d'una vegada per totes un pacte sobre el finançament, un pacte, en definitiva, sobre la sanitat.

Ahir vaig quedar garratibat, per dir una paraula suau, quan el senyor Nadal va fer la pregunta al president del Govern i va dir tranquil·lament que ells havien proposat, el Grup Socialista havia proposat, doncs, la creació d'una comissió sobre el tema de la sanitat. Aquí hi ha la petició, la proposta de fer la comissió d'estudi per al tema de la sanitat que de moment només han firmat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana, i el Grup Socialista no, perquè ha dit que no la volia firmar encara. Per tant, a mi em va deixar francament sorprès i, tot sigui dit de pas, de-

cebut, perquè en qualsevol cas cadascú té la seva estratègia, cadascú sap què ha de fer i cadascú sap sobretot què ha de dir. En tot cas, tornarem a recuperar el tema al final.

És evident que l'allau d'informació que s'ha produït en aquests darrers mesos sobre tota la qüestió del finançament sanitari és absolutament extraordinària i, per tant, fer una interpellació de deu minuts sobre aquest tema es fa difícil, perquè la informació és tanta que segurament ens deixarem moltes coses per dir. Però nosaltres voldríem partir d'una base, i la base és, d'entrada, l'anàlisi de l'actual sistema de finançament; una anàlisi molt ràpida, però, en tot cas, per constatar que aquest sistema actual de finançament és un absolut desastre, que, per tant, hi ha models de finançaments alternatius que són més adequats o que serien molt més adequats a les nostres necessitats, i, en tercer lloc, que el model del finançament és un tema que influeix indubtablement en la gestió, però no és l'únic tema que influeix en la gestió.

Pel que fa a l'anàlisi actual del sistema de finançament actual, del 94 al 97, nosaltres voldríem comentar alguns aspectes, encara que sigui molt ràpidament. En primer lloc, coses sabudes, però que penso que en aquests moments, en què l'acord sembla que estigui a punt d'arribar, s'han de constatar un cop més. En primer lloc, la base de partida que es fa l'any 94 és la despesa efectiva de l'Insalud l'any 93, i evidentment aquesta base és una mica, doncs, el fet fonamental, perquè després direm que tot plegat no ha acabat de funcionar com hauria d'haver funcionat; és, en definitiva, el primer error que es produeix, perquè en lloc de calcular la base efectiva de tot el sistema nacional de salut només s'agafen les dades de l'Insalud de gestió directa i, per tant, s'està parlant del voltant del 38% del total; comencem, doncs, amb una base infravalorada.

En segon lloc, aquesta base augmenta amb els anys en funció de l'increment del producte interior brut, del PIB, el percentatge del qual es parteix, en el cas de l'Estat, és evidentment més petit que la relació de la despesa sanitària pública en relació amb el PIB. Per tant, i a més a més en aquest sentit, anem una mica al contrari del que s'està fent a Europa; per tant, segona línia, segona base, segon error.

Tercera, s'apliquen descomptes per a mesures de racionalització de la despesa, i això està bé. Però resulta que, acompanyat amb la tercera línia, el tercer error; quin és? Que aquests descomptes s'apliquen sense un criteri prefixat; aquí podríem donar més dades, més exemples; no cal. En tot cas, si convé, ja ho farem. Però en qualsevol cas és evident que, si no hi ha un criteri prefixat, ens pot passar com el que va passar doncs el 94, 95, que es va passar de 90.000 milions a 140.000 milions sense una explicació massa lògica o racional.

Podria continuar, doncs, analitzant el tema de la base depurada de l'Insalud, que es distribueix en funció del tant per cent de participació de la població protegida; no es contempla la realitat de Catalunya, en aquest cas, en relació amb la població a protegir; hi ha fenòmens que ens diferencien clarament del que passa a la resta de l'Estat.

I, en cinquè lloc, el sistema de compensació econòmica per als pacients desplaçats d'una comunitat a l'altra. Aprofito aquest cinquè, aprofito aquest cinquè perquè nosaltres entenem, a més a més, que a Catalunya hi ha uns factors diferencials que no es tenen en compte en cap cas. En primer lloc, una piràmide d'edat, que implica un envelliment de la població, que implica també un increment de l'esperança de vida, i això en aquest sentit jo crec que és un element positiu, però que també hem de ser conscients que, com més esperança de vida hi ha i, per tant, com més gran és la població, més cares són les despeses sanitàries; a partir dels seixanta-cinc anys es multipliquen d'una manera important. En segon lloc, el desenvolupament econòmic: hi ha una correlació directa i clara entre el que és desenvolupament econòmic i demanda sanitària, i aquí podríem parlar de tot un seguit d'aspectes a nivell assistencial, freqüentacions, hospitals universitaris, etcètera.

Els avenços en el camp de la medicina: és evident que els avenços en el camp de la medicina són inversament proporcionals a la despesa, és a dir, com més..., en tot cas directament proporcionals a la despesa; com més avenços, més despesa. És una mica diferent a l'exemple clàssic dels ordinadors: si fa uns anys algú es comprava un ordinador, evidentment pagava uns diners; amb els mateixos diners que pagava fa deu anys ara té un ordinador deu mil vegades més potent, amb més recursos, amb més possibilitats. En el camp de la medicina és absolutament a l'inrevés: com més coses es descobreixen, com més s'avança en el camp de la sanitat –i això està bé–, com més possibilitats hi ha de curar els malalts, més car és el producte que es descobreix, etcètera. I, per tant, en aquest sentit, és evident que la despesa també augmenta, i a Catalunya és clar que en aquest sentit s'han fet avenços importants i que s'ha adoptat tecnologia punta en moltes ocasions. I, finalment, doncs, la presència important de desplaçats d'altres comunitats, que lliga amb el que comentàvem abans. En definitiva, això també fa que hi hagi un fet diferencial sanitari a Catalunya, que, per tant, tingui també una repercussió econòmica, que a l'hora de negociar el finançament de la sanitat a casa nostra és evident que cal tenir en compte.

És clar, aquí ara podríem o tocaria –jo no crec que sigui el moment perquè, entre altres coses, se n'han donat moltes, de xifres, aquests dies–, podríem entrar en un ball de xifres que seria un ball absolutament marejador. Però el que crec que sí que han de quedar clares són algunes d'aquestes xifres, no? Per una banda, se n'ha parlat molt darrerament, s'han donat xifres que estan al voltant dels 300.000 milions de pessetes –10.000 milions amunt, 10.000 milions avall–; en tot cas, el que és evident és que el dèficit del sistema sanitari català està per damunt dels 300.000 milions de pessetes, i sembla ser que el Servei Català de la Salut està sobre els 190.000 milions. Per tant, en aquest sentit, tenim una xifra clara, un referent clar.

En segon lloc, el fet diferencial sanitari són 18.000 milions addicionals, aproximadament, amb càlculs que s'han fet. I la solució que s'està plantejant és que augmentarà el pressupost per a l'any 98 de la sanitat a nivell de l'Estat espanyol en uns 300.000 milions de pes-

setes, tot i que els desitjos del conseller, segons vam saber pels mitjans de comunicació, era de 350.000. En tot cas, sembla ser que l'última xifra donada doncs fa poc –i aquest «fa poc» jo reconec que també em puc equivocar, perquè igual aquest matí ja s'ha dit una cosa diferent– estava sobre els 300.000 milions de pessetes. Aquí també s'ha parlat de com s'havia de fer, si via pressupost, si via impositiva, augmentant els impostos a nivell del tabac o l'alcohol, si hi havia pagament de les receptes en alguns casos..., en definitiva, aquí també s'ha entrat en un debat que s'hi ha passat molt de puntetes, però que en tot cas és un debat pendent, que és el tema de la solidaritat davant l'eficàcia, l'eficiència, i amb tots els perills que això comporta.

És evident, per tant, que ens trobem amb un tema important. Nosaltres hem dit abans que hi havia altres sistemes. No és la primera vegada que el nostre Grup en parla, ni l'última, que evidentment amb concert econòmic les coses anirien molt diferents. Fixi's en el detall, només li donaré una altra xifra per acabar amb el ball de xifres: si tinguéssim el concert econòmic, per sanitat els ingressos que tindríem serien del voltant dels 80.000 milions de pessetes més, amb la qual cosa, evidentment, el dèficit dels 300.000 milions quedaria en *peccata minuta* en funció que els ingressos serien evidentment molt diferents, i en un termini prudencial de temps ens podríem posar al dia.

Nosaltres entenem també que aquí hi ha tot un seguit de conseqüències, que en tot cas potser tindrem més ocasió de parlar-ne a la rèplica, però que fan que el panorama sigui una mica desesperant; és a dir, no tant pel tema del finançament, que també, sinó pel tema de les conseqüències d'aquest finançament. I, és clar, una mica el que ens preocupa és que això de cara al futur no té previsions d'arreglar-se. En definitiva, tot el tema de la reforma que no està avançada, tot i que ahir el president de la Generalitat donava alguna notícia al respecte. La lentitud en la construcció dels centres d'assistència primària, la lentitud en la posada en marxa dels centres d'assistència primària; no avançar en el que seria la reforma de l'Institut Català de la Salut; les llistes d'espera –hi ha casos absolutament preocupants; abans d'ahir mateix tenia al despatx una persona de vuitanta anys que li han de fer una pròtesi de genoll, plorant pràcticament–; les intervencions quirúrgiques, que estan a més de divuit mesos en les llistes d'espera; el tema dels serveis de ginecologia a la demarcació de Lleida; la pèrdua del nivell assistencial; la desmotivació del personal, en definitiva, l'alta conflictivitat que es dona en aquests moments en alguns hospitals grans, com, per exemple, el cas de l'Hospital de Sant Pau i, en alguns aspectes, el de la Vall d'Hebron; el drama dels serveis d'urgències; el tema de la farmàcia... Un altre drama important, que suposo que tindrem ocasió de parlar-ne més endavant, és tota la qüestió de les malalties psiquiàtriques o atenció als malalts psiquiàtrics, que en aquest sentit hi ha temes pendents i que tornem...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps. Com que tindrà torn de rèplica...

El Sr. Benach i Pascual

Doncs, acabo, senyor president, dient només això, el tema de les malalties psiquiàtriques, que van molt relacionades amb el tema del finançament, també, de què, evidentment, tindrem ocasió de parlar. En qualsevol cas, en la rèplica tindrem ocasió de continuar.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Sanitat, honorable senyor Eduard Rius, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Benach, en primer lloc, jo li voldria agrair la seva intervenció; desconec si és que ha llegit vostè la meua intervenció a la Subcomissió parlamentària o ha assistit a algunes de les nombroses taules a les quals he assistit darrerament, i en les quals he exposat aquests temes, i ho he fet, si no pràcticament igual, en la primera part de la seva intervenció, sí en el mateix sentit, i fins i tot ho han fet també altres consellers de Sanitat, com per exemple el conseller de Sanitat d'Andalusia, que comparteix les nostres opinions sobre el model que tenim actualment vigent.

No hi ha cap dubte que assolir uns recursos suficients per al finançament dels serveis sanitaris i sociosanitaris que configuren el sistema sanitari públic català ha estat i és un dels objectius prioritaris del Govern de la Generalitat, i amb aquest objectiu varem negociar al seu moment amb el Govern socialista, i ara ho estem fent, doncs, amb el Partit Popular.

Cal tenir present que aquest problema, el problema del finançament de la sanitat, no és d'ara, sinó que és conseqüència –vostè també ho ha esmentat– de l'evolució del sistema de finançament existent des del moment en què vam rebre les transferències, i que no va quedar resolt –no va quedar resolt– amb el model vigent, fixat l'any 1994. Només cal recordar que fins al 1986, que la Llei general de sanitat fixa uns criteris de distribució entre les comunitats autònomes, no existia cap criteri. L'any 1994 creiem que es va fer un pas important per intentar resoldre el tema del finançament, atès que, com he dit, no existia una definició clara del model que s'aplicava al finançament, i sempre havíem d'estar pendents de si es desviava o no es desviava l'Insalud i de negociar després, posteriorment, operacions d'aflorament del deute. Val a dir que fins a l'any 1994 s'havien realitzat tres operacions d'aflorament de deute, per un import de més d'un bilió de pessetes, recursos que rebíem tard, i dels quals, fins i tot, havíem de pagar els interessos.

L'acord assolit en el període 94-97 va suposar un pas endavant; per exemple, introduïa una certa estabilitat, introduïa una certa estabilitat perquè es marcava un escenari que era el creixement del pressupost, paral·lel al producte interior brut –després ens hi referirem–, i també es va incrementar la participació de Catalunya en el pressupost, la qual passava, la participació, del 15,81% al 15,99. Però tenia tot un seguit de punts fe-

bles que vostè ha esmentat; és veritat que no estàvem d'acord amb la base de partida, que prenia com a punt de referència la despesa efectiva de l'Insalud l'any 1993, i que, i començant amb el ball de les xifres, nosaltres situàvem entre els 100 i els 150.000 milions de pessetes menys. Aquesta insuficiència en la base de partida ha estat reconeguda per tots els consellers que tenen competències en matèria de sanitat, en serveis sanitaris, que han comparegut davant la Subcomissió parlamentària. Després, va venir el tema del descompte per mesures de racionalització, aquest descompte que semblava ahir que els socialistes van voler arreglar abans de marxar, però que, de fet, no ho varen fer. La veritat és que no ho varen fer, i que, actualitzada la xifra l'any 1997, ha representat un descompte de 177.000 milions de pessetes. Si no hi haguessin hagut aquests descomptes, si no hi fossin, Catalunya hauria rebut en aquest període 94-97 al voltant de 100.000 milions de pessetes més. El sistema de distribució es basava únicament en un criteri capítatiu, sense tenir en compte altres factors.

I, després –vostè també ho ha dit–, cal citar la dificultat que suposava adaptar el creixement de la despesa sanitària al creixement del PIB, tenint en compte que, històricament, aquesta despesa sanitària havia crescut entre tres i quatre punts per damunt del PIB. El professor Guillem López, en aquest Parlament, explicava, precisament, per exemple, que un país amb un sistema similar al nostre com pot ser el Regne Unit, en el període 1978-1995 mai ha crescut la seva despesa sanitària per sota o igual que el PIB, sempre ha crescut per damunt. Per tant, aquest parallelisme entre el creixement del PIB nominal i el creixement de la despesa sanitària ha suposat un problema important.

En les negociacions dels pressupostos generals de l'Estat per al 1997 el Govern de la Generalitat va prioritzar un altre cop el tema del finançament de la sanitat i, com a resultat d'aquestes negociacions, es va aconseguir que els recursos destinats a la sanitat creixessin, el 1997, un 6%, molt per sobre del 2,4% que ha estat el creixement global dels pressupostos, i que els estalvis –que aquesta vegada sí que eren objectius– que es produïssin en l'aplicació d'una sèrie de mesures de contenció de la despesa, com és la congelació de les retribucions dels funcionaris, com és l'acord amb la indústria farmacèutica o com és el decret de reducció dels marges de les oficines de farmàcia i els majoristes, no es deduïssin del pressupost, com es pretenia al començament, sinó que revertissin en un millor finançament dels serveis sanitaris. Això suposava incrementar els recursos d'uns 70.000 milions de pessetes l'any 1997, però, evidentment, això no resolva el problema del finançament, que voldria aprofitar –perquè avui hi ha algun diari que ho torna a esmentar– per dir que no afecta únicament i exclusivament Catalunya, com sembla que molts volen presentar davant de l'opinió pública. No és un tema que afecta únicament i exclusivament Catalunya, afecta el conjunt del sistema sanitari espanyol. I per això, per aquest motiu, el Govern de l'Estat, doncs, va decidir remetre el problema del sistema sanitari, o de la consolidació del sistema sanitari, o del sistema sanitari espanyol, a una subcomissió que va crear expressament en el Congrés de Diputats per a l'estudi i l'anàlisi

d'aquests problemes. Aquesta comissió està treballant en quatre blocs, un dels quals és el finançament de la sanitat.

La Subcomissió és, en aquest moment, a punt de finalitzar les seves propostes, després de més de dotze mesos de treball i d'haver escoltat més de cinquanta compareixences. Com a resultat d'aquesta Subcomissió, el nostre objectiu és aconseguir un pressupost suficient que s'ajusti a la despesa real; nosaltres creiem que, durant el període 1998-2001, Catalunya hauria de rebre anualment entre els 50 i els 60.000 milions de pessetes addicionals. Amb aquestes xifres podríem donar resposta a alguns dels problemes que vostè ha plantejat: a la demanda creixent de serveis sanitaris fruit de l'envelliment de la població, de l'aparició de noves patologies, del tractament de la sida, de la incorporació de les noves tecnologies, etcètera. Vull reforçar la importància que per nosaltres té el finançament de la sanitat recordant la resolució que va aprovar la setmana passada el Congrés dels Diputats, en el debat sobre l'estat de la nació, a proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per la qual cosa el Congrés insta el Govern de l'Estat a dues coses: en primer lloc, a garantir un marc financer estable i suficient, on es mantinguin els principis irrenunciables d'universalitat i equitat en l'accés, i, en segon lloc, que en el quadrienni 1998-2001, s'hauria de dotar el pressupost sanitari públic d'un volum de recursos suficient per atendre la demanda creixent de serveis i equiparar-nos, en aquest període, a la mitjana de la despesa sanitària pública de la Unió Europea.

A banda d'aconseguir un pressupost suficient, que s'ajusti a la despesa real, creiem que és necessari que el model que ha de substituir l'actualment vigent, i que finalitza el desembre d'aquest any, garanteixi una distribució dels recursos entre les comunitats autònomes que sigui equitativa i eficient, és a dir, d'acord amb les necessitats reals, i que ens permeti equilibrar el nostre pressupost. Per això pensem, i ho hem dit en la nostra compareixença en la Subcomissió parlamentària, que caldria corregir la distribució dels recursos amb base poblacional amb altres variables, amb altres variables que millorin qualitativament aquesta distribució de recursos i que tenen una elevada implicació en el nivell de despesa sanitària, com són l'estructura d'edat de la població –cal, doncs, dir que les persones més grans de seixanta-cinc anys produeixen despeses sanitàries entre quatre i sis vegades superiors a la resta–; que caldria tenir en compte l'atenció a malalts desplaçats d'altres comunitats autònomes –l'any 1996, més de 10.000 altes hospitalàries corresponien a aquests malalts–; l'existència a Catalunya de centres d'excel·lència, o també algun altre factor, com podrien ser els diferencials de preus de determinats consums, i que crec que també, per alguns experts en economia sanitària, han estat explicats en aquest Parlament.

En darrer lloc, cal que el nou model de finançament garanteixi, també, doncs, una evolució estable dels recursos, i d'acord amb l'evolució previsible de la despesa sanitària. Nosaltres creiem que, atesa l'evolució de la despesa sanitària els darrers anys, que se situa en una mitjana de tres o quatre punts per sobre del creixement

del PIB, seria raonable contemplar un creixement del pressupost sanitari lleugerament per sobre del creixement del PIB. No obstant, també som conscients que l'escenari macroeconòmic ho dificulta.

El ministre de Sanitat, abans-d'ahir, en la seva compareixença davant la Subcomissió parlamentària, va reconèixer aquesta insuficiència del sistema –per tant, per nosaltres és un pas molt important–, i va anunciar la voluntat del Govern central d'incrementar la base del pressupost sanitari entre 100.000 i 120.000 milions de pessetes, xifra que creiem que és insuficient, però també va manifestar que es mantindria el criteri capitiu de distribució; que aquest s'hauria de millorar amb altres criteris, contemplant fons específics per a malalts desplaçats i centres d'excel·lència, amb independència de qualsevol altre criteri que s'estimi convenient per contemplar les diferències i especificitats dels costos sanitaris entre les diferents comunitats autònomes. I va parlar...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benach, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, en tot cas, coincidim, suposo, tots plegats, que evidentment el sistema no és el correcte i que, per tant, caldria avançar cap a un altre. En tot cas aquí potser hi ha les diferències, que a uns ens agradaria avançar en una línia i a d'altres potser en una altra. El que és evident, de tota manera, conseller, és que, per nosaltres, al darrere de tot plegat hi han uns fantasmes que corren, uns fantasmes que no ens agrada de veure, i uns fantasmes que, en algun cas, ens fan por.

No és el cas de Catalunya, encara, però sí que és el cas de l'Estat espanyol, i en aquest sentit és evident que hi ha un fantasma que corre, que és el de la privatització de la sanitat, i que és evident que aquest fantasma que pot córrer a nivell de l'Estat espanyol, entre altres coses perquè governa qui governa, té unes repercussions i unes conseqüències a Catalunya. Jo no estic dient pas que a Catalunya hi hagi voluntat ni de privatitzar la sanitat ni de res similar, però sí que correm aquest risc, i aquest fantasma hi és, i per tant, hem d'estar una mica alerta.

Un altre aspecte molt important, honorable conseller, és que una cosa és el finançament, indubtablement, i que el finançament és fonamental per poder fer una bona gestió, però que hi han aspectes de la gestió que també cal millorar. És a dir, hi havia un article fa pocs dies a *El País* –pocs dies o poques setmanes, no ho sé, per-

què hi ha hagut tanta informació aquests últims mesos que ja em perdo una mica—, un article del senyor Via, que feia referència precisament a això: és a dir, no podem caure només en el debat del finançament, sinó que també hem de caure o hem d'entrar en el debat de la reforma, de la reforma estructural de la sanitat. Jo crec que aquesta és una reflexió molt important, i que no es pot amagar en cap cas. I és en aquest sentit que nosaltres —evidentment, avui no sé si té massa sentit fer una moció, perquè la veuríem d'aquí a tres mesos, i per tant, d'aquí a tres mesos, aquest tema, si no està arreglat, malament rai— jo crec que sí, que nosaltres voldríem llançar una mica la proposta que, d'una vegada per totes, aquí, al Parlament de Catalunya, també es constitueixi una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat que pugui abordar el tema del finançament i d'altres temes, que pugui tenir compareixences, com tenen al Congrés dels Diputats, perquè, si al Congrés dels Diputats hi han hagut cinquanta compareixences, aquí n'hi podrien haver cent, perquè, entre altres coses, aquí tenim moltes més possibilitats, entenc jo, en el tema sanitari, que en altres llocs, i és evident que ens convé debatre, ens convé parlar, ens convé aprofundir i ens convé arribar a acords, i això només ho podem fer asseguts en un marc de debat com pot ser una comissió d'aquestes característiques, segurament més que en una comissió de les legislatives, a la Comissió de Política Social, que en aquests moments, pels seus tràmits, no es podrà reunir fins a l'octubre, les compareixences s'han de votar, etcètera, i per tant, jo crec que seria molt més àgil i molt més interessant.

És evident que aquesta oferta la faig a tots els grups parlamentaris: Iniciativa per Catalunya - Els Verds..., i nosaltres som dos grups que ja ho hem dit, ja ho hem manifestat; ahir el senyor Nadal ja ho va dir, jo li passaré ara al portaveu adjunt, en tot cas, a qui sigui, li passaré el paper per si ho volen signar ja, ja que ahir van manifestar el seu acord en aquest tema; en definitiva hi han dos grups que ja l'han firmat, i la resta de grups, doncs, també, els qui ho vulguin firmar ho firmen, i a veure si és possible que, quan comenci una altra vegada el període de sessions, puguem començar a treballar intensament en aquest àmbit.

És evident que, com a conclusió, el sistema de finançament és dolent. Nosaltres no entenem per què es continua en aquesta línia de negociar sobre el mateix sistema, perquè, a la llarga, continuarà essent dolent, i segurament aquesta és una reflexió que va més enllà del finançament sanitari, que va a una globalitat més important, però que hi han altres exemples d'altres països que ens atrauen moltíssim més: evidentment, el sistema de finançament del País Basc —ho hem posat moltes vegades d'exemple, i en tema sanitari també—, però altres sistemes que s'estan aplicant en altres països d'Europa, des del punt de vista de la reforma estructural de la sanitat, de què estava parlant abans, doncs, en alguns aspectes el cas d'Holanda, en alguns aspectes el cas de Suècia, per exemple, que fa una aposta molt clara pels ajuntaments... Totes aquelles experiències seria bo que en aquests moments de debat important, poguessin ser tractades en un àmbit, en un marc de debat parlamentari i, fins i tot, per què no?, si és possible, de consens parlamentari.

Res més, honorable conseller. En tot cas, hi insisteixo: presentar una moció avui és bastant absurd, insisteixo que d'aquí a tres mesos si no està arreglat aquest tema, malament rai.

Nosaltres, sí que volem oferir als altres grups de la cambra la possibilitat de signar conjuntament aquesta Proposició per a la creació d'una comissió d'estudi sobre el finançament de la sanitat. I, que a Madrid estiguin treballant en una subcomissió al Congrés dels Diputats, em sembla fantàstic, molt bé, però nosaltres hem d'anar en paral·lel, és a dir, la nostra realitat és diferent i, tot i que ens pot influir allò que s'està discutint allà —que, evidentment, ens influirà—, també és cert que aquí podem anar avançant en altres camins: finançament de la sanitat i reforma estructural de la sanitat a casa nostra, que prou falta li fa en molts aspectes.

Gràcies, honorable conseller, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. La veritat és que vostè parla del fantasma de la privatització de la sanitat i, realment, jo, el que sí que li puc dir és que de les propostes del Partit Popular en cap cas es podria desprendre aquest índex de privatització, si es llegeix el document que va presentar el ministre. Una altra cosa és que es parli de la introducció de mesures de gestió empresarial que res té a veure amb la privatització. Per tant, en aquest sentit, penso que, aquí, no hi hauríem de veure cap fantasma. No hi ha dubte que el problema de la sanitat, si és que la sanitat té algun problema, no és, precisament, el problema del finançament; no és, únicament i exclusivament, el problema de la sanitat, però sí que és un dels més importants i, en aquest moment, jo crec que és el principal problema.

Jo crec que no es pot parlar de crisi de model, no ens trobem davant una crisi de model; ens trobem davant d'un problema de finançament que dificulta la nostra activitat i podem parlar, evidentment, de reformes. El que passa és que, si no s'ha creat aquesta subcomissió o si es crea en un moment en l'Estat espanyol, és per diferents motius, perquè, si en alguna cosa hem estat capdavanter nosaltres, ha estat haver introduït reformes en el sistema sanitari. És a dir, quan llegeixes els documents, l'últim document o l'anterior, de diagnòstic del sistema sanitari, del sistema sanitari espanyol o, fins i tot, les cinquanta-cinc propostes del ministre, hi ha paràgrafs calcats de les nostres lleis. Per tant, si alguna cosa hem fet a Catalunya, si en quelcom hem estat capdavanter, ha estat haver introduït reformes en el seu moment. Per tant, debatre, ara, aquestes reformes, quan estan vigents i les tenim a Catalunya, em semblaria una mica absurd. Hem de resoldre el problema del finançament i, evidentment, s'han d'anar introduint transformacions, reformes per millorar l'eficiència.

Nosaltres vam crear en el seu moment una xarxa hospitalària d'utilització pública, vàrem crear un programa

de «Vida als anys», un programa d'atenció socio-sanitària que ara els seus objectius estan calcats de la proposta del Partit Popular; varem crear, en el seu moment, la reforma de l'atenció primària. Això ens va permetre tirar endavant una llei d'ordenació sanitària de Catalunya que varem modificar l'any 1995; vam introduir un sistema de pagament que ara està fent servir tothom, i nosaltres ja en tenim un altre. Per tant, si en alguna cosa hem estat capdavanters, si en alguna cosa hem anat al davant, ha estat introduir aquestes mesures de gestió. Però, si el que falla és que, realment, no tenim els recursos, hem de resoldre, evidentment, aquest sistema.

Vostè ha parlat d'altres sistemes de finançament en els quals jo podria estar d'acord o no; la veritat és que em consta que en aquesta Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic que hi ha aquí, en aquest Parlament, s'estan estudiant i, en tot cas, suposo que haurem d'anar –i anem– seguint els seus treballs. Ara, en aquest moment, la meua principal preocupació, com a conseller de Sanitat, és donar uns bons serveis sanitaris a la població i, per això, la meua preocupació –i, en conseqüència, la del Govern– ha de ser millorar l'actual sistema, que s'haurà de reformar, evidentment, amb una perspectiva a llarg termini que, en el finançament sanitari, es basaria en una major corresponsabilitat fiscal i en la progressiva integració en el model general.

Però, com que –vostè molt bé ho ha dit– no tot és finançament i hem de parlar de mesures per millorar l'eficiència, jo n'hi voldria recordar algunes quantes que estem fent i que crec que no es reconeixen prou. Nosaltres tenim un Pla de salut, som de les poques comunitats autònomes que ha tingut un Pla de salut, que n'ha fet l'avaluació, que ha introduït els objectius del Pla de salut en els contractes de compra de serveis, que hem avaluat i, fins i tot, hem permès que així se'n pugui criticar, si algun no n'hem aconseguit, però ho tenim, no ho tenen altres comunitats autònomes. En segon lloc, estem elaborant un pla de serveis sanitaris i socio-sanitaris, que ha d'adequar l'oferta de serveis a les necessitats de salut. Com els deia, canviarem el sistema de pagament dels hospitals d'aguts en un sistema que traduirà amb més precisió l'especificitat de l'activitat que s'està realitzant i, per tant, serà un pas endavant en l'eficiència. Hem descentralitzat, estem a punt de descentralitzar, la compra dels productes intermedis, el que fa referència al diagnòstic a la imatge, al transport sanitari, a la medicina nuclear. Hem fet un control de la despesa farmacèutica. Val a dir que, en aquest moment, la despesa farmacèutica, aquest any, aquest exercici, està cinc punts per sota de la de l'any 1996; això són mesures de gestió, això són mesures de gestió, que són les que estem fent. Estem treballant per canviar el sistema de pagament de l'atenció socio-sanitària, a banda de moltes altres mesures de gestió interna en els hospitals de l'ICS, com, per exemple, que, havent disminuït la plantilla en 540 persones, l'any 1996, hàgim fet 1.500 altes de més, hàgim fet 80.000 consultes externes més, hàgim fet 700 intervencions quirúrgiques més i hàgim fet 4.000 intervencions de cirurgia ambulatoria més. Això és gestió i això és millorar l'eficiència i, d'altra banda –com els he dit–, hem de continuar negociant

un millor finançament per a la sanitat catalana i per a la sanitat de tot l'Estat espanyol.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults

Continuant l'ordre del dia, passàrem al vuitè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política de formació d'adults, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Hinojosa, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor conseller, que la formació d'adults és una de les tasques, penso, més importants del seu Departament no té gaire dubte; crec que no es pot discutir que, gràcies al treball fet per la Conselleria, a través de la Direcció General d'Adults, molts ciutadans i ciutadanes de tot tipus d'edat –perquè, aquest qualificatiu d'adults, cada vegada s'amplia més per la banda de baix–, quan es va iniciar el camí en aquesta tasca, realment, eren persones adultes –en el sentit de trenta i més anys– que no havien tingut l'oportunitat, no havien tingut la fortuna de poder gaudir d'una formació bàsica suficient per moure's en els nivells habituals de la vida, però la veritat és que s'està produint una incorporació de gent jove, molt important, dintre d'aquest gran paquet que en diem la «formació d'adults». S'ha fet un llarg recorregut, crec que s'ha fet un llarg recorregut positiu en aquesta feina, poques veus critiquen l'aspecte positiu global del Programa de formació d'adults, però, de tota manera, sembla que hi han algunes deficiències i algunes deficiències importants en el funcionament dels programes de formació d'adults.

Hi han crítiques aquí, hem sentit crítiques –i crítiques dures– d'alguns representants professionals membres de determinats sindicats majoritaris per al nostre país. Jo em vull referir a algunes d'aquestes crítiques, senyor conseller, perquè em van semblar realment importants, em van semblar realment greus, i voldria que el conseller em confirmés si, efectivament, tenim aquestes deficiències i, en tot cas, quins plans hi poden haver per a la solució d'aquests problemes. Es diu que, després de la implantació de la LOGSE, els adults aollits als programes de formació no podran accedir al dit grau segon; es diu que a la Conselleria, per voluntat de la Conselleria, s'allarga, s'estira molt el temps possible per a l'adquisició d'aquest segon grau i, en molts casos, es considera que serà molt difícil que els adults, que avui estan en aquests programes, puguin accedir a aquest segon grau, i es diu, també, que la Conselleria no té previst els homes i les dones, els professionals, que han d'ajudar, que han de formar aquests adults per

a l'adquisició d'aquest grau; es diu: «La majoria, quasi la totalitat dels professionals que estan dedicats a aquesta tasca, són de l'escala B i haurien de ser de l'escala A; és a dir, són professors d'EGB i haurien de ser llicenciats amb determinats tipus de currículum.» Per una altra banda, es diu: «La Conselleria fa un experiment, a Sabadell, que no sabem si funcionarà, que no sabem si serveix per a res...» Es critica el funcionament i la posada en marxa d'aquesta experiència de la Concòrdia; es diu: «No servirà per a allò que necessitem realment, per incorporar aquest col·lectiu a l'expansió i les noves perspectives que dona la Llei, la LOGSE.» Hi ha una mesa de negociació –diuen– que serveix per a poca cosa; és una mesa de participació institucional que funciona malament, que no ha resolt aquests problemes, que se'ls ha plantejat malament, que té, en definitiva, poca utilitat.

Un altre bloc de crítica és el programa «Graduï's, ara pot». Aquest és un programa basat en mitjans audiovisuals i se li fan diferents crítiques, però li'n remarco dos aspectes. Primer, diuen: «És un programa car, poc útil; car, perquè el sistema en si és car; poc útil, perquè els adults no l'utilitzen bé, no saben utilitzar-lo, es troben sols, no tenen el caliu del professor, no tenen el caliu dels companys, no tenen el caliu de l'aula, allà on es troba la gent. Per tant, es troben tan sols que els desincentiva, els desanima, no els serveix per a adquirir la formació per a la qual està ideat el programa. En definitiva, és una formació –dèiem– descafeïnada, poc útil, cara i, a més, és una formació, un estil de formació, que evita que determinats professionals puguin dedicar-se realment a aquest col·lectiu de persones».

Hi ha un altre aspecte. Jo li vaig citant crítiques que sento, i voldria compartir la seva informació i voldria que aquesta cambra conegués el fons de la realitat d'aquests temes. Es deia: «Hi ha un programa d'alfabetització que, pràcticament, està aturat, que no funciona, que no va, que tenia unes intencionalitats al principi però que ara no té recursos, no té la cohesió que hauria de tenir el programa; està aturat, no avança». I aquest seria un problema greu perquè, d'aquest col·lectiu de persones, aquestes persones que no han tingut la fortuna de poder ni tan sols llegir –i jo conec bé aquest drama perquè he viscut molt de prop alguns col·lectius de persones molt desgraciades en aquest aspecte, que no han tingut la possibilitat de l'accés en la seva joventut i en la seva infància a l'escola i ara són adults, ara són àvies, fins i tot dues persones concretes molt properes a la meua família, que són àvies, encara no han pogut aprendre a llegir i a escriure –, hi ha moltes mares –fins i tot podria dir-los on estan ubicades– que han après a llegir quan les seves filles i els seus fills els hi han ensenyat, perquè elles, per si mateixes, no tenien el valor o el temps suficient per acudir a algun d'aquests programes de formació d'adults. I dic: els que en queden, encara, d'analfabets!, que és un col·lectiu no excessivament important en números, però sí en qualitat. Seria realment dramàtic que no els prestéssim una atenció adequada des de l'Administració. I es diu: «És clar, de vegades, ens trobem que no tenim el lloc físic, el lloc adequat, el lloc físic adequat per donar aquesta formació que requereixen aquestes persones. Hi ha centres, però no hi ha suficients centres; hi ha centres, però no

estan dotats; hi ha centres mig dotats, centres dotats d'una manera molt primària, centres que no són els adequats, etcètera. I hi ha llocs en què no hi ha centres». Bé, seria dramàtic que no tinguéssim els espais suficients per poder acollir aquestes persones i que elles poguessin adquirir la formació que els devem.

I és per tot això i per ser respectuós amb el temps, senyor conseller, que ens agradaria al nostre Grup que, des de la seva perspectiva, des de la seva responsabilitat de l'execució d'aquests programes de formació d'adults, ens pogués explicar què hi ha realment de veritat en tota aquesta crítica; què podem, acceptant d'antuvi que hi puguin haver coses que no funcionin i que les haguem de resoldre i que, com vostè sap, té el suport del Grup Parlamentari per prendre aquelles mesures que, en tot cas, necessitessin el recolzament del Parlament... Què hi ha de veritat en tota aquesta crítica? Què ens passa que no funciona un programa que tenim entre les mans i sobre el qual el president ha manifestat moltes vegades la seva illusió, les seves ganes que funcioni i funcioni bé?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta té la paraula el conseller de Benestar Social, l'honorable senyor Antoni Comas, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo li agraeixo molt aquesta interpellació, perquè aquest és un tema important; que m'agradaria que altres grups d'aquesta cambra l'haguessin fet, en lloc de fer manifestacions, declaracions que no són realitat i que s'allunyen de la realitat. Aquest és un tema massa sensible, com altres que també discutim, perquè el que puguem dir en funció de la nostra responsabilitat, o de Govern o de control del Govern des de l'oposició, no adequi als paràmetres de la realitat. Hi ha hagut un grup d'aquesta cambra que fa pocs dies, als mitjans de comunicació, ha fet notes com a grup parlamentari, no com a persones isolades, sinó com a grup parlamentari, dient per exemple que, des de l'any 88, no tan sols no s'havien incrementat els mestres de formació d'adults, sinó que havien disminuït. I això s'ha publicat impunement sense procurar veure quina és la realitat. Jo he de dir, perquè se'n prengui nota, que l'any 88 hi havia 319 mestres de la Generalitat de Catalunya i ara n'hi ha 538; és a dir, hi ha hagut un increment del 70%, nogensmenys que el 70%. D'on s'ha pogut treure aquesta afirmació? No ho sé. Hi ha alcaldes, que són diputats d'aquesta cambra, que aleshores s'afegeixen a manifestos més o menys –podria interpretar– corporativistes, etcètera. S'hauria d'analitzar el perquè i discutir-ho, i discutir-ho, si cal, què és el que convindria, què és el que és realitat d'aquests manifestos, què és el que no és realitat. Hi ha fins i tot una proposició no de llei signada per tres grups d'aquesta cambra que és tot un conjunt, des del meu punt de vista, de despropòsits i d'aspectes inexactes, que intentaré referir-m'hi, encara que espero que des-

prés quan es debati aquesta proposició no de llei es pugui també complementar.

És per això que els he de manifestar la meua decepció davant d'aquesta situació, perquè hi ha prou, prou arguments, des del Govern i des de l'oposició, per poder debatre i per poder millorar les coses. Jo sempre he dit que agraeixo realment el control i la crítica quan aquesta es fonamenta en aspectes que realment poden servir, no quan són d'aspectes que no són veritat. Jo he de dir que també hauríem de retenir-ho, que l'any 89 hi havia a les escoles d'adults 19.384 alumnes –l'any 89. Saben quants n'hi ha hagut l'any 96? 129.077. És a dir, més de sis vegades més. Això no es pot fer amb menys alumnes, no es pot fer sense prestar atenció, no es pot fer sense fer que aquesta política de formació d'adults li doni molta i molta importància. I la formació d'adults no tan sols és una qüestió important. En tots els temps ho ha pogut ser. És absolutament importantíssim al moment present. Té una gran vigència i en tindrà més en el futur més immediat. I la política de la Generalitat no és petulància, però a vegades cal introduir aspectes de referència. Preguntin a la gent de la UNESCO, preguntin a la gent dels països més avançats, realment si el model que seguim a Catalunya, si l'actuació que fem aquí a Catalunya és capdavantera o no ho és. I els diran que sí. La qual cosa no vol dir, evidentment, que s'hagi de tenir sempre, sempre, sempre la fita posada a millorar les coses.

I per això el Consell Executiu, el Govern de la Generalitat, es proposa durant aquesta legislatura continuar potenciant la formació d'adults a Catalunya, mantenir els programes actuals i desenvolupar-ne de nous, d'acord amb les directrius definides per la Llei de formació d'adults a Catalunya, que marcava, recordem-ho, dos objectius bàsics generals. En primer lloc, conciliar el model propi de formació d'adults definit per aquesta llei, aprovada, recordem-ho també, sense cap vot en contra l'any 1991, que va obrir per mitjà d'una concepció global de la persona la perspectiva de formació d'adults, més enllà de la formació compensatòria. Catalunya és un país que se li reconeix haver estat pioner en haver introduït una comissió interdepartamental que abasta tot el concepte que pot necessitar, que podem necessitar tots, tota persona, de cara al seu reciclatge personal. I en el marc d'aquesta llei s'han dut a terme aquest període les actuacions que ha anat definint el model propi de formació d'adults, basat en l'elaboració i desplegament dels programes específics, com el programa d'alfabetització i el programa interdepartamental de formació d'adults; o la posada en funcionament de nous sistemes d'aprenentatge, com la formació a distància i l'autoformació, que han permès dotar d'una oferta més flexible i adequada a les necessitats de cadascú.

Per cert, parlem-ne, d'aquest aspecte. S'ha criticat la formació a distància. Com es pot criticar la formació a distància a aquestes alçades, si això s'ha reconegut arreu? Es podria criticar si la formació a distància hagués eliminat la formació presencial, aleshores ho entendríem, però, en aquests moments, que es critiqui la formació a distància, si és realment un dels aspectes formatius de futur! Que la Generalitat s'hagi avançat en

aquest aspecte és quelcom important. Hi ha moltes persones adultes que no assistiran mai a una escola d'adults, pel que sigui. No hi assistiran, no estan predisposats a anar-hi, i en canvi poden realment seguir els seus cursos, poden millorar la seva formació a través de la formació a distància, que, contràriament al que es diu, no estan isolats. Hi ha un telèfon permanent on hi han mestres disposats a contestar totes les preguntes, nou hores al dia, que se'ls puguin fer en relació amb dubtes que els hagin sorgit a partir de l'aprenentatge o de la lliçó que han vist a través dels cursos de televisió, per exemple. I això està a la seva disposició. Per tant, no estan desassistits. No s'han de trobar sols en aquest sentit, perquè això no és cert. I l'autoformació també és quelcom important en l'ordre de poder fer-ho amb els horaris que realment desitgin. I després hi ha l'ordenació de centres i aules, mitjançant la creació de centres propis i autorització de centres municipals i privats. I, com dic, aquest model ha estat reconegut internacionalment.

I el segon aspecte bàsic que defineix la Llei de formació d'adults és sensibilitzar els ciutadans sobre la importància de la formació al llarg de tota la vida i difondre les actuacions que la Generalitat els posa a l'abast. L'esforç realitzat en les darreres legislatures per definir i aplicar un model propi de formació d'adults no tindrà reflex directe en la millora de la nostra societat si no aconseguim que les persones adultes de Catalunya siguin conscients de la importància que en el món actual té la formació. I aquesta legislatura ens proposem prioritzar l'alfabetització. No està parat, no està aturat, realment està avançat, es confirma, es pot confirmar que en cinc anys –en portem tres, en els dos propers anys– nosaltres tenim l'aspiració d'eliminar la franja d'analfabets funcionals, la franja de vint-i-cinc a cinquanta anys; tenim aquest objectiu, que pensem que podem assolir, i hem engegat la segona fase del programa d'alfabetització, que està la informació a disposició de les senyores i senyors diputats, si ho desitgen. I hem de sensibilitzar els ciutadans de la necessitat d'obtenir el graduat escolar per als que no el tinguin i prioritzar l'oferta dels estudis necessaris per obtenir-lo.

El desplegament de la Llei de formació d'adults ha comportat optimitzar les possibilitats de les persones adultes d'adquirir els coneixements necessaris per al seu desenvolupament personal i per a la seva integració social i laboral, en especial d'aquelles que no havien obtingut la instrucció bàsica en edat obligatòria. I la Direcció General de Formació d'Adults, a través del Centre de Formació d'Adults, el centre d'autoformació, el programa «Graduï's, ara pot» i les proves lliures es proposa prioritzar l'oferta d'aquestes possibilitats, de manera que totes les persones adultes que ho necessitin puguin obtenir el títol de graduat escolar, atès que aquest títol –recordem-ho– és equivalent, als efectes laborals, al nou graduat en educació secundària, i a més és més accessible.

Per tant, la posada en funcionament d'aquests nous sistemes d'aprenentatge, com la formació a distància i l'autoformació, pretén dotar d'una oferta més flexible i adequada a les necessitats de cadascú. Que hi ha escoles que aleshores necessiten millora? Aquesta és una

actuació que hem de fer d'acord amb els ajuntaments respectius. I aquí jo l'altre dia recordava a una senyora diputada, quan va treure, al meu entendre d'una forma no prou adequada, el concepte d'esquerres i dretes, aquí, escolti, el progressisme es demostra a base de veure quins ajuntaments tenen les escoles, cedeixen a les escoles espais que siguin dignes per a la formació d'adults i quins no. I d'aquest tema també en podríem parlar si ho desitgem.

I veig que se m'exhaureix el temps, i potser en la rèplica m'agradaria parlar de la implantació dels estudis per a l'obtenció del graduat en educació secundària. Perquè realment nosaltres creiem que aquests estudis, per part de la formació d'adults, han de començar quan hagi acabat l'etapa obligatòria, i com veig que ara no ho podria exposar amb l'amplitud que és deguda, aprofitaré el segon torn d'aquesta interpellació per exposar-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Hinojosa, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel que he anat sentint del que ens ha informat el conseller, hi ha una evident contradicció entre el que aquí i fora d'aquí aquest diputat ha anat escoltant i el que el conseller va dient. Jo crec que alguna cosa no acaba de rutllar. És a dir, no hi han els fluxos adequats per a la informació a les persones i als col·lectius que representen els professionals i els educands, els alumnes. O hi ha una intencionalitat. Jo prefereixo creure el primer, que no hi ha els fluxos d'informació adequats, perquè el contrari seria admetre que no hi ha un ànim de crítica sobre el sistema, sinó de crítica destructiva de mala fe. No vull creure que hi hagi mala fe.

S'havia posat l'accent molt seriosament en el graduat en educació secundària. S'havia posat la crítica molt accentuadament. A l'inici de la meua interpellació deia: segon grau vol dir concretament el graduat. Deia: «Ara tenen el graduat escolar. No tindran la titulació adequada. Aquesta titulació la necessiten per obrir-los portes laborals, professionals, i difícilment l'obtindran. I no l'obtindran perquè no hi ha els professors adequats, no estan preparats, no hi ha experiències, etcètera.» Que hi hagi crítica fins i tot és bo, perquè pot ser crítica incentivadora de perfeccionament dels programes de govern. Que hi hagi una crítica erosionant també és admesa dintre de la democràcia, però en tot cas convé destriar-la d'aquella altra crítica més constructiva i que ajuda.

En qualsevol cas, conseller, des de la nostra posició, des de la posició del nostre Grup, en tot cas l'única cosa que els demanaria és que continuï amb aquest programa i que faci incidència amb aquests instruments que tenen per poder fer participar les institucions i els professionals, la mesa de negociació, en definitiva, que funcioni. Si tenim un instrument fem-lo funcionar, i

probablement aconseguirem transmetre aquesta informació i la intencionalitat del Govern d'atendre, i atendre bé, aquest col·lectiu de professionals i d'educands, d'alumnes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, com ja he assenyalat, el títol de graduat escolar és equivalent, a efectes laborals, al nou graduat en educació secundària, i és més accessible. En un dels paràgrafs de la Proposició no de llei que hi ha pendent de substanciar en aquesta cambra, i signat per tres grups parlamentaris, diu: «Els ciutadans no podran actualitzar la seva formació bàsica ni podran accedir a nivell superior del sistema educatiu.» Això és el que diu. Com es pot dir això? És que els que estem aquí, molts de nosaltres, varem fer el graduat escolar, per exemple? No. Varem fer altres estudis. I pel fet de sorgir un nou sistema no hem hagut d'adequar-nos a aquest. I ara els que tenen graduat escolar no ho hauran de fer amb el nou sistema. Que hi ha una carrera universitària? Quan hi ha un canvi de sistema, no hem de..., qui té ja la titulació no ha de tornar enrere. Això és així; per tant, aquesta és la realitat.

Nosaltres tenim en aquests moments, ja, fet a través d'un grup d'experts, desenvolupat el segon nivell de concreció del currículum adaptat a les persones adultes, i s'han elaborat ja els materials didàctics específics per a graduat en educació secundària. I l'any 2001 s'hauran implantat de manera generalitzada aquests nous estudis, els estudis per a l'obtenció del graduat escolar que s'extingiran. Però per dur a terme aquesta implantació s'ha definit un model d'actuació, que s'ha recollit en un document que suposo que vostès tenen, i, si no, està al seu servei, de fa un any, que s'ha lliurat a l'òrgan de participació institucional previst en la Llei de formació d'adults: el Consell Assessor de Formació d'Adults, perquè s'ha creat el Consell que realment va establir la Llei de formació d'adults, i aquest és el Consell en el qual estan representades totes les entitats o totes les administracions, i en aquest no hi ha cap crítica al respecte, perquè participen, realment..., hi ha aportacions, en tot cas, però participen, realment, del concepte i del treball que s'està fent.

Efectivament, el curs 96-97 és el darrer en què es realitza el vuitè d'EGB i el primer en què s'ha generalitzat només el primer d'ESO als centres d'ensenyament d'edat obligatòria. I l'oferta d'ESO en aquests centres s'ha generalitzat per a alumnes d'aquest curs; per tant, ara encara no hi ha oferta completa d'ESO generalitzada a tots els nivells.

El Departament de Benestar Social, per a la transició d'un sistema a l'altre, vol prioritzar encara els estudis de graduat escolar, els volem prioritzar atès que són més accessibles per als alumnes i, d'acord amb la Llei, són equivalents a efectes laborals, com hem dit. I no

3466

podem oblidar-ho: la major part dels alumnes de les escoles d'adults volen estudiar per obtenir un títol que els obri les portes al mercat de treball. I això ho aconseguixen amb el graduat escolar. Si els alumnes volen continuar els estudis després del graduat escolar, ho poden fer preparant-se per a les proves de maduresa de formació professional - I, i obtenir un títol que és acadèmicament equivalent al graduat d'educació secundària, i a més suposa una acreditació laboral fins al 2000-2001; per tant, podran accedir als nivells superiors del sistema educatiu.

La preparació per a les proves lliures de graduat d'educació secundària no implica una organització específica. Per tant, és possible, de la mateixa manera que des dels centres es prepara per a l'accés a la universitat. I en l'argumentació que he vist reflectida en aquesta Proposició no de llei es confonen les normes publicades, decrets, amb un document de treball i de debat i d'informació que ha estat lliurat als òrgans de participació institucional i als centres de formació d'adults.

A cada sistema educatiu li correspon una titulació determinada. Per tant, els que ara obtenen el graduat escolar estan en les mateixes condicions de tots els que l'han obtingut des de l'any 1970. I a l'ensenyament obligatori els alumnes tenen quatre anys per superar el graduat d'educació secundària. En el document de treball es preveuen quatre nivells per atendre la diversitat de formació dels alumnes. Això no vol dir que tots triguin aquests anys; previsiblement, el tindran en dos cursos.

Per tant, iniciar l'experimentació, com es proposa en aquesta Proposició no de llei, no és cap problema: ja ho hem fet en aquest curs, i ho ampliarem en el proper curs. Per tant, el disseny curricular del graduat d'educació secundària ja està aprovat i publicat. El que estem fent és la concreció pròpia per a adults.

Aquesta és la realitat; per tant, nosaltres creiem que no hem —no podem, fins i tot— de posar d'una forma general el graduat d'educació secundària en les escoles d'adults, perquè no és necessari i perquè, d'altra banda, això en tot cas s'ha de fer en el moment que s'hagi acabat l'ensenyament obligatori. A mi m'agradaria que en el nou període de sessions...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps.

El conseller de Benestar Social

Acabo, senyor president.

...en el nou període de sessions, d'això en poguéssim parlar, perquè és un tema molt important. Pocs temes hi han tan importants per servir el ciutadà com els de la formació d'adults, pocs temes, i, per tant, a mi m'agradaria rebre, dels grups d'aquesta cambra, doncs, tota l'ajuda necessària de cara a poder millorar la feina que estem fent, que, com he dit, mereix el reconeixement no tan sols de la nostra societat, sinó del conjunt de països que connecten i es relacionen amb nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Hi ha tres paraules..., quatre paraules demanades. Em diran els senyors diputats per què... Un darrere l'altre. Senyor Guitart, que és el primer que he vist.

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, és per una qüestió d'ordre i per al·lusions òbvies.

El president

Mig minut —mig minut.

El Sr. Guitart i Domènech

No, escolti, miri, nosaltres hem escoltat amb molt de respecte i atenció la intervenció que en ús el seu dret ha fet el senyor Hinojosa, i també la resposta del senyor conseller, però ens hem quedat una mica parats en veure que la intervenció, bona part, com a mínim la primera part de la intervenció del senyor conseller era una interpellació a l'oposició, sense que l'oposició pogués contestar, i aquest és un procediment no habitual. És per això que li demanem la paraula, per poder contestar aquelles al·lusions òbvies, amb un cert to desqualificador, que ha fet respecte de l'oposició en general.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Guitart i Domènech

Senyor president, és que li demano la paraula per fer aquesta intervenció; només li he dit el perquè.

El president

Vull escoltar totes les peticions de paraula; després procedirem al debat.

El Sr. Guitart i Domènech

Ah!, d'acord, gràcies.

El president

El senyor Magí Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Senyor conseller, era només en el mateix sentit que el senyor Guitart, però fer el torn aquest d'intervenció per al·lusions que ha demanat el senyor Guitart.

El president

El senyor Ignasi Riera m'ha demanat també la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, en el mateix sentit que el senyor Guitart, senyor president.

El president

I el senyor Bargalló també m'ha demanat la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president, com vostè deu ja en aquests moments intuir, en exactament el mateix sentit que les intervencions anteriors.

El president

El senyor Camp m'ha demanat la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, per demanar a la presidència, com és habitual, l'observança del Reglament i que, en tot cas, les solucions a què es faci referència siguin aplicades amb la definició que el Reglament contempla com a al·lusions personals.

(Remor de veus. Pausa.)

El president

A veure si aclarim les coses: si hi ha hagut al·lusions personals, és evident que per al·lusions personals els diputats tenen el dret a demanar-me la paraula. Per contradiccions, des del punt de vista reglamentari, no ho acabo de veure clar. En tot cas, suspendré durant un minut la sessió per consultar-ho als membres de la Mesa.

La sessió se suspèn a les onze del matí i nou minuts i es reprèn a un quart de dotze del migdia i un minut.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

La Mesa, per majoria, ha decidit concedir un minut d'intervenció a cada un dels diputats que ho han demanat en aquesta interpellació, amb el benentès que és una intervenció estrictament referida al tema que ens ha portat a la controvèrsia d'avui, i que seré tallant, si algun dels diputats s'aparta del contingut de la seva intervenció, tal com acabo d'assenyalar. D'acord, doncs? Marcarem el minut per a cadascun d'ells.

El senyor Guitart té la paraula per un minut.

El Sr. Guitart i Domènech

No, senyor president; el senyor Magí Cadevall ho farà.

El president

Doncs, perdó. El senyor Magí Cadevall té la paraula per un minut.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Només per dir dues coses. La primera: que ens sembla un sistema parlamentari insòlit que es destini tota una...

El president

No s'aparti de la qüestió; el problema del procediment no està en qüestió.

El Sr. Cadevall i Soler

Molt bé, senyor president. Doncs, el segon és que, a més a més, en el contingut d'aquestes al·lusions claríssimes a tres grups de l'oposició s'ha deformat la nostra Proposició no de llei, on demanem que, degut al fet que s'ha avançat la reforma, es faci també –i sense deixar allò altre– el títol, la preparació per al títol de graduat en secundària obligatòria, i, en segon lloc, s'ha dit equivocadament que era equivalent als altres estudis; després, s'ha matisat que «només equivalent a efectes laborals», perquè, a efectes acadèmics, no és equivalent, i per això nosaltres, per donar majors oportunitats als ciutadans i atès que el mateix Govern, en què està el senyor conseller que ha intervingut, ha avançat –i n'està orgullós– la reforma educativa, hi ha molta oferta...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. L'honorable conseller de Benestar Social ha fet referència a una proposició no de llei sobre l'adequació del nou sistema educatiu a l'ensenyament de les persones adultes, en el qual ha rebut els seus arguments sense que s'hagi fet encara el procediment reglamentari de discussió, que és en comissió, i, a més a més, amb desconeixement... *(Veus de fons. Pausa.)* Doncs, amb desconeixement d'aspectes de la Llei orgànica general del sistema educatiu pel que fa referència a l'ensenyament obligatori.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Riera té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Tres qüestions. El nostre Grup ja va ser crític en el debat de la Llei d'adults i allà ja vam recordar que l'ensenyament d'adults és una part de la LOGSE. Per tant, que, si la LOGSE proposa com a ensenyament secundari obligatori uns determinats tipus d'estudis, aquests també han de ser obligatoris per a l'ensenyament d'adults perquè –ho repeteixo– estem parlant d'una fase educativa contemplada així per la legislació bàsica general de l'Estat.

Segona qüestió: actitud dels municipis i dels ajuntaments. Quan hem preguntat per les subvencions a les escoles municipals d'adults –i, d'això, n'hem parlat una vegada i una altra a través dels mecanismes d'aquest Parlament–, voldríem saber per què se suposa que hi hagut ajuntaments que no estan participant en el tema

3468

d'adults, i ens agradaria saber qui és aquest diputat alcalde que no compleix amb les seves obligacions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem seguidament al quinzè punt de l'ordre del dia... Senyora Nadal, per què em demana la intervenció?

La Sra. Nadal i Aymerich

Pel mateix, senyor president.

El president

No l'havia demanat abans, per tant, la petició de paraula ha sigut feta, hem consultat la Mesa, hem pres una decisió i em penso que en aquest moment...

La Sra. Nadal i Aymerich

Apello a la seva benevolència, senyor president...

El president

Com?

(Remor de veus.)

La Sra. Nadal i Aymerich

Vull dir tots els...

(Pausa. Veus de fons.)

El president

Quina contradicció? Vinga...

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president...

El president

No volia fer excepcions.

La Sra. Nadal i Aymerich

No, repetir el que ja s'ha dit per part dels representants dels altres grups, tant l'esment que s'ha fet de la Proposició no de Llei com l'acusació que s'ha fet directament a un alcalde, a un alcalde diputat. Sí: demanar al senyor conseller que totes aquelles manifestacions que s'hagin fet, que han alludit de forma, diguem-ne, «despectiva» —entre cometes— a grups de l'oposició, puguin ser retirades de l'acta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

(Remor de veus. El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.) Senyor Camps?

El Sr. Camps i Rovira

Per un minut; moltes gràcies, senyor president; en tindrè prou. Perquè nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, voldríem manifestar que el contingut de la interpellació...

(Remor de veus.)

El president

Volen guardar silenci! El debat, el dirigeix el president...

El Sr. Camps i Rovira

Tant la interpellació que ha fet el senyor Hinojosa com la resposta del conseller ens ha semblat que reflectien els capteniments tant de l'interpellant com del conseller, i, en ús de la seva llibertat d'expressió, ens han semblat perfectament la pregunta i la resposta.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller em demana la paraula: per un minut també la té.

El conseller de Benestar Social

Jo no he volgut realment menysprear ningú, no ho fet mai. Si alguna... *(Remor de veus.)*

El president

Silenci!

El conseller de Benestar Social

Si alguna expressió pot semblar..., la retiro immediatament; sempre ho he dit. Jo he volgut contestar una interpellació en uns aspectes que a mi em semblava que s'havien fet des de declaracions públiques en els mitjans de comunicació fins a signatura de manifestos, no d'un alcalde, d'alguns alcaldes —he dit—, signatura de manifestos i fins una proposició no de llei que tenia aspectes que no s'adeien a la realitat. I em sembla, des de la meua perspectiva, no haver comès cap actuació incorrecta pel fet d'haver volgut aclarir aquests aspectes. He dit —i ho reitero— que espero que d'aquests aspectes en puguem parlar amb amplitud; ho reitero. Per tant, no hi ha cap aspecte despectiu per a ningú —no ha estat en el meu ànim—, sinó un aspecte d'aclarir unes qüestions que a mi em semblen molt fonamentals per al servei dels ciutadans.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El president

Iniciàrem el quinzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial, presentada pel Grup Socialista. Te la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Martí Sans, amb el benentès que hi ha una interpellació que té el mateix contingut, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds..., que es pot acumular? *(Pausa.)*

Senyor Guillot, em demana la paraula?

El Sr. Guillot i Miravet

Senyor president, disculpi, però la diputada Carme Tolosana està malalta i li demanaria que posposés aquesta interpellació.

El president

Queda posposada, per tant.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació especial

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president.

El president

Té deu minuts.

El Sr. Sans i Pairutó

Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, abans d'entrar en el fons de la qüestió, senyor conseller, el que sí que ja li dic és que –degut al fet que l'educació especial està integrada com a tal en el seu departament però que té una implicació amb altres departaments–, inevitablement, hauré de fer referència també a altres departaments quant a implicació en el producte final de l'educació especial i que de cap manera no implicaran, les crítiques que jo faci o les opinions que jo deixi, una crítica a vostè, sinó al mal o al funcionament no prou correcte o a les deficiències que trobem en l'educació especial en aquests moments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

L'any 94, el 17 d'abril, es va fer un decret d'integració que venia inspirat pel Pla nacional d'integració de l'any 78 i que ha marcat una mica una inflexió en el que ha estat l'educació especial des d'aquell moment, perquè part de la gent, dels usuaris de l'educació especial han anat integrant-se a l'escola pública, a l'escola ordinària: una escola d'educació especial, que no tenim, una part –i ho comentaré després–, a l'escola pública i una part

al que són escoles d'educació especial de les quals el percentatge més alt són escoles privades concertades i, les altres, són escoles públiques –bàsicament, les escoles privades concertades, molt concentrades a Barcelona i Tarragona, i a Lleida i Girona; a Girona, sobretot, hi ha més escola pública.

Un tipus d'ensenyament, un tipus d'educació, senyor conseller, que implica Ensenyament, Sanitat, Benestar Social i, si anéssim fent derivacions, també, Habitatge, Urbanisme, Treball, etcètera. Però, en tot cas, Ensenyament, Sanitat i Benestar Social queden molt implicats directament en tot aquest procés. Això ja vol dir, d'entrada, que hi ha d'haver una major coordinació amb els diferents departaments. Quan falla la coordinació, quan s'hi posen psicòlegs però no s'hi posen metges, quan és difícil de fer contractacions, comencem a treure qualitat a l'ensenyament, comencem a no solucionar problemes que s'haurien de solucionar d'una manera immediata.

La integració, també, ha produït un altre efecte, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller: l'efecte que hi ha hagut una variació qualitativa i quantitativa quant als usuaris de les escoles d'educació especial; variació quantitativa, perquè n'hi ha menys, i, variació qualitativa, perquè el gruix d'alumnes tenen problemàtiques més complexes: disminució psíquica i/o física i/o sensorial o trastorns mentals greus, autisme, psicosis infantils, etcètera, etcètera. Uns usuaris –i això és important dir-ho– que estan en situació especial no només les hores que estan a l'escola, sinó les vint-i-quatre hores del dia. I aquí és allà on haurem tots plegats de fer un esforç per solucionar alguns d'aquests problemes.

Escolti'm, senyor conseller, vostè, per professió i per coneixements, sap tan bé o millor que jo que una persona objecte d'educació especial, quan surt de l'escola, continua arrossegant els seus problemes i els porta a casa, i no sempre les condicions de casa són les que tots voldríem i desitjaríem: la «vivenda», la feina dels pares, els germans, el lloc, les problemàtiques familiars que s'interrelacionen tremendament amb aquestes situacions. Per tant, aquí hi ha una tasca a fer en el futur importantíssima. També hem de parlar de la transversalitat dels serveis: educadors, pedagogs, psicòlegs, rehabilitadors, metges, centres sanitaris... Obliga a una coordinació àgil i eficaç.

El ventall de patologies associades és molt ampli –n'he parlat–: epilèptics, afectacions motrius severes, trastorns de deglució i alimentació, incontinència, nens i nenes plurimedcats. Per tant, no n'hi ha prou que vagi a l'escola l'ATS de la xarxa primària. Entenem que aquestes escoles públiques i privades concertades –aquestes, amb el plus de concert que correspongui– haurien de disposar d'una manera suficient –dic «suficient»– de metges entesos en fisioteràpia, neuròlegs, psiquiatres, psicòlegs clínics, experts en psiquiatria infantil. En el camp de la integració, els deficients sensorials i visuals –aquí li reconec que s'ha fet un avenç, que hi ha hagut una participació important d'ONCE–..., això, realment, en aquest aspecte, seria la part, diguéssim, bona d'aquesta intervenció que jo faig.

Un altre problema important és que la LOGSE ens parla de primària i secundària; en canvi, en l'educació especial, ens quedem amb l'educació bàsica. Això implica temes de professorat, de concerts, etcètera, etcètera.

La privada concertada. Molt important, senyor conseller, en aquest sentit, en aquest camp, molt important; ocupa el 80%, diguéssim, de l'oferta i està en aquests moments..., una privada concertada que surt a iniciativa social, entorn de pares i mares. Per tant, em sembla que és important dir això: se sent angoixada; no té, no hi ha en aquests moments, senyor conseller, un desplegament normatiu clar; per tant, això provoca dubtes de futur, i la situació econòmica és precària, no tant pel que afecta el seu Departament, però sí, per exemple, l'ICASS, que té uns deutes importants que no acaben d'arribar, i això ofega totalment el funcionament del dia a dia i deixa unes perspectives de futur totalment fosques.

Desplegament normatiu. Sense resposta, de moment, les modificacions de concert sol·licitades pels centres durant el mes de gener: el setembre entraran nanos, però ara ja haurien de saber si tenen plaça o no, i, això, en aquests moments, no és possible. La derogació de normatives de *ratios* del 92: encara no hi ha decret, hi ha un esborrany que porta, em sembla, ja disset revisions. Nosaltres, quant a la complexitat de l'educació especial –i, després, en la rèplica, això, intentaré completar-ho una mica més–, creiem, senyor conseller, que ja no és qüestió de decrets, sinó que s'hauria d'anar cap a una llei d'educació especial, específica per a Catalunya.

Ofegament econòmic. Els diaris han denunciat que, a una determinada entitat, li deu 1.200 milions l'ICASS, i estem parlant de vint mil famílies, del 90% dels sis-cents vint-i-vuit centres, tallers ocupacionals, centres de treball, i de vint-i-dos mil usuaris, aproximadament, tenint en compte que el 80% d'aquests diners, senyor conseller, estan destinats a personal, que aquesta gent estan obligats a pagar l'IRPF abans d'haver cobrat..., i la Seguretat Social. Els mòduls de despesa, senyor conseller, estan congelats des del 95. Això no pot ser!

El 21 del VIII del 96 es va fer un acord per adaptar l'ensenyament privat a la LOGSE, l'educació especial exclosa. Per tant, senyor conseller, considerem necessària, pel que fa a l'ensenyament, una normativa que clarifiqui el present i el futur de l'escola especial pública i privada concertada; desenvolupar programes de garantia social adequats; actualitzar els preus dels mòduls; una educació especial amb un acord per la LOGSE, similar a la privada. Pel que fa a benestar social, suport a les famílies, que ja n'he parlat abans, de la gran necessitat de suport que tenen les famílies; per exemple, l'Associació APPS ha començat a posar en marxa unitats de respir, que són aquests serveis que es fan perquè els alumnes no hagin d'estar tants caps de setmana, per exemple, a casa i puguin estar atesos en un altre lloc; serveis d'atenció a domicili; definició clara del que han de ser els centres ocupacionals i centres de treball; compliment del 2% de la reserva de llocs de treball a les administracions públiques; adequar a les necessitats reals les llars, residències i habitatges tutelats, amb els recursos suficients; valorar, en el decurs del desplega-

ment de la normativa, noves propostes de solucions de la problemàtica i altres fórmules. Jo no dic que el nostre model no sigui bo; jo, el que estic demanant, senyor conseller, és que tots plegats a partir de les meves crítiques, que són totalment positives, fem un esforç per anar millorant la situació i perquè el nostre model es consolidi. I, si no, busquem alternatives o busquem modificacions en el model, en sanitat, aplicant a aquests camps els criteris que regeixen la sanitat en general, que no regeixen: personal sanitari dels centres d'educació especial a les escoles ordinàries amb nens integrats amb patologies associades –rehabilitadors, metges, etcètera–; adequació de la xarxa primària i hospitalària a nens i nenes amb pluripatologies.

Resumint, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, més coordinació interdepartamental, unificar criteris quant a la LOGSE i disseny d'un projecte plural per atendre les necessitats de postescolaritat –després parlaré de la postescolaritat, tema importantíssim. A partir dels tretze anys poden anar alguns nens d'aquests a casa; altres, en centres de suport, en empresa ordinària. Necessitat de garantia social que realment funcioni bé. Crear un programa d'inversions i crear un marc normatiu per a l'educació especial per a disminuïts físics, psíquics i sensorials que situï el sector públic i el privat en una perspectiva clara de futur.

Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, he intentat emmarcar, potser una mica massa ràpid, tota la temàtica que volia presentar-li. En la rèplica, si el senyor conseller em fa alguna precisió, intentaré precisar una mica més. Per descomptat que presentarem una moció. I dir-li, senyor conseller, que aquesta interpellació està feta des de la visió crítica i des del respecte a la situació de la gent que pateix un no prou bon servei, des de la voluntat que entre tots hem de fer els màxims d'esforços per millorar la situació de l'educació especial, globalment, al nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Martí Sans, estic segur que la finalitat de la vostra intervenció respon a les vostres paraules finals. Faig acte de fe d'aquesta creença. Heu dit més o menys que la vostra interpellació, la interpellació del Grup Parlamentari Socialista, respon a la vostra convicció de la necessitat de vetllar per una bona atenció i una bona educació per a totes les persones, els nens i les nenes, però també les persones, que estan incloses dintre d'aquest col·lectiu que denominem «necessitat d'atencions especials» o «atencions educatives especials»; n'estic segur.

Estic segur també que el senyor diputat, amb la mateixa confiança que jo, entén també que l'actuació del

Govern, no pas ara, sinó des de sempre, des de l'any 80, però d'una forma encara molt més clara i forta de l'any 84, té la mateixa finalitat, i, per tant, és fer una atenció de qualitat a aquest col·lectiu de persones, que mereixen no només el respecte de tothom, sinó una atenció especial, en el sentit positiu del terme –no ho dic en un sentit diferenciador, sinó en el sentit positiu del terme–, per part de tota la societat i, com és obvi, per part del Govern.

Com el senyor diputat ha dit, ara ens estem basant en una sèrie de normes. La més propera, des d'un punt de vista del contingut, directament d'això –i sempre parlant en matèria educativa–, és el Decret 117/84, d'ordenació de l'educació especial. I el senyor diputat ha parlat de coses que normalment van lligades al món educatiu, però també passa això en el món que no és de l'educació especial, de la importància que hi hagi una bona coordinació amb altres departaments que intervenen d'una forma important en l'atenció al ciutadà, al nen o a la nena necessitada d'educació especial, i necessitats d'atenció especial, però que també passa en un grau diferent en el món que no és aquest.

Jo crec que seria bo, de totes maneres, sense perjudici que sigui –per dir-ho, així, amb les paraules del senyor diputat–, en el sentit de garantir una bona col·laboració i coordinació entre els departaments que s'impliquen, diferenciar de forma clara el que és atenció i el que és educació, perquè l'educació no és més que una part d'aquesta atenció; una part importantíssima, però no és més que una part.

Jo crec honestament, senyor Martí Sans, que hi ha una bona coordinació, perquè fa molts anys que es va treballant de forma integral en aquest tema, entre els departaments que més hi intervenen, que són el Departament de Sanitat, el Departament de Benestar Social i el Departament d'Ensenyament. Però tot allò que sigui remirar-s'ho en el sentit de recolzar tot el que es pugui, aprofundir el que es pugui aquesta coordinació i aquesta intervenció d'actuacions, de cap manera s'hi pot estar en contra, al contrari.

Ara bé, el senyor diputat ha fet referència que cal una actualització de la normativa. Hi estem d'acord. Des del 84 fins ara s'han produït canvis –i en algun cas canvis molt importants. I parlo només del sistema educatiu, que és la meua directa responsabilitat com a conseller. Ha canviat el període de l'escolaritat obligatòria, com sap molt bé el senyor diputat; ha canviat l'estructura en etapes del sistema educatiu, com també sap el senyor diputat; han canviat els continguts curriculars de l'educació, i, a més a més, la nova estructura educativa que crea la LOGSE, o el nou sistema que crea la LOGSE permet una flexibilitat i un adaptabilitat a circumstàncies diferenciades –allò que en diem la diversitat– i, per tant, permet unes més grans possibilitats que el sistema anterior, des d'un punt de vista d'una atenció educativa més adient, més personalitzada, més adreçada a aquest col·lectiu, sense perjudici del manteniment d'una forma clara i ferma, sense donar cap pas enrere, del principi que ha regit fins ara l'actuació educativa en aquest camp, que és el principi d'integració i de normalització.

La veritat és que hem estat i som molt curiosos, al Departament d'Ensenyament, a l'hora de preparar i de posar en marxa aquesta normativa. Primerament, perquè estem parlant d'un col·lectiu que es mereix i que exigeix, des d'un punt de vista d'exigència ètica cap a nosaltres, una atenció molt especial –i ho torno a dir en el sentit positiu del terme–, hem decidit que val més aprofundir i intentar fer-ho molt bé, si és que podem, que no pas anar a corre-cuita. I és cert, i si hi ha alguna crítica en l'exposició del senyor diputat sàpiga que és assumida per aquest conseller, és cert que hem anat a poc a poc, que hem anat amb una certa calma. No perquè això comportés un gran d'interès i una gran preocupació i ocupació, sinó per la decisió i l'intent de fer-ho molt bé.

El nou decret, el nou projecte de decret està redactat, està en tràmit de dictamen del Consell Escolar de Catalunya. S'ha enviat també al Departament de Governació per ser sotmès al tràmit de dictamen de la Comissió de Govern Local de Catalunya, i, per tant, confiem que en un termini relativament breu, un cop exhaurits aquests dictàmens, incorporades les observacions que s'hi puguin fer, i que hagi passat pel tràmit –també obligat legalment– de la Comissió Jurídica Assessora –per tant, estem parlant d'un parell o tres de mesos–, i, per tant, a començaments de setembre, a finals de setembre, el Decret pugui veure's publicat en el DOGC. I, des d'aquesta perspectiva, donar resposta a aquestes inquietuds reals, i compartides per nosaltres, que ha manifestat el senyor diputat en relació amb què passa fins als setze anys, què passa amb els programes de garantia social, què passa dintre del sistema educatiu amb aquells nens i nenes que assoleixen una edat superior als setze anys. El Decret intenta donar resposta, i resposta adient, a aquest tipus de preguntes que el senyor diputat posava sobre la taula.

És evident que des del sistema educatiu no es donaran les respostes que han de provenir de la sanitat i que han de provenir del Departament de Benestar Social, entès com una política global d'atenció a aquest col·lectiu. Però és evident també que en el redactat d'aquest decret s'ha tingut en compte, i s'han tingut converses i, per tant, participació del Departament de Sanitat, i també del Departament de Benestar Social, perquè en tinguin coneixement, puguin fer les seves pròpies aportacions i, per tant, surti quelcom que no es vegi aïllat, sinó que es vegi integrat. Com és lògic, també s'ha parlat amb el Departament de Treball, perquè, òbviament, una de les finalitats importants de l'atenció a aquest col·lectiu, dintre d'una política d'integració, és procurar i propiciar la integració normalitzada, o al més normalitzada possible, en el món laboral.

Ha parlat el senyor diputat –i no sé si em donarà temps; si no, després continuaré– en relació amb la problemàtica que es planteja als centres d'iniciativa privada, d'educació especial, que estan concertats. Algunes, com és obvi, són fruit del temps. D'una banda, ha disminuït en general el nombre d'alumnes i també els alumnes necessitats d'atencions educatives especials en centres especials i, a més a més –com ha dit el senyor diputat–, s'ha agreujat el problema en relació amb anys passats; no perquè ara ens arribin amb problemes més

3472

greus, sinó perquè l'aprofundiment en la política integradora fa que en els centres específics d'educació especial quedin aquells que tinguin unes impossibilitats gairebé absolutes d'integració en el sistema normal.

No li càpiga dubte, senyor diputat, que estem mantenint, en el passat, i aquests dies, en concret, converses i diàlegs amb els representants d'aquests centres, precisament per, dintre de les possibilitats de la situació, donar una sortida al més favorable possible als seus problemes.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Martí Sans, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Sí, a veure, senyor Hernández, senyor conseller, la interpellació, com vostè ha dit, l'hem feta perquè el tema ens preocupa i la fem perquè sabem que les interpellacions, com a mínim, i les propostes parlamentàries des de l'oposició, incentiven i dinamitzen la tasca de govern. En aquest sentit, tot el que això hagi servit per donar més agilitat a la cosa, ja ens donem per satisfets. Però hem d'anar més enllà. I, més enllà, dels criteris que pot tenir, és un tema en què és molt fàcil posar-se d'acord els diferents grups, perquè tots sabem les mancances que hi ha, i tots sabem la situació global que això comporta per a tots els afectats: usuaris, pares, familiars, etcètera.

Sí que és necessària la coordinació entre els dos departaments, senyor conseller, però en aquest més, perquè estem parlant d'uns usuaris amb moltes més necessitats que no pas els altres. Per tant, la rapidesa de resposta i la contundència en la resposta aquí és més important que en les altres situacions, malgrat que en les altres situacions també ho és.

Vostè m'ha parlat d'una diferenciació atenció/educació. Totalment d'acord, senyor conseller, però, alerta, quan estem en aquest camp la diferenciació no és tan important. L'atenció, els serveis, el suport es valoren tant com l'educació –i vostè m'entendrà perfectament. Es valora que vagin a l'escola i que tinguin els mitjans –que els tenen– per anar fent l'aprenentatge, però també es valora el suport per a les famílies o per al nano en aquell cap de setmana. També es valora el suport que quan hi ha el rehabilitador hi hagi un metge perquè digui si, en algun cas, la rehabilitació, allò que es fa, la manipulació, es fa bé o no es fa bé. I això sí que són trets diferencials que no estan en els altres llocs. Per això parlem nosaltres de necessitat de coordinació i de necessitat de recursos, perquè són un conjunt de situacions tremendes; tremendes en el sentit que s'estan produint al llarg del dia i que l'usuari necessita quasi sempre el suport dels altres, i un suport multivariat, transversal quant a professions.

Sobre l'actualització de la normativa, em diu que vostè hi està d'acord; que han anat a poc a poc per fer-ho

millor; miri, d'acord, però fem-ho ja; ja hi ha hagut temps. Ja hi ha hagut temps, senyor conseller. Ha d'haver-hi normativa. Ha d'haver-hi normativa perquè, malgrat la integració que vostè i nosaltres i molta gent defensem, i podríem fer reflexions, fins i tot amb alguns apartats potser crítics, però des de la valoració positiva, des de la defensa, vostè i jo sabem que el model actual d'integració però d'escoles d'educació especial amb oferta pública i oferta privada continuarà, perquè d'usuaris n'hi haurà; n'hi haurà menys, però continuarà. No crec que en aquests moments puguem anar a dir: «canviem el model i passem-ho tot al públic», perquè no. Jo entenc que si alguna cosa d'aquestes s'ha de fer, s'ha de pensar molt, s'ha de parlar amb els sectors implicats i s'ha de programar en el temps, si és que es vol fer s'ha de programar en el temps.

Un altre tema, sobre si ha d'anar en decret o en llei. Honorable conseller, miri, en aquests moments, sap què passa? Jo també sóc del món de l'ensenyament, i sovint sento que es barregen els conceptes: es parla d'educació especial o d'alumnes amb necessitats especials tant pel tema que parlem ara com, per exemple, per altres alumnes immigrants. No té sentit l'expressió aquesta, no els pot posar tots en el mateix sac; s'ha de ser curós i diferenciar la casuística de cada un, i quan s'integra tot en la mateixa nomenclatura això vol dir que alguna cosa no es comença a precisar tal com s'hauria de fer.

Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, model educatiu: zero anys, tres anys, setze anys, vint anys en alguns casos. I després què? Aquesta és una altra pregunta, senyor conseller; aquesta és una altra pregunta, que li he dit que en parlaríem un moment, que avui no era el motiu principal de la interpellació, que forma part de la problemàtica, del conjunt de la problemàtica, forma part de l'angoixa de les famílies, i aquí tenim ja experiència en aquest Parlament, amb un departament que no és el seu, de problemàtiques en aquest sentit i de problemes que encara no estan solucionats en aquest sentit, i que la postescolaritat sí que tindrà solucions multidiverses, i una passa per una bona escolaritat, per uns crèdits de garantia social que els puguin adaptar al màxim per entrar en els casos que sigui possible en el món del treball i per un suport permanent, perquè la problemàtica no acaba..., de la mateixa manera que jo, senyor conseller, deia: «No acaba la problemàtica quan surten de l'escola, a les cinc o a les sis», tampoc acaba la problemàtica quan als setze anys surten de l'escola i se'n van al món que ja no és l'escolar.

Per tant, jo sé que vostè m'entén perfectament, i sàpiga que aquesta darrera part de la meua intervenció la faig perquè és que tinc una necessitat psicològica de fer-la, perquè em semblaria que quedaria curt si només m'hagués centrat en els anys d'escolaritat. És una problemàtica global, que hi hem de donar respostes globals i multivariades i sobretot...

El president

Senyor diputat, se li ha exhaurit el temps.

El Sr. Sans i Pairutó

Acabo. I sobretot, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, no només ens podem moure amb criteris economicistes en aquest tema, perquè no cal que ho expliqui: hi han altres criteris que han de funcionar, com la solidaritat, l'estat del benestar, etcètera.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor president, moltes gràcies.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, senyor Hernández, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat Martí Sans, escolti, bàsicament estem d'acord, per tant serà qüestió, a partir del pas més que suposa mútuament aquesta interpellació, d'anar treballant plegats, vostès, nosaltres i amb altra gent per avançar en aquest camp.

Jo crec, de totes maneres, que sense deformar la realitat podem estar raonablement satisfets i optimistes de cara al futur. Una primera, no partim de zero: Catalunya –i és mèrit de tothom, també del Govern; però no estic aquí jo per dir que el Govern és el primer agent; també el Govern, però no només ni exclusivament el Govern– ha fet des de sempre unes actuacions molt meritories –i per això ho puc dir, perquè...– en matèria d'educació especial. Jo mateix he estat espectador, per dir-ho així, privilegiat d'algunes d'elles, i des que va venir el gran canvi, el gran canvi, el fonamental canvi a finals dels seixanta i principis dels setanta, de l'educació especial, que sí que va ser una educació especial molt segregadora, però que va comportar fixar l'atenció sobre aquella problemàtica i crear més de recursos, Catalunya va ser pionera. En la política d'integració va ser també pionera; jo recordo haver estat com a responsable en un centre d'educació especial a les Illes Llargues Mundet l'any 72, l'any 73..., no, perdó, 76, 77, 78, li estic parlant a aquest diputat, quan ja totes aquestes escoles venien discutides per avançar. Per tant, no partim de zero i partim d'una realitat que és raonablement positiva.

A partir d'aquí estic d'acord amb el senyor diputat que hi ha un col·lectiu en el qual sempre ens ho hem de mirar, perquè tot el que sigui una actuació coordinada, no només dels poders públics, que també, de tots els poders públics, sinó a través de la societat en el seu conjunt, per millorar la qualitat de vida, les condicions de vida i en la mida de les nostres probabilitats fer polítiques d'integració i d'igualtat d'oportunitats amb tot el que això significa, una atenció coordinada i integral, tot això serà poc.

Des d'aquesta perspectiva, tingui també la consciència clara, senyor diputat, que els criteris que en aquest tema regeixen en el passat, en el present i, de segur, en el futur en el Govern de Catalunya no són uns criteris economicistes. És evident que l'economia té els seus

límits, però on menys s'han de veure aquests límits és quan parlem d'educació especial.

I també estic d'acord amb el senyor diputat que aquí tenim un problema semàntic, que la LOPEGC, la mateixa LOGSE, però sobretot la LOPEGC, fa, al meu criteri, un concepte massa extensiu del concepte «alumnes amb necessitats educatives especials», i que té molt poc a veure la problemàtica, que és real i que s'ha d'atendre d'un nen de dos anys que acaba de venir immigrant d'un país, sense coneixement de la nostra cultura, de la nostra llengua i amb tota la problemàtica que comporta la immigració, i per tant amb necessitats educatives especials, però molt diferents molt diferents, d'un altre tipus, d'aquelles a les quals el senyor diputat es referia i a què jo estic tractant de donar respostes. No tingui dubte que es trobarà amb un govern sensible a això i, en concret, per raons fins i tot d'experiència personal, amb un conseller molt sensible a aquestes temàtiques.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal (presa en consideració)

Passaríem ara al sisè punt de l'ordre del dia, és a dir, debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passarà directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari. Seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra de cada un, amb un temps màxim de deu minuts.

Per presentar la proposició, té la paraula el diputat senyor Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en els darrers temps el nostre país ha viscut –de fet està vivint encara ara– un seguit de situacions protagonitzades per col·lectius de joves que han ocupat immobles abandonats.

Segons dades que se'ns van facilitar recentment per part de la Direcció General de la Seguretat Ciutadana, a Catalunya existeix un total de 145 immobles ocupats i unes 783 persones que els ocupen. Això, per tant, demostra que el moviment «okupa» –amb k– té en aquests moments una importància i una creixent presència a Catalunya, tot i que històricament, com vostès

saben, ha tingut una certa tradició, sempre molt vinculada a altres moviments que de manera anàloga durant els anys seixanta i setanta es produïen, naixien i es desenvolupaven a Europa. Aquesta xifra que els acabo d'esmentar fa uns instants, i que a més, segurament, ja s'haurà vist incrementada a hores d'ara, és una xifra que ben segur que es queda curta si fins i tot la comparem amb les famílies que l'any 77 es van instal·lar en nou-cents habitatges de Badia o si la comparem amb les mil ocupacions que a principis de la democràcia van tenir lloc en ciutats de l'Estat, com Bilbao, Madrid, València, per posar en aquell moment, lògicament, de manifest la burocràcia i els favoritismes perpetuats per l'Obra Sindical del Hogar i els respectius *ministerios de la Vivienda*.

Es tracta, en general, el moviment «okupa», com el que coneixem avui dia, d'un moviment de caràcter informal, és a dir, no reglat, que ha anat manifestant-se de manera diversa segons, evidentment, les circumstàncies socials, econòmiques i històriques, d'una banda, però també en funció molt especialment de les respostes polítiques que les diferents administracions han anat donant, sobretot de cara a atendre les reivindicacions bàsiques d'aquest moviment; és a dir, la reivindicació de l'accés a un habitatge digne, però també la reivindicació de poder comptar amb o disposar d'espais per a la pràctica d'activitats culturals juvenils.

Això posa de manifest que el moviment i la causa «okupa» té a Catalunya no només una important presència, com revelen les notícies que sovint diàriament, periòdicament, apareixen en els mitjans de comunicació, a partir molt especialment del desallotjament d'aquestes persones—recordar només el cas del cinema Princesa el 28 d'octubre de l'any 96, o a Terrassa, o a Banyoles, o el més recent de la Casa dels Gats de Gràcia, o ahir mateix també al carrer Montmany, també del barri de Gràcia a Barcelona—, sinó que també posa de manifest, més enllà de la perplexitat inicial i fins i tot—si se'm permet l'expressió—algun conat de crispació produïda per algun esclat de violència, posa—reitero—de manifest que aquest moviment té una àmplia, una amplíssima base social que recolza aquest moviment informal i, a més a més, que rep el suport, la comprensió d'una part molt important de l'opinió pública, com crec que s'ha demostrat amb actes, manifestacions o amb la tolerància que s'ha produït o s'ha manifestat o s'ha consolidat en determinades situacions.

Si no fos així no s'entendria, per exemple, senyores i senyors diputats, que els «okupes» de la Casa dels Gats del carrer Mare de Déu de la Salut, de Gràcia, portessin més de sis anys ocupant aquella finca; o, per exemple, que la fàbrica d'embotits Maret, de Salt, s'arribés a convertir, s'ha convertit en un casal popular, en què el propi Ajuntament, governat pel Partit Socialista i Esquerra Republicana, cedeix l'equip de so per fer concerts; o per exemple, que can Mireia, un bloc de quatre plantes al cor de la Trinitat Vella, de Barcelona, s'hagi transformat, des que el dia 5 d'octubre passat oneja la bandera «okupa», hagi vist transformada la seva fesomia de manera que hagin arribat a caure envans, l'escombra i el recollidor s'han anat enduent les restes de l'abandonament i s'han obert espais per organitzar ac-

tivitats per als de dintre i per als de fora. Dues de les plantes d'aquest immoble, per exemple, estan destinades a habitatges i les altres dues actuen com a centre social alternatiu i han muntat tallers de serigrafia, de guitarra, a més d'exhibir, per exemple, pel·lícules. I algú preguntarà: i els veïns del barri què en tenen a dir, de tot plegat? Què han fet? Què n'han dit, al respecte? Doncs, cap problema, cap problema pel que fa als veïns del barri, fins al punt que alguns d'ells han fet donació de mobles, estris i fins i tot s'hi acosten sovint els caps de setmana per participar en les activitats que s'organitzen.

L'ocupació—i amb això crec que podem estar d'acord tots els grups polítics de la cambra i també el mateix Govern, que per cert ha constituït una comissió d'estudi a través de la Secretaria General de Joventut per estudiar aquest fenomen—, l'ocupació—ho repeteixo—no pot ser entesa només com un problema que mereix una resposta penal. Respon a condicionants superiors, condicionants que estan tots ells provocats per la delicada situació econòmica, una situació econòmica per la qual travessa la nostra societat i que especialment—vostès ho saben—castiga d'una manera molt especial, molt particular, un segment de la nostra població com és la joventut.

No estem, senyores i senyors diputats, davant d'un acte de rebel·lia juvenil a finals del segle XX només, sinó que estem també davant de l'existència del moviment «okupa», perquè aquest moviment posa sobre la taula la subsistència d'una problemàtica juvenil que compartim també amb d'altres països del nostre entorn geogràfic i cultural més pròxim i que es pot, bàsicament, sintetitzar en dos aspectes. L'un, ja m'hi he referit: les dificultats dels i de les joves per emancipar-se, accedir al mercat de treball no precisament en condicions precàries i accedir alhora també a una «vivenda» digna en el mercat de l'habitatge. En aquest apartat vull fer esment molt particularment al que diu el Síndic en el seu Informe relatiu a l'any 1996. El Síndic qüestiona, en primer lloc, l'efectivitat de les polítiques i les actuacions públiques desenvolupades per facilitar l'habitatge als joves, i en segon lloc també denuncia el retard en el pagament i la materialització dels ajuts econòmics, un retard que es produeix, de vegades superior als sis mesos o un any, que fan en conseqüència il·lusòria en molts casos l'expectativa lògica, normal, d'accedir a un habitatge subvencionat.

Per tant, les actuacions executades i fins i tot—m'atreveixo a plantejar—les actuacions previstes a executar pel Govern de la Generalitat en matèria d'habitatge, que són continuïstes i insuficients, situen el problema de l'habitatge com un problema mal resolt, com una de les veritables assignatures pendents d'aquest Govern que, oimés, presenta una escandalosa manca d'idees i d'enginy per explotar altres fórmules, com la repercussió fiscal per part de les hisendes locals via taxes dels immobles desocupats; la creació, per exemple, de censos i altres vies que estimulin l'accés d'aquests immobles al mercat immobiliari. Però el segon aspecte també que es posa de relleu en aquest cas són les dificultats de trobar espais on desenvolupar les seves activitats cíviques i culturals, alternatives, no comercials o contraculturals, amb absoluta independència.

Aquesta situació que acabo de descriure, aquest diagnòstic, amb una situació –ho repeteixo– que no és aliena a les dificultats dels i les joves per incorporar-se al mercat de treball o al fet d'incorporar-se de manera sovint precària, va estretament vinculada, lligada, a la gran quantitat d'immobles urbans, industrials, comercials, habitatges que es troben en desús durant llargs períodes, fruit sobretot de la manca d'una regulació pública que impedeixi l'especulació. Segons dades que ha facilitat l'Institut Nacional de Estadística, a Catalunya hi ha un total de 314.922 habitatges, que suposa un 11,6% d'immobles deshabitats, incloent-hi, per cert, els habitatges adquirits amb finalitats especulatives, cases de pagès, edificis situats, doncs, en nuclis antics de població, etcètera, etcètera. Davant d'aquesta xifra, comparativament, el total de 144, 145 cases ocupades a què hem alludit anteriorment suposa únicament, escassament, un 0,046% de les que estan abandonades.

Per tant, si posem en combinació el nombre de llars tancades amb la demanda, la necessitat d'habitatges per part del col·lectiu de joves en edat d'emancipar-se familiarment, existeix, com vostès hauran notat perfectament, una notable, una evident disfunció. I això es deu no només a un preu de l'habitatge car, pels núvols, que fa que no tinguin sortida, fins i tot a tot l'Estat, doncs, més de 165.000 habitatges, que no es venen –si se'm permet l'expressió– «ni a tiros», sinó també perquè molts d'aquests 314.922 habitatges catalans desocupats no figuren en el mercat immobiliari. I és per això que considerem, en conseqüència, que l'acció d'ocupar un immoble desocupat feta col·lectivament com a acte de protesta per les dificultats que tenen els joves actualment per accedir a un habitatge o trobar espais per desenvolupar amb absoluta independència les seves activitats cíviques i culturals i per cercar solucions al gran nombre d'immobles desocupats urbans i també rurals dels nostres pobles i ciutats no ha de ser considerat un delicte.

I no ha de ser considerat un delicte perquè el dret a l'habitatge o l'accés igualitari a les expressions culturals de la nostra societat, com el dret al treball o el dret a desenvolupar i manifestar en llibertat les conviccions ideològiques, la creativitat de les persones, són drets inalienables de les persones. Sempre que, i això també ho volem recalcar, no es qüestionï la propietat privada, tot i que la seva funció social, la funció social de la propietat privada, ens evita de sacralitzar-la tal com en un estat liberal i ens evita, per tant, el seu culte mític. Però, sempre que –i això també vull recalcar-ho–, sempre que el que es qüestionï siguin l'ús o, millor dit, el desús que en fan els seus propietaris i no s'actui amb violència davant de l'ordre judicial de desallotjament, per bé que l'actuació policial en molts casos ha estat desproporcionada i ha evidenciat un excés de zel de difícil justificació que han agreujat i radicalitzat el conflicte social fins al punt d'impedir vies de diàleg i negociació.

No s'entén, per exemple, que al cinema Princesa calguessin dos-cents policies antiavalots, un helicòpter, gasos lacrimògens i pilotes de goma contra vint «okupes» que també van llançar, certament, objectes contundents, però crec que algú va perdre el control i

se li va escapar la mà de picar. No hem de caure tampoc en la provocació constant dels qui de tant en tant ens volen fer veure, tergiversant i criminalitzant el moviment *squatter*, que es tracta d'una tribu urbana perillosa per a la pau i la convivència social. Més perillosa, per exemple, és l'aluminosi del Turó de la Peira i la política urbanística del senyor Porcioles, i aquí no ha passat res i, fins i tot, se li acabarà fent un homenatge a aquest senyor.

Sovint sembla, per tant, doncs, com si al darrere de l'estereotipada imatge creada al voltant dels «okupes» s'hi amagués, per tant, la intencionalitat de no entrar a fons en el tema que el col·lectiu planteja. No es tracta, certament, ni d'herois, ni de tribus, ni de micos del zoo, sinó de persones que tenen al darrere una justa reivindicació i que conquereixen –això sí, per la via de fet, però pacíficament– els seus propis espais alternatius i autogestionats per donar-los una utilitat social. Volen vostès una paradoxa més greu, per exemple, que el cas de Banyoles, en què el propietari d'un edifici ocupat i desallotjat és una caixa d'estalvis que, per cert, té una funció social i cultural a complir amb la societat, per tant, no especulativa?

En conseqüència, plantejem la reforma del Codi penal, la Llei orgànica 1/1995, en el seu títol relatiu als delictes contra el patrimoni, contra l'ordre socioeconòmic. D'una banda, l'article 245, que vostès coneixen, d'una banda, castiga les ocupacions de béns i immobles fets amb violència i intimidació, però introdueix, de l'altra, un segon apartat, una nova figura delictiva que persegueix les ocupacions pacífiques sense autorització deguda d'un immoble. És sabut que en la regulació anterior al Codi penal aquest fet no estava expressament tipificat. El legislador, tanmateix, del Codi penal, l'any 95, encara que es tracti del Codi penal de la democràcia i encara que resultés d'un ampli o amplíssim consens del qual només es va excloure el Partit Popular, va voler cobrir aquella llacuna legal tipificant expressament el supòsit de l'ocupació com a tal a la qual s'equipara el fet de restar il·lícitament en l'interior d'un immoble quan s'ha entrat correctament en ell, com a tipus penal alternatiu. I, a més a més, ho va fer sense tenir en compte i coneixent l'experiència que per la via dels interdictes civils i de l'aplicació de la legislació en matèria d'arrendaments urbans i si, fins i tot, molt m'apuren, operant alguna modificació en la legislació processal, es podria donar satisfacció o es pot donar satisfacció als titulars dels immobles ocupats. I que, fins i tot, en principi, la solució a aquest problema ha de situar-se en aquesta via sense, per tant, la necessitat de recórrer al dret penal, que és l'*ultima ratio* d'un sistema jurídic i, per tant, opera el principi d'intervenció mínima del Codi penal. Un principi d'intervenció mínima que implica que el dret penal ha d'entrar en aquells casos més extrems en què es lesiona un bé jurídic molt important, com el dret a la vida de les persones, el dret a la seva integritat física i, si vostès volen, el dret a la seva llibertat sexual. Però, en aquest cas, entenem que la virtualitat del Codi penal és escassa i, a més a més, fins i tot, la pena de multa que s'estableix és simbòlica.

Ara bé, si el que es pretenia és intimidar les persones, si el que es pretenia és intimidar la gent, entenem que

això és absolutament erroni i, fins i tot, m'atreveixo a dir que no té res a veure, absolutament res a veure amb la democràcia. I això, de fet, ho entenia i encara ho entén una part molt important de la doctrina que en el seu moment va desaconsellar la tipificació d'aquest delictes. Així crec que s'ha demostrat i fins i tot dos anys després de vigència del Codi penal. A aquesta mateixa conclusió –i amb això acabo, senyores i senyors diputats– hi van arribar en el seu moment oportú altres països que tenen molta més tradició i experiència en aquest àmbit, com el Regne Unit, Alemanya, Dinamarca, on els enfrontaments i les massives ocupacions que es produïen com a resposta han acabat propiciant, a la llarga, la reforma dels seus codis penals i propiciant situacions de pacte i de diàleg en última instància.

Recentment, però, i amb això acabo, els volia fer avinent que la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona ja ha reunit...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

...un centenar d'entitats que donen suport i recolzen aquesta petició de reforma del Codi penal. Per tant, jo els demano també que vostès, senyores i senyors diputats, senyors dels diversos grups de la cambra, donin suport a aquesta iniciativa i, per tant, permetin la reforma del Codi Penal en aquest aspecte.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No havent-hi previst torn en contra, per fixar la seva posició tenen la paraula els diferents grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. El senyor Ridao ens posa en consideració la proposta de suprimir l'apartat segon de l'article 245 del nou Codi penal. L'article en qüestió, com s'ha dit, tipifica l'ocupació sense autorització d'un immoble, «vivenda» o edifici aliè que no estigui habitat i romandre-hi contra la voluntat del seu titular i penalitza els seus infractors amb una pena de multa de tres a sis mesos. Si la prohibició de llei es cenyís a la seva part dispositiva, la proposta del senyor Ridao suposo que causaria una certa sorpresa, ja que a priori la conducta tipificada sembla evident que ho ha de continuar sent. De tota manera, a la proposta hi ha una exposició de motius que intenta justificar la conveniència de la iniciativa emparant-se en la importància que durant els darrers mesos ha tingut el moviment «okupa» a Catalunya, exposició de motius que s'ha vist completada en la defensa que ara n'ha fet el senyor Ridao.

Per començar hem de dir que una cosa és el moviment «okupa» i una altra la proposta que ara debatem, que no dic que no tingui res a veure però sí dic que avui, aquí a Catalunya, l'apartat 2 de l'article 245 del Codi

penal no és el que més preocupa el moviment «okupa». De fet, el problema de la «vivenda» no és el que més inquieta els «okupes», és la voluntat de tenir un espai autogestionat el que mou el moviment «okupa»; un espai per realitzar-hi diferents manifestacions culturals o de transculturalitat com una resposta a l'excessiu, per a ells, burocratisme i dirigisme dels espais que ofereixen les institucions.

El que reclama el moviment «okupa» és que les institucions, especialment els ajuntaments, elaborin catàlegs d'espais abandonats, deixats i pels quals ningú no pagui la contribució corresponent per tal que puguin ser ocupats, rehabilitats i utilitzats per fer-hi les activitats que els seus ocupants considerin convenientes. El que reivindica el moviment «okupa» és espais com ara el del cinema Princesa, deixat, abandonat, que van ordenar i per on van desfilar milers de persones que van assistir a més de tres-cents actes de divers tipus que es van fer dins del local. No és la «vivenda», doncs, el que més preocupa els «okupes», i la prova és que la major part d'ells no pernocten en els locals ocupats. El que sí fan és evidenciar un problema social, real, greu, que és el de la «vivenda» i el contrasentit incomprensible que suposen les carregades llistes d'espera de «vivendes» socials, d'una banda, i d'altra, la relació també immensa de «vivendes» desocupades.

En el tema dels «okupes» hi ha hagut iniciatives variades i disperses, però el que fa falta, probablement, és una anàlisi global i conjunta dels seus plantejaments i intentar donar, per tant, una resposta al mateix nivell. No és aquesta la intenció de la proposta del senyor Ridao, que no ens parla d'aquelles qüestions que preocupen bàsicament el moviment «okupa». Ens parla, només, de destipificar la conducta que abans relacionàvem.

Diu a la seva exposició de motius el senyor Ridao que el nou Codi ha introduït el delictes d'ocupació pacífica, i això és una veritat a mitges. El nou Codi manté, ara en el seu article 202, amb una redacció i penalització similar, l'entrada en llar, «vivenda» habitada, per tant, contra la voluntat dels seus habitants. Ho completa amb l'entrada en despatxos professionals o en domicilis de persones jurídiques, i és cert que introdueix un nou tipus penal, que és el que s'explicita en l'article 245: ocupació d'immoble o «vivenda» contra la voluntat dels seus titulars, que forçosament no han d'ocupar o viure-hi. I distingeix el legislador entre l'ocupació amb violència i intimidació contra les persones i l'altra que es fa únicament contra la voluntat del seu titular, però sense aquesta violència contra persones. La qual cosa no exclou –i d'aquí que l'ocupació, la qualificació d'ocupació pacífica que em dóna el senyor Ridao sigui jurídicament qüestionable– que no hi pugui haver força sobre les coses concurrent-hi alguna de les circumstàncies que descriu l'article 238: escalament, fractura o trencament de paret, porta o finestra, forçament de panys, ús de claus falses, etcètera. Malgrat tot, aquesta *vis in rebus* no pot suposar un agreujament de la pena prevista en l'apartat 2 de l'article 245; l'agreujament que ja tipifica l'apartat primer només existeix en el cas de violència o intimidació sobre les persones. Per tant, suposo que teòricament pot ser possible una ocupació

d'un immoble sense cap mena de violència ni força en les coses, aquella en què hom troba la porta oberta i fins i tot la llum encesa, però normalment caldrà admetre que serà necessària alguna de les circumstàncies que abans relacionàvem i, per tant, el qualificatiu de «pacífica» només ho és en tant que no hi ha violència contra persones.

És cert que es pot fer anar l'argument que si aquestes conductes no estaven tipificades abans, tampoc caldria que ho estiguessin ara. Davant d'això caldrà admetre que el nou Codi penal tipifica conductes, moltes, que abans no ho estaven, com ara alguns delictes contra el medi ambient o els relatius a la manipulació genètica, per exemple, i, per tant, com tot dret, el dret penal també ha d'evolucionar en funció de l'evolució de les conductes socials. Però, de tota manera, en principi, nosaltres no estàrem pas en contra d'aquest raonament. Però, d'altra banda, una cosa és no tipificar una conducta que probablement se n'hauria pogut prescindir o si més no fer-ho en uns altres termes distingint, per exemple, el que és l'ocupació de locals abandonats i l'ocupació de «vivendes» desocupades, però que estan en procés de ser llogades, per exemple. L'altra és destipificar-ho tot.

L'ocupació de locals abandonats i l'ocupació de «vivendes» desocupades en aquest moment tenen el mateix tractament penal i, per tant, destipificar sense matisos l'apartat segon de l'article 245 seria convidar a una mena de barra lliure no només als pertanyents al moviment «okupa» sinó a tothom que volgués canviar de «vivenda» o accedir-ne a una de nova ni que fos de caràcter provisional. Certament, si la proposició s'aproves, els locals ocupats pel moviment «okupa» no podrien ser desallotjats de la manera que ara ho estan sent, però també és cert que l'endemà de l'aprovació d'aquesta proposta totes les «vivendes» o locals comercials que tinguin un cartell on hi posa «Es lloga», i fins i tot aquells en què el cartell digui: «Se alquila», podrien ser ocupats saltant per la finestra, forçant i canviant el pany o directament esbotzant la porta, conductes totes elles que no signifiquen ni violència ni intimidació contra persones, i a partir d'aquí, els seus titulars no podrien fer altra cosa que iniciar el pertinent procediment civil per desallotjar els intrusos, plet que segurament guanyarien –amb tota seguretat guanyarien–, això sí, al cap d'uns quants mesos i havent pagat els corresponents honoraris a advocats i procuradors. Per tant –ho repeteixo–, una cosa era penalitzar, que nosaltres hi estàvem en contra, i l'altra és destipificar de la manera que ho pretén fer el senyor Ridao, manera que –entenem– no s'aguanta per enlloc i que pot comportar molts més problemes que els que tracta d'evitar aquesta proposició.

I no es tracta, ja ho suposo –ja ho ha dit el senyor Ridao–, que Esquerra Republicana hagi deixat de creure en la propietat privada, però crec sincerament que el més pertinent és que el senyor Ridao retiri la present iniciativa. A ell no li vindrà de nou i, a més, evitariem tractar el problema «okupa» a partir d'una perspectiva exclusivament penal que, com he dit abans, no fa cap favor a aquest moviment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he de començar demanant al senyor Ridao que no retiri aquesta proposta de resolució per modificar el Codi penal, que no la retiri perquè crec que és oportuna i adequada i nosaltres li donarem suport. Jo crec que és bo començar parlant de què és el Codi penal, què ha de contenir el Codi penal en un sistema social i democràtic, en un estat social i democràtic de dret, quins han de ser els seus continguts, i a partir d'aquí veure si realment el que ens estem plantejant és adequat i correcte que estigui tipificat, que estigui penalitzat o no ho és, que és en definitiva el fons de la qüestió que estem debatent. Perquè jo crec que aquí s'han plantejat qüestions, amb tots els respectes, que crec que han contribuït, en tot cas, a la confusió quant a allò que aquí es planteja.

El Codi penal –i aquest ha estat l'objectiu de la Llei 10/1995, de 23 de novembre, que ha aprovat el que s'ha dit el Codi penal de la democràcia, que s'ha qualificat també com la «Constitució en negatiu»–, el Codi penal per definició és una norma de caràcter excepcional –per més que pugui ser malauradament a vegades molt extensa–, és una norma a la qual s'ha de recórrer com a *ultima ratio*, com a últim esglaó, que s'ha de procurar evitar per tots els mitjans legalment possibles haver-hi d'arribar; per tant, que s'han d'introduir tots els mecanismes possibles per altres vies abans d'arribar al Codi penal, que es regeix també, que s'ha de regir pel principi de la dita intervenció mínima. És a dir, el Codi penal és, si se'm permet l'expressió, un mal necessari, una norma necessàriament existent al nostre país i a tots els països, però –hi insisteixo– a la qual s'ha d'arribar només amb aquest caràcter excepcional.

Un altre element del Codi penal que l'ha de definir és la proporcionalitat, és a dir, hi ha d'haver una proporcionalitat entre les conductes que han d'estar clarament tipificades, que han d'estar clarament establertes, precisament per aquest caràcter que té el Codi penal de restricció dels drets, de les llibertats dels ciutadans, naturalment per defensar un bé superior, que són els drets, les llibertats dels altres ciutadans afectats per aquestes determinades conductes.

Però jo crec que és important destacar, assenyalar, establir clarament què és el Codi penal en un règim democràtic. No pot ser mai un instrument per solucionar, per resoldre qüestions que no estan degudament resoltes o ben solucionades per altres vies. Per posar un exemple, mai el Codi penal pot ser un element de suplència d'un interdicte de recuperar, per exemple, la possessió, si aquest interdicte no està degudament establert en el règim procedimental espanyol. Per tant, el que caldrà fer, en tot cas, és veure el règim procedimental espanyol, veure els mecanismes d'interdicte que hi han, veure en qualsevol cas les altres vies abans d'arribar al Codi penal.

El Codi penal de la democràcia, el Codi penal que es va aprovar l'any 95, és per nosaltres un bon codi penal, és per nosaltres un codi que ha canviat substancialment el concepte que tenia el Codi penal en èpoques anteriors, que era un instrument clar de repressió del poder polític enfront, precisament, de l'exercici dels drets dels ciutadans, i té aquest caràcter, com dic, en la democràcia. Però és indubtable també que el Codi penal que es va aprovar l'any 95 pot tenir i té, des del nostre punt de vista, alguns defectes importants en alguns casos –en alguns casos–, perquè, bé, determinades conductes, com poden ser la que farem referència seguidament, es tipifiquen i es sancionen penalment, com pot ser en altres casos –i avui precisament ho podem llegir als diaris–, la possibilitat que conductes tan rebutjables –i jo estic segur que des del punt de vista de totes les senyores diputades i els senyors diputats– com pot ser la d'aquells pares que lloguen el seu fill per a pràctiques sexuals, una criatura de deu anys, que tingui una qualificació en el Codi penal que pot comportar una pena que molts de nosaltres podem considerar molt reduïda. Per tant, el Codi penal de la democràcia, aquest Codi penal és un bon codi, però tampoc el sacralitzem; i sobretot, siguem capaços de reconèixer si hi ha algun aspecte en el qual el legislador pot haver superat el que corresponia.

I jo subscriuria la major part de les paraules que ha dit el senyor Ridao en relació amb el moviment «okupa». Jo crec que és un moviment que expressa per part de molts joves una situació de frustració, una necessitat de tenir més espais de llibertat, de tenir espais on poden realment desenvolupar les seves activitats lúdiques; en molts casos expressen també el problema evident de l'habitatge que hi ha al nostre país, la gran contradicció entre els habitatges desocupats i la manca d'habitatges i de possibilitats d'aquests joves d'independitzar-se de casa seva. Però és que el que proposem aquí no és únicament una qüestió que afecti –que afecta, i d'una manera important– el moviment «okupa»; afecta, pot afectar aquella família que per una situació, la que sigui, pugui arribar a ocupar un habitatge. Home, i dir que a partir de la despenalització es produirà una allau d'ocupacions a casa nostra i que no hi ha mecanismes legals per resoldre-ho, a mi em sembla que és una exageració, i ho dic amb tot el respecte que em mereix tot-hom. El que sí crec és que si els mecanismes civils que existeixen avui són lents o són insuficients –que jo no ho crec–, però si ho són modifiquem-los, però no desvirtuem la finalitat del Codi penal i l'utilitzem per a una funció que no és la seva, que és anar a suplir les deficiències de la legislació o del procediment civil.

Jo crec que es va cometre un error en introduir aquesta figura en el Codi. Per què? Perquè l'article 245, com s'ha dit molt bé, té dos apartats; té un apartat –el primer– que jo crec que és clar, jo crec que és adequat, jo crec que s'ha de mantenir: el que amb violència o intimidació de les persones ocupa una cosa immoble, usurpa un dret real. Però el segon apartat, el que ocupa sense l'autorització deguda un immoble, habitatge o edifici, però que no constitueixen una llar, per tant que no és l'habitatge d'una família, no té per què estar en el Codi penal.

Evidentment, es poden utilitzar i s'han d'utilitzar en aquest cas, d'acord amb el marc constitucional que tenim, altres vies de caràcter civil, però en cap cas –hi insisteixo– la via penal. I jo crec que és bo rectificar, i si a l'hora d'elaborar aquest Codi penal que va ser fet fa molt poc temps –això és cert–, però es va introduir aquesta figura o se'n van introduir altres, o va haver-hi aspectes que no van quedar prou ben recollits, com també pot ser –i també el cito, a tall d'exemple– el que fa referència a la pornografia infantil a través de mitjans com l'Internet, etcètera, que sembla ser que després han plantejat problemes, jo crec que és lògic, és desitjable, és bo que siguem capaços de rectificar-ho. És cert que quan s'elabora una norma d'aquestes característiques, una llei orgànica com aquesta, no es pot estar revisant-la cada dia, però sí que és cert que si advertim qüestions que estan mal regulades, sobretot si advertim qüestions que estan penalitzades i no ho han d'estar, jo crec que això, precisament, d'acord amb aquesta filosofia que inspira el Codi penal, d'acord amb la filosofia de la proporcionalitat, d'acord amb la filosofia d'intervenció mínima, d'acord amb la filosofia que és l'*ultima ratio* a la qual hem d'arribar, a la qual hem d'accedir, s'han de modificar immediatament.

Jo l'única recança que tinc és que em temo que això, d'aquí que arribi i s'aprovi, si s'escau, que espero que s'aprovi al Congrés dels Diputats, passarà molt temps, passarà massa temps. Però en qualsevol cas crec que és obligació d'aquest Parlament plantejar aquesta qüestió sense perjudici que també es puguin utilitzar altres vies per portar-ho més aviat al Congrés dels Diputats.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, el moviment «okupa», tot i que es presenta com un fenomen reivindicatiu, com un moviment juvenil alternatiu d'àmbit europeu, amb una concepció de la cultura i dels valors socials diferents dels predominants, la realitat és que ha estat la bandera que ha servit per unificar l'acció radical d'un ventall molt ampli de grupuscles, diguem-ne, antisistema, que coincideix en molts aspectes amb allò que s'anomena anarcoindividualisme. Front al moviment «okupa» ens hem de fer una doble reflexió: ens hem de plantejar, per una banda, el problema real, el problema cert que tenen els joves per accedir a un habitatge, i, per una altra, hem de reflexionar sobre la cultura com a teòrica principal reivindicació del moviment.

El dret a l'habitatge està reconegut a l'article 47 de la Constitució. Malgrat tot, és avui dia, i malauradament, un dels principals problemes amb els quals es troben els joves a l'hora de poder accedir a la seva independència, i això, quan ens trobem a Barcelona que hi ha de l'ordre de 40.000 habitatges desocupats, i a tot Catalunya ens podem trobar de l'ordre de 315.000 ha-

bitatges desocupats, indubtablement s'ha de fer quelcom des de les institucions públiques per resoldre aquest problema.

L'article 33.1 de la Constitució, com tots vostès saben, garanteix el dret a la propietat privada, amb un contingut que no es correspon amb la concepció que té el moviment «okupa» de la propietat, que es defineix en l'eslògan: «Si tu ho utilitzes és teu, i si no, no.» És indubtable que el procés evolutiu que ha tingut el concepte de propietat privada ha portat que a la Constitució s'assigni al dret de propietat una funció social, una funció social que es pot qualificar de transindividual, com a instrument de cooperació social i de la riquesa nacional. Però aquesta funció social s'ha de determinar sempre segons la llei, és a dir, sempre des de la legalitat.

Pel que fa a la vessant cultural, la cultura que el moviment «okupa» defineix com a dominant ofereix una visió de la societat determinada, que pot ser considerada engrescadora, i, per tant, bona, o pot ser considerada regular o pot ser considerada dolenta, i, per tant, tothom té dret a acceptar-la o a rebutjar-la i, per tant, a proposar-ne alternatives. En democràcia, l'acceptació de grups que no estan d'acord amb el sistema forma part del seu, del nostre imprescindible contingut de tolerància. Si hi ha partits, diguem-ne, antisistema, perquè rebutgen una part de l'ordenació que fixa la Constitució, és a dir que defensen la república o la independència d'una part del territori d'Espanya a les Corts Generals o als parlaments autonòmics, per què no hem d'acceptar amb la mateixa naturalitat l'existència de grups antisistema? Però això tal com ho fan vostès, tal com es fa des d'Esquerra Republicana, des de la més escrupolosa legalitat, perquè en la llibertat de pensament i en la llibertat d'acció hi ha un límit, existeix el límit de la legalitat.

Res a dir, doncs, respecte als grups que reivindiquen el dret a exercir la diferència, la contracultura, o la cultura alternativa, o la cultura autogestionada o com la vulguin qualificar, però molt a dir respecte que s'exerceixi trepitjant drets constitucionals d'altres ciutadans i molt a dir respecte a les estratègies violentes que es segueixen des d'alguns d'aquests grups d'«okupes», que el que busquen no poques vegades és la provocació, amb l'únic objectiu de poder fer després bandera d'una suposada acció repressora, per a la qual cosa compten amb amplis mitjans i estratègies comunicatives, fins i tot –pel que jo conec– a través d'Internet.

És cert que un grup important de juristes –també s'ha manifestat en aquesta cambra– consideren necessària la despenalització amb els següents raonaments: les lleis penals s'estableixen per protegir aquells supòsits o conflictes d'una transcendència social que només poden ser resolts a través de la pena. Completament d'acord. Completament d'acord també que el dret penal modern, com tota ciència, està basat en diversos principis i el principi fonamental d'aquest és el principi de la intervenció mínima. La reforma del Codi penal de 1988 ja va recollir aquest criteri i va obrir un camí en el qual l'aplicació de la pena era –i és també en el nou Codi penal– el darrer o últim recurs que s'ha d'utilitzar en defensa dels béns jurídics protegits.

Justament dins d'aquest marc va entrar en vigor l'actual Codi penal de 1995, que no solament, tal com s'ha dit, va modificar algunes penes del Codi anterior, sinó que, d'acord amb les noves realitats, va introduir noves modalitats delictives i en va suprimir d'altres. Entre les novetats delictuals del Codi de 1995 està l'ocupació, dins del capítol cinquè, quan penalitza la usurpació. Des dels grups que demanen la despenalització s'ha afirmat, l'argument principal –s'ha repetit aquí també aquest matí–, l'argument principal deia: és que la no-penalització de l'ocupació no significa la possibilitat de lliure pertorbació d'habitatges particulars o edificis, perquè consideren que existeixen en la nostra legislació remeis jurídics dins la jurisdicció civil. Justament s'ha referit aquest matí també algun grup a l'instrument de l'interdicte. Discrepem absolutament respecte a l'eficàcia en la utilització només d'aquest mitjà per lluitar contra la illegalitat de l'ocupació d'habitatges. Queda clarament recollit en la revista *Cuadernos jurídicos*, en el seu número de juny de 1996, el número 42, que analitza aquesta qüestió, és a dir, l'eficàcia de l'interdicte en relació amb el problema «okupa» –el títol és «El problema “okupa” i l'instrument processal de l'interdicte de recobrar la possessió»–, en què fa un repàs de la seva eficàcia i que porta a concloure la necessitat de mantenir l'apartat segon de l'article 245 del Codi penal.

Vegem les limitacions de l'interdicte: al Codi civil, els articles 430, 444 i 446, entre d'altres, defensen el posseïdor. Si agafem l'article 1.651, de la Llei d'enjudiciament civil, que regula l'esment interdicte de retenir o recobrar, veiem que s'han d'examinar rigorosament tot un seguit de requisits. Primer, legitimació activa; és a dir, que el demandant estigui en possessió i tinença de la cosa que ha motivat la interposició de l'interdicte, la qual cosa pot donar lloc a qualificar com a legítima l'ocupació d'un immoble del qual no es pot demostrar en aquell moment la possessió, considerada aquesta estrictament com l'acte comprovable que algú hi viu, sense entrar en el seu títol de justificació, tal com s'ha expressat des d'algun altre grup, i això tot i la presumpció de possessió de l'immoble que preveu l'article 38 de la Llei hipotecària. Segon requisit: l'existència d'un fet de pertorbació que evidenciï propòsit o ànim d'espoliació. Tercer: legitimació passiva; és a dir, que l'acció es dirigeixi precisament contra aquell que ha efectuat per pròpia decisió o ha manat efectuar a tercers l'acte atemptatori o de privació. Quart: que aquells actes resultin consumats dins l'any en què s'exercita l'acció, ja que, si no és així, es produeix la caducitat d'aquesta per imperatiu dels paràgrafs quart de l'article 460 i primer de l'article 1.968, tots dos del Codi civil. És a dir, l'examen de tots aquests requisits pot ser adequat en algunes circumstàncies, però la seva indiscriminada formalitat positivista en el cas del moviment «okupa» pot portar i de fet porta a resultats que curiosament permeten emparar illegalitats com l'ocupació. I d'aquí la necessitat de mantenir la penalització com últim recurs, almenys a hores d'ara, per defensar béns jurídics protegits per la Constitució. Per tant, el Grup Popular considera que no només és necessari, sinó imprescindible el manteniment de l'apartat segon de l'article 245 del Codi penal.

S'ha comentat per part d'algun altre grup la conveniència d'anar per una altra via, d'anar per la via de reformar la legislació civil de tal manera que aquesta fos suficientment eficaç per poder defensar, d'una banda, el dret de propietat, i per una altra banda, no haver d'anar a la penalització, per tant de poder desocupar els «okupes». Hi estariem d'acord; el que passa és que no podem primer suprimir l'article 245 del Codi penal sense haver adequat la ja antiga Llei d'enjudiciament civil.

Val a dir que en el debat del nou Codi penal l'única esmena que es va presentar a l'article 245, la número 1.135, va ser justament no per reduir, sinó justament per ampliar el tipus, en incorporar-se la sanció penal de l'ocupació no només a habitatges, que era la redacció inicial que s'havia enviat des del Govern socialista, sinó també de finques, amb la introducció del terme, concretament, «immobles», i que el Codi penal, tal com s'ha dit anteriorment, va ser votat favorablement pels grups que ara demanen la despenalització; però és que, a més a més, jo tinc els diaris de sessions i ningú va fer esment ni tan sols a la necessitat de tornar al tipus originari, és a dir que tothom va estar d'acord fins i tot amb l'ampliació del tipus. Per cert, el Grup que ara proposa la despenalització també el va votar i tampoc no va dir res al respecte. No, no, dic: tampoc va dir res al respecte de limitar el tipus penal.

Per tant, considerem que no s'han de cercar certs tipus de mesures que poden ser molt immediats com la que ara es proposa, la despenalització, perquè en opinió del Grup Popular això no aporta solucions; el que cal és anar al fons per resoldre els problemes d'habitatges que veritablement pateixen els joves i per dotar-los de mitjans perquè puguin realitzar, perquè puguin ser protagonistes de formes culturals diferents, de formes culturals lliurement escollides per ells, diferents a les oficials.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Manuel Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria recordar que el tema del moviment «okupa» no és un tema que es tracta avui per primer cop; ja hem parlat d'aquest tema en moltes ocasions, en aquest Ple, en comissió, quan hem tractat temes a l'entorn de la joventut, de l'habitatge, temes de caràcter social i temes vinculats amb la justícia com el d'avui. Per tant, hem tingut moltes ocasions per manifestar, per opinar, per posicionar-nos al respecte d'aquest moviment.

Quan es parla del fenomen «okupa» ens referim a una ocupació amb ressò públic d'una «vivenda» o un equipament per part d'un col·lectiu alternatiu que reclama l'autogestió d'uns espais; «vivenda» o espais que avui no estan, no tenen possibilitats d'accedir-hi. Avui per avui aquesta és la màxima reivindicació d'aquest mo-

viment: és poder tenir locals amplis on desenvolupar la creativitat cultural i on experimentar una vida en comú. La rehabilitació d'aquest espai físic i les activitats que després en desenvolupen són el seu eix principal.

Hem de reconèixer que hi ha experiències —el senyor Ridao n'ha manifestat alguna d'elles— que estan funcionant i estan funcionant bé, però són molt poques; existeix també —i hem de dir-ho— un divorci entre l'oferta d'aquest tipus d'espais, moltes vegades infrautilitzats, i —per què no dir-ho també, reconèixer-ho— un excés a vegades de reglamentació o de regulació. Com deia, un divorci entre l'oferta que hi ha i la demanda d'aquest col·lectius que tenen projectes diferents, alternatius.

Un altre dels problemes que surt quan parlem tot sovint del moviment «okupa» és l'accés a l'habitatge, és a dir, els problemes que hi ha per accedir a l'habitatge. I, en primer lloc, voldria repetir el que ja vaig manifestar en comissió en el sentit d'una preocupació que comencem a tenir, almenys aquest diputat, i és que quan parlem del moviment «okupa» parlem dels problemes per accedir a l'habitatge i quan parlem dels problemes per accedir a l'habitatge parlem de moviment «okupa». I a nosaltres això ens comença a preocupar, perquè no és cert —i això també ho ha dit un altre diputat— que per al moviment «okupa» sigui la seva màxima prioritat; fins i tot, els joves que estan ocupant una «vivenda» d'aquest tipus demanen que com menys se'n parli millor per a ells. Per tant, no és una de les seves prioritats; en tot cas, són els espais per fer un altre tipus d'activitats. I, en segon lloc, perquè tampoc és cert que el problema de l'habitatge només sigui per al moviment «okupa», sinó per a molta gent, molta gent jove, que tenen problemes reals per accedir-hi i, per tant, afecta molta més gent que no pertany a aquest moviment.

Dit això, reconèixer que el problema d'accés a l'habitatge és real. Avui per avui és el segon problema de la gent jove; el segon. El primer és el tema de l'atur. L'altre dia a la Comissió donava dades d'una enquesta del conjunt d'Espanya, avui donaré dades de Catalunya. En aquest moment el 65% dels joves entre divuit i vint-i-nou anys viuen encara amb els pares i els ben asseguro que no és per un excés de «carinyo» als pares o dels pares als fills, sinó en tot cas pel problema que tenen per emancipar-se residencialment.

Molts de vostès, del Grup de la majoria, de Convergència i Unió i també del Partit Popular, moltes vegades han expressat aquest sentiment de preocupació, l'han dit; fins i tot, l'altre dia el portaveu parlava d'aquest sentiment de compartir la problemàtica que tenen els joves per accedir a l'habitatge. El problema és que aquest sentiment després no queda reflectit en donar suport a les moltes, moltes, moltes propostes que s'han fet en el Ple i en comissió per intentar impulsar mecanismes que solucionin aquesta problemàtica; no hi han donat suport. Fins i tot, fins i tot no han dit res quan, mitjançant decret, s'han retirat subvencions del 5% a la gent jove per accedir a l'habitatge, fins i tot no han donat suport a la proposició que presentava Esquerra l'altre dia que deia només «estudiar la possibilitat d'aplicar una taxa al mercat immobiliari», que en aquest moment no és tal mercat, i, per tant, està provocant un control dels preus per part dels operadors del

sector. Per tant, intentar estudiar una taxa, una possible aplicació d'una taxa per intentar impulsar que surtin al mercat molts habitatges que avui no estan al mercat, amb un caràcter especulatiu. Ni tan sols això, estudiar. I ho fan des de l'excusa moltes vegades reiterativa que els pressupostos, les subvencions, les ajudes, la creació de polítiques d'habitatges de lloguer o d'habitatge social per a la gent jove, els pressupostos, l'economia no ho permet. Segurament és cert, no sé si és..., segurament, perquè per a nosaltres són dues raons: una, les prioritats entre vostès i nosaltres són diferents, i en segon lloc, perquè segurament la situació econòmica en què avui es troba la Generalitat, des de la responsabilitat de la seva gestió, impedeix fins i tot impulsar algun tipus de mesura en aquest sentit.

Per últim parlem de la Proposició de llei. Anunciar que nosaltres, malgrat que hi coincidim i hem donat respostes positives quan es tractava de proposar solucions, avui no donarem suport a aquesta proposta. No hi donarem suport per algunes raons; en diré algunes. Perquè el moviment «okupa» no neix arran de l'aplicació del nou Codi penal —el senyor Ridao ho deia: venia de molt llarg—, i per tant perquè la supressió d'aquest apartat no és cap solució en si mateixa: no desapareixerà el moviment «okupa». Tampoc és cert, fins i tot, les dades d'aquest apartat, perquè, segons les dades que nosaltres hem fet amb el company Oliart, resulta ser que en els pitjors dels casos, per mitjana, la sanció seria d'unes 60.000 pessetes, la sanció; però si no existeix aquest apartat, quedaria en mans de l'arbitrarietat de l'Administració sense acotació prèvia. Per tant, estariem en la mateixa línia que vostè, des d'Iniciativa, el portaveu d'Iniciativa per Catalunya deia; a la millor sí, ja s'ha dit també: no hi va haver cap esmena, no hi va haver cap menció... Per tant, si avancem a acotar la possible arbitrarietat de l'Administració i després es plantegés aquesta supressió, nosaltres no estariem —com després diré— tancats en el futur. Una altra raó: perquè en aquest moment tant l'Ajuntament de Barcelona, que l'ha acabat fa pocs dies, com la mateixa Secretaria General de la Joventut, demanat pel Govern, està fent estudis per veure la problemàtica sencera.

Per tant, nosaltres creiem que en el cas de donar solucions no pot ser una solució puntual com aquesta, sinó un conjunt de mesures perquè sigui possible posar a disposició de la gent jove espais alternatius per fer activitats culturals, com les que el senyor Ridao molt bé ha explicat, per també facilitar l'accés a l'habitatge, per també continuar treballant —un tema que no ha sortit avui encara—, continuar treballant perquè els llocs de treball per als joves no siguin tan precaris com són —els sindicats recentment ho han denunciat: contractes d'hores, contractes de dies i, per tant, una excessiva precarització. Treballant en aquestes línies, en aquestes alternatives nosaltres creiem que podria..., i no tanquem la porta en un futur, si aquestes conclusions globals també una d'aquestes fos passar per la derogació d'aquest apartat, sens dubte hi donaríem suport. En aquest moment només aquesta solució, només plantejada aïlladament per al conjunt de la problemàtica del moviment «okupa», no creiem que avui per avui sigui la solució.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, a mi em passa, els ho confesso, una cosa curiosa. Em passa una cosa curiosa amb el senyor Ridao. Normalment, coincidim gairebé fil per randa amb les exposicions de motius de les seves iniciatives legislatives, per les quals el felicito. Sempre, qualsevol iniciativa que s'aporti, crec que és positiu i és enriquidor com es diu. Hi coincideixo fil per randa o gairebé en un vuitanta per cent, però quan arriba a la concreció d'aquesta iniciativa legislativa, em toca discrepar-hi, i discrepar-hi no allò una mica, sinó discrepar-hi del tot.

De tota manera..., perquè és clar, jo tinc un altre avantatge, que és que per part del senyor Benet Tugues, excloent la incidència que hi pugui haver amb problemes interns, o exproblemes interns, hi estic rotundament d'acord, perquè ha sigut una intervenció absolutament aclaridora. I pel que fa a la meva deformació professional, que amb el senyor Ridao compartim, la senyora Dolors Nadal, amb una intervenció d'una pulcritud jurídica extraordinària, m'ha deixat sense arguments. Per tant, jo, en ares de la brevetat processal, demano que en el *Diari de Sessions* el tros del senyor Benet Tugues, amb l'exclusió de la picabaralla de vostès, totalment respectable, i l'íntegra o pràcticament íntegra de la senyora Dolors Nadal, me l'apliquin en el meu tros del *Diari de Sessions*. Per què? Perquè, escolti, el que no pot ser, senyores i senyors diputats, és que fem un debat de «progres» els que estan a favor dels «okupes», carques els que estan a favor de la propietat privada sacrosanta. El que no podem fer en un debat és dir: «Visca el moviment "okupa", la propietat és un robatori i aixequem les llambordes, que trobarem la platja», perquè no estem amb un problema del maig del 68, ni estem amb un problema d'aquesta divisió que es podria —no ho han fet els ponents— interpretar. (*Remor de veus.*) Certament, estic d'acord que el moviment «okupa» abasta un fenomen social molt important, que té un abast que no implica absolutament, únicament, la reclamació de la «vivenda». S'haurien de preocupar els governants, especialment els governants municipals...

El president

Prego que es guardi silenci!

El Sr. Camps i Rovira

Realment, a mi, quan em parlava, quan sentia parlar el senyor Bustos, em sorprenia. M'ha sorprès també per una altra cosa molt més important, però em sorprenia quan parlava que la joventut de les grans ciutats no troba espais i deixa buits els casals de joventut, per exemple, de l'Ajuntament de Barcelona. Això els hauria de preocupar. Per què els casals de joventut de l'Ajuntament de Barcelona, grans monuments faraònics a l'absoluta deserció de la joventut que no vol anar-hi? No és aquest el problema; ara ens allunyariem del problema.

Per què ens parlen, senyor Ridaó, per què ens parlen, senyor Bustos, de l'aplicació per solucionar el moviment «okupa» d'una taxa sobre edificis desocupats? Per què volen que aquesta cambra es situï en la no-competència? Perquè vostès saben que les taxes no les pot aplicar la Generalitat, les han d'aplicar els municipis. I nosaltres hem de ser respectuosos amb l'autonomia municipal. Per què quan s'està fent un estudi per part de l'Ajuntament de Barcelona, per part de la Secretaria de Joventut de la Generalitat, que en treu unes conclusions, hem d'anar a perdigonades, avançant-nos a possibles solucions a un moviment? Per què confonem bou amb bèstia grossa? Per què volem modificar el Codi penal de la democràcia? Per què, senyors, senyors del Grup Socialista, volen modificar el seu Codi penal, del qual es vantava orgullosament el senyor Belloch, i ho volen fer a un any de la seva aprovació? Certament, el Codi penal, com qualsevol norma tipificadora penal, és canviant. Fixi's bé, aquest article no és cert que neixi ara: hi era en el Codi penal i hi va ser fins l'any 1848. En aquella època, fins l'any 1848, el moviment «okupa» no parlava d'edificis, però parlava de finques, perquè la problemàtica social en aquella època, de llei de reforma agrària, era una modificació constant de termenals i un desviament de les aigües per al reg. I ja abans de 1848 –el Codi penal de 1848 i el de 1871 van suprimir-ho–, l'ocupació pacífica i l'alteració de termenals era tipificat. I ha canviat, i es va considerar l'any 1848, els licitadors, que ja no calia tipificar-ho penalment. I després l'any 1997 –els anys 1995 i 96– ha tornat a sortir aquesta tipificació, perquè les lleis penals canvien, i és evident que, si es descobreix una llacuna, cal tipificar-la.

Però es parlava, suara, de la possibilitat de tipificar una llacuna del Codi penal que se'n van descuidar vostès –perdó, senyor Roc Fuentes, no sé si estava a Madrid en aquell moment–: és el tema de la pornografia a Internet. És molt diferent tipificar una llacuna oblidada que destipificar i dir que no és delictes el que vam dir que era delictes. I com ho vam dir? Ho ha anunciat la senyora Dolors Nadal. Jo tinc aquí la tramitació del Congrés d'aquest article –dues planes. Saben per què? Perquè el Grup Popular, el Grup Socialista, que liderava la iniciativa, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup d'Iniciativa - Izquierda Unida, ni en ponència, ni en Comissió, ni al Ple del Congrés, ni al Senat, ni al retorn del Senat al Congrés, van fer ni una intervenció. L'única intervenció que es va fer a aquest article va ser la del senyor Ramon Camp, ponent de Convergència i Unió en el Codi penal, que va dir: «Cal ampliar» –com ha dit la senyora Dolors Nadal– «aquest concepte d'habitatge a immoble.» I aquesta modificació important i puntual va ser l'única. I saben quan va sortir aquest article? Per unanimitat en ponència, en Comissió, al Congrés, al Senat.

I home, senyor Bustos, jo ja sé que el PSC, i no em cansaré de repetir-ho a tort i a dret, a peu i a cavall, és un partit independent i sobirà, però alguna solidaritat cal tenir amb els setanta delegats que vostès envien al Congrés demà passat, o avui; alguna solidaritat, i el que no es pot dir és: a Madrid unanimitat, hi estem d'acord, i vostès demanen la tipificació i congrien tota la unanimitat de totes les forces polítiques, i al cap de dos dies

dir: «Ara fem el “progre” i ara ens abstenim.» Home, no! No és seriós. Perdonin, no és seriós. Ni és seriós dir que el problema dels «okupes» és el problema de la Generalitat i la seva deficient política de «vivenda». Assumeixo tots els riscos, assumeixo totes les mancances, però alguna mancança deu tenir el grup a què vostès donen suport després de dotze anys de Govern; algun problema deuen tenir en el tema de l'habitatge per a la joventut; algun problema deuen tenir quan no han aplicat una punyetera taxa als locals desocupats durant dotze anys, i amb majories absolutes. Home, cada u que porti a collibè les seves pròpies culpes, però que del problema de l'habitatge i del problema dels «okupes» també en tingui la culpa Convergència i Unió, és allò de dir: «Facin-s'ho mirar.»

Nosaltres, perquè som coherents, perquè volem imprimir una mica de seriositat, perquè aquest és un tema i no ens agrada que la cambra catalana, que és sobirana, tracti temes que s'escauen a reformes del Codi penal, no ens sembla seriós ni presentable que un article, una nova tipificació que ha tingut un any de vigència –un any de vigència– ara es despenalitzï, o es demani, nosaltres no volem fer el ridícul, la veritat. I pensem que el moviment «okupa» mereix més respecte i mereix solucions més positives i més efectives que la simple despenalització dient que l'interdicte de recobrar, o l'article 38 de la Llei hipotecària, el desnonament a precari, ja serveix. Home, això vol dir que vostès no han vist mai un interdicte o no han vist mai un desnonament a precari. Perquè, si l'haguessin vist i l'haguessin viscut, sabrien que és el més inútil i el més lent i el més costós per, simplement, recuperar la propietat.

Per tot això i perquè volem ser seriosos, nosaltres votarem en contra d'aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Em demana la paraula el diputat senyor Bustos. Per què me la demana?

El Sr. Bustos i Garrido

Per contradiccions, senyor president.

El president

Mig minut, per contradiccions.

El Sr. Bustos i Garrido

El portaveu de Convergència i Unió parlava d'un informe teòric de l'Ajuntament de Barcelona. Jo no he mencionat l'Ajuntament de Barcelona en cap moment. Això no està en el *Diari de Sessions*, però, senyor Camps, ja hi és, a l'informe de l'Ajuntament de Barcelona sobre el moviment «okupa». I precisament és l'Ajuntament de Barcelona qui reconeix la possibilitat que alguns espais estiguin infrautilitzats. Això honora l'Ajuntament de Barcelona perquè planteja el problema del moviment «okupa» amb seriositat. Ho té, ho pateix, però l'informe ja existeix. Per tant, no s'ha de fer; existeix i és el mateix informe que ho reconeix. I també la Secretaria General de Joventut ha participat en

la redacció i confecció d'aquest informe. El que no tenim encara és el de vostès. Això que ha dit vostè que es preocupen tant pel moviment «okupa», encara estem esperant aquest informe que vostè va anunciar l'altre dia. I està molt bé que vostè parli de solidaritat, quan vostè no va dir res quan el seu Govern va retirar, mitjançant decret, el 5% de subvenció i a fons perdut...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor Bustos.

El Sr. Bustos i Garrido

...per als joves pels habitatges.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, passarem a la votació de la presa en consideració de la Proposta.

Senyores diputades, senyors diputats, iniciem la votació.

La Proposta ha sigut refusada per 19 vots a favor, 58 vots en contra i 28 abstencions.

Seguidament i tenint en compte que l'última interpellació que ens faltava ha sigut posposada, iniciarem el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya

El divuitè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la dansa a Catalunya, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a aquesta tribuna a defensar la Moció subsegüent a la interpellació feta a l'anterior Ple sobre la dansa a Catalunya. Cal dir que parlant de la dansa estarem d'acord que és una activitat cultural de fort arrelament al nostre país, tant des de la dansa tradicional, inclosa la sardana, fins al ballet més clàssic i convencional, tradicionalment seguit per una burgesia, ja sigui per una qüestió de cultura o de simple esnobisme, però en qualsevol cas seguit per la burgesia del nostre país. (*Remor de veus.*)

Des de sempre hem tingut a Catalunya ballarins i ballarines, alguns de gran qualitat i de gran renom a tot el món, coreògrafs, directors, autors, etcètera. Tots plegats amb la inspiració, o bé de la dansa popular o bé de les manifestacions vingudes d'Europa i d'altres llocs del món, han desenvolupat aquest art de la dansa a Catalunya i han creat una tendència, una forta i gran tendència...

El president

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president.

El president

Segueixi, segueixi...

El Sr. Bosch i Garcia

Deia que, ballarins, ballarines, coreògrafs, autors, etcètera, han creat noves tendències de renovació del moviment de la dansa a Catalunya, que en molts aspectes hem estat pioners en aquest treball. És un món, però, que ha tingut sempre un suport, el suport d'una part reduïda del públic, però alhora també important, almenys comparat amb altres territoris, i també ha tingut, de manera irregular, el suport de moltes diverses institucions. Cal començar esmentant el Teatre del Liceu, el Gran Teatre del Liceu, que des de sempre, o des de sempre que hi ha hagut Liceu, ha tingut en el seu interior un cos de ball propi, un cos de ball, però que va seguir sol l'any 87. De totes maneres, el Liceu ha estat la casa mare de la major part dels grans dansaires que ha donat aquest país.

També disposem d'una Escola Superior de Dansa i Coreografia, creada l'any 1944 dins l'Institut del Teatre, que pertany a la Diputació de Barcelona, que precisament acaba de crear un curs postgrau com a Jove Companyia de Dansa, amb la voluntat de promoure l'activitat professional o semiprofessional d'aquells estudiants que acaben els estudis. Un curs que en aquests moments em sembla o tinc entès que ja funciona.

Després, també, per tot el país hi han escoles i acadèmies, se'n comptabilitzen quaranta-tres d'autoritades, a part de moltes altres acadèmies o escoles que sense tenir un reconeixement oficial donen classes o ensenyen dansa a ciutadans i ciutadanes del nostre país. Molts ajuntaments també han col·laborat amb la dansa, majoritàriament a través de l'organització i programació de dansa en les seves activitats culturals. I finalment també hem de tenir en compte la Generalitat de Catalunya, que gestiona i finança l'Espai de Dansa i Música, i alhora també té una línia de subvencions a les companyies actualment en funcionament. Cal dir que comptem amb una trentena de companyies de caràcter privat, però que mantenen un llistó molt alt en el nivell de la dansa a Catalunya. Que alhora donen feina a molts dels i les professionals que tenim al nostre país. S'ha de dir, però, que hi ha molts altres professionals que en aquests moments estan treballant a l'estranger, a l'exili —com en diuen molts d'ells—, amb ganes de tornar al seu país, o bé que estan aquí treballant en altres ocupacions o directament a l'atur. Mentrestant, hi ha cada any desenes d'estudiants que acaben els seus estudis i que accedeixen a aquest món professional.

Des de fa temps, l'Associació de Professionals de la Dansa a Catalunya, l'organització o l'entitat que agrupa la major part dels professionals de la dansa, ha portat a terme una sèrie de reivindicacions a través, sempre, d'actes de tipus lúdic i festiu, com el darrer que van fer de formar a la Rambla de Barcelona la barra de ball més llarga del món, amb unes set-centes persones fent

moviments de dansa. També han recollit onze mil signatures que donen suport a les seves reivindicacions. Les seves reivindicacions són bàsicament dues.

En primer lloc, demanar que el Teatre del Liceu en construcció, el nou edifici, compti amb un espai propi per a la dansa. Aquest tema està formalment resolt donat que el 29 de maig passat el director general del Liceu en funcions, el senyor Joan Caminal, va adreçar als organitzadors i als membres de l'Associació de Professionals de la Dansa a Catalunya una carta en la qual garantia que la sala Mestres Cabanes, que està situada al damunt del pati de butaques, estaria destinada bàsicament i fonamentalment a la dansa, amb unes característiques molt adequades per a aquesta activitat.

L'altra de les reivindicacions és la d'una companyia estable de dansa per a Catalunya que tingui caràcter públic; no vol dir que sigui estrictament pública, però sí que ha de tenir una característica de col·laboració de les institucions públiques, que hauria de tenir una sèrie de característiques. Primer, a diferència dels grans ballets històrics, hauria de ser de dimensions reduïdes; es parla de quinze o vint ballarins, d'acord amb les noves tendències que corren per Europa, a part de coreògrafs, directores o administratius. Hauria de ser estable, en el sentit que hauria de ser una companyia amb un nom permanent i amb una estructura permanent, però no voldria dir que tots els ballarins i ballarines fossin sempre els mateixos; és a dir, estable però no tancada, i hauria de tenir caràcter públic, encara que no vol dir que sigui totalment pública; podria ser un acord o bé entre institucions o bé entre altres tipus d'organismes públics o privats. I una altra característica d'aquesta companyia és que hauria d'estar en estreta relació amb el Liceu, o bé com a companyia pròpia del Liceu o bé amb un nom a part, però sí sempre en col·laboració amb el Liceu i tenint com a seu l'espai que el mateix Liceu posa a disposició de la dansa.

És una reivindicació d'aquests professionals de la dansa, que alhora també és un compromís de la coalició de Convergència i Unió, que ho va incloure en el seu programa electoral de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya. Aquesta companyia entenem que ha d'actuar com a buc insígnia de la dansa a Catalunya i alhora com a catalitzador per augmentar-ne el coneixement i l'assistència del públic als espectacles d'aquest art. Un art que, tot i que és i pot continuar sent minoritari, no ha de ser de cap de les maneres marginal, i cal eliminar o fer oblidar l'etiqueta que massa sovint se li posa d'art pobre a Catalunya.

Per aconseguir aquest objectiu, hem presentat la Moció subsegüent, que diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a fer, abans d'acabar la present legislatura, els estudis i les previsions necessaris amb l'objectiu que Catalunya pugui comptar amb una companyia estable de dansa de caràcter públic.» Volem, amb aquesta Moció, que es comenci a negociar la creació d'aquesta companyia, i, per tant, a preparar un projecte que, d'acord amb tots els elements involucrats, sigui ben aviat una realitat. Per aquests motius, demano la votació favorable de tots els grups a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat, moltes gràcies. Atès que no hi han esmenes, per fixar la seva posició sobre aquesta Moció, tenen la paraula els grups. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el rerefons de la interpellació que va produir aquesta Moció i d'aquesta Moció —en el rerefons, no en el que es va dir— hi ha, sens dubte, la discussió de quin és el model de política del Departament de Cultura davant les produccions culturals del país. I aquesta sembla que és una clau, una clau que hauria d'estar en aquesta dècada per poder enfocar el segle que ve amb una absoluta força pel que fa a la vitalitat cultural de Catalunya, i és una clau que no només no ens ha estat desvelada, sinó que tenim la impressió que en l'última etapa del Departament, que havia de ser la que tirés endavant tots aquests aspectes, doncs, tampoc existeix.

Quin és el capteniment del Govern pel que fa a les diverses produccions culturals? Avui estem parlant: quin és el capteniment del Govern pel que fa a la dansa? Però, pel que fa a la dansa, podríem preguntar també pel que fa a cadascun dels vessants de l'activitat cultural a casa nostra. Evidentment que seria molt difícil de respondre, ens seria absolutament difícil de respondre perquè hom té la impressió que en aquests camps el capteniment del Govern, no diré que sigui inexistent, però sí que és desconegut, que a vegades potser és pitjor fins i tot que sigui inexistent.

El tema de la dansa, que és el que ens ocupa, és, sens dubte..., Catalunya, com qualsevol país del món, té una tradició de dansa; una tradició de dansa en tres vessants. En el que podem dir una dansa pròpia, una dansa de caràcter justament dita popular i tradicional, molt rica i molt diversa, molt més diversa de la que se'n vol dir, de la que se'n diu i de la que s'ha dit fa un moment aquí, molt més rica i molt més diversa; té la dansa clàssica, tancada a un públic molt més minoritari fins ara —quan algú parla que la dansa té poc públic és algú que desconeix la gran activitat de danses que hi haurà, per exemple, a partir d'aquestes properes festes de Sant Joan fins que acabi el cicle agrari amb totes les festes majors del nostre país, on trobar espectacles d'aquesta dansa tradicional és absolutament normal—, i la dansa contemporània.

Sens dubte que la riquesa del nostre país en dansa contemporània, pel que fa a la seva comparació amb d'altres països europeus, és molt important. I en aquest sentit —i en aquest sentit— sí que, sens dubte, la dansa està al costat, per exemple, del teatre pel que fa a l'exportació des de casa nostra d'elements continguts innovadors, situats en la primera línia i que marquen en bona part els camins, els viaranyes de la dansa i del teatre a tot Europa. Per això, per aquesta importància..., per un cantó la dansa tradicional, que és tota una altra

cosa i que, per tant, un cop esmentada, ho oblidem, perquè és tota una altra cosa del motiu de la interpellació i del motiu de la Moció subsegüent. Però, per la dansa clàssica i per la dansa contemporània, sens dubte que ens sobta el fet que a casa nostra no hi hagi en aquests moments allò on va a parar el motiu de la interpellació i el motiu de la Moció: una companyia estable de caràcter públic. Ens sobta, per un cantó, perquè és habitual en els països europeus i fins i tot perquè és un pas que ha estat donat per comunitats autònomes de l'Estat espanyol de distint signe.

Segurament que podríem discutir si l'existència de companyies públiques en el món de la producció cultural de caràcter artístic en el sentit ampli és lògic o no és lògic. Segur que ho podríem discutir, no només sobre l'existència o la no-existència d'una companyia pública de dansa, sinó de companyies públiques de teatre, de corals públiques, d'orquestrades públiques i tot aquest món de la producció escènica cultural musical, però si hem optat per un model on existeixen infraestructures o companyies o formacions públiques, siguin infraestructures teatrals públiques, siguin companyies, organitzacions tipus musicals públiques, sobta que la dansa sigui, al costat del circ, els dos únics components clàssics i tradicionals de les arts escèniques que al nostre país no tenen –no tenen– aquesta sortida o a través d'una infraestructura pública o a través d'una companyia pública. Del circ segurament en parlarem durant aquest any, al voltant del centenari de Sebastià Gasch, i l'illustre diputat senyor Ignasi Riera ja ens n'ha donat unes quantes iniciatives i ens en donarà unes quantes més. I per tant, tornarem a centrar-nos en la dansa.

Per tant, el nostre Grup creu –creu– que la dansa mereix també un impuls públic com han merescut el teatre, la música clàssica o l'orquestra de cobla, per posar uns exemples. Aquí la pregunta és: una infraestructura física o una companyia? Fem com en el teatre i creem la gran infraestructura o fem com la música i creem el grup actuant? Nosaltres, que no estem per les grans infraestructures faraòniques –no estem per les grans infraestructures faraòniques–, i vista la restricció pressupostària, sembla que per motius teòrics i per motius pragmàtics, la sortida de la companyia és molt més viable i per dos motius: pels teòrics i pels pragmàtics.

Si ens decidim, doncs, per donar suport a la dansa, amb una companyia estable, que estable no vol dir fixa, no vol dir de funcionaris que tenen un lloc per a tota la vida, sinó que vol dir una companyia estable com a tal companyia que vagi recollint en diversos muntatges i etcètera, etcètera, dansaires, ballarins i ballarines distints, si optem per aquesta solució, l'altra possible discussió seria on ubicar-la. I aquí hi ha una discussió en què no s'ha volgut entrar en la interpellació ni en la Moció, que és si al Liceu o no al Liceu. Si nosaltres creiem que hauria de ser una companyia eclèctica, i per tant oberta a la dansa clàssica i a la dansa contemporània, segurament que optaríem més per una ubicació també eclèctica, que no vingués marcada ja per una caracteriologia..., però potser ens podríem discutir per què cal una ubicació tan concreta i tan fixa que emmarqui tant el vestuari.

És possible que aquesta companyia pugui tenir una seu burocràtica i pugui tenir una seu d'assaig i diverses seus d'actuació –i diverses seus d'actuació– i, per tant, crear d'una vegada, i aprofitant que això seria nou, una veritable xarxa, no cometem l'error una altra vegada de fer o una infraestructura a una companyia i centralitzar-la en un únic lloc. Fem una real xarxa arreu del país, i per tant, com que començaríem de nou aprofitem i no caiem en aquest error, les grans infraestructures s'han de centralitzar, les companyies no cal centralitzar-les –no cal centralitzar-les. Per tant, no caiguem tampoc en aquest error. Segurament, per tant, no cal penjar-li l'etiqueta d'un lloc concret, i molt menys si és una companyia nacional.

I, per aquests motius que els estic explicitant, vostès comprendran perfectament que el nostre Grup donarà suport a aquesta Moció, tot i que és una moció molt poc compromesa, perquè no obliga, si s'aprova, a fer la companyia, no obliga, si s'aprova, a fer que allò que el conseller va dir, que en aquest moment no podia fer un compromís ferm, doncs, fer variar el conseller de la seva voluntat, en aquell moment, de no donar un compromís ferm, perquè el que aprovarem és, abans d'acabar la present legislatura –que sempre és una data agradable de conèixer, i, si algun diputat o diputada coneix quina és aquesta data, que ens l'expliqui, perquè ens interessaria–, doncs, abans d'acabar la present legislatura, «els estudis i les previsions necessàries amb l'objectiu de...» Nosaltres, amb això, hi estem d'acord, perquè, com que estem d'acord amb la creació d'una companyia estable, hem d'estar d'acord, ni que sigui en aquest pas inicial, de fer estudis amb l'objectiu d'arribar allà on voldríem arribar. I, a més a més, amb l'esperança que aquesta concepció *light* de la Moció que ha fet el Grup de Convergència i Unió, ni tan sols l'esmena, permetrà que sigui votada per tots els grups de la cambra i, per tant, arribem al més aviat possible a l'assoliment d'aquest pas a una política cultural dedicada a la producció cada vegada més fema.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des de l'enveja profunda als que la practiquen, en nom del nostre Grup defensaré la dansa a Catalunya, i defensaré la possibilitat que aquesta dansa a Catalunya tingui vehicles o sistemes d'expressió més clars.

Es tracta d'una expressió artística autònoma de caràcter nuclear, generadora d'altres llenguatges artístics, i em penso que així ho hauríem d'entendre: és, per dir-ho en termes culinaris, com la pasta bàsica a partir de la qual es poden generar moltes altres propostes. I, ja que el diputat senyor Bargalló alludia a l'any de Sebastià Gasch, jo recordo que en l'evolució temàtica de Sebastià Gasch, l'home que comença a parlar-nos

d'arts plàstiques i ens descobreix la màgia de Miró i de Picasso –per cert, dos pintors que s'interessen molt, moltíssim, pel tema de la dansa– i a fer allusió també, en el *Full groc*, a tota aquesta mobilitat de les formes i el teatre, el *music hall*, el circ, el ballet, acaba escrivint sobretot de dansa, perquè diu: «Si som capaços d'entendre el que és la dansa, serem capaços d'entendre què són el conjunt de llenguatges artístics importants a Catalunya.»

Es tracta, a més –ho ha dit també el senyor Bosch–, d'un fenomen social amb prestigi creixent. Hi ha quaranta-tres –ha dit el senyor Bosch, crec haver escoltat bé– escoles autoritzades, però és que n'hi ha moltes més. En aquests moments, la quantitat d'acadèmies i la quantitat de centres que s'ofereixen a fer dansa és notable. En les enquestes escolars de la ciutat on jo visc, quan s'ha tractat de saber què era el que interessava més a les criatures escolaritzades com a representació, com a llenguatge artístic, amb gran sorpresa dels mateixos que feien l'enquesta, ha aparegut la dansa com un fenomen, o com una necessitat, o com unes ganes de fer alguna cosa nova. És veritat que hi han influït els mitjans de comunicació, i hi ha influït també l'aparició de la dansa no com una cosa absolutament coral, antiga..., anava a dir «d'un ritualisme més o menys sagrat», molt poc mòbil, i ha passat a ser, en canvi, una expressió molt viva del cos, de la música, etcètera.

Hi ha un tema molt important aquí, i és l'exili o la subocupació de molts professionals de Catalunya, i hi ha també com a tema important..., bé, això no passa, per desgràcia, només en el món de la dansa, en el món, per exemple, de la historieta clàssica, del guionatge artístic, de la decoració; fins i tot, hi ha també molts grans professionals catalans que, en tot cas, han d'anar signant les seves obres lluny de Catalunya, per una raó molt senzilla: perquè no troben feina aquí. En aquest sector el tema és important, i hi ha fins i tot, a estones, una certa frustració de col·lectiu, de dir: «Home, és una llàstima, ja que ens hem preparat per ser alguna cosa aquí, on en teoria la dansa és apreciada, doncs, no és prou apreciada.»

Crec que també hem de recordar la importància que han tingut les iniciatives de l'Institut del Teatre. En un llibre monogràfic que jo estava ensenyant aquí a algunes diputades i diputats que havien d'intervenir també sobre el tema hi ha aquesta expressió que em penso que és real, que és que, si bé sota la direcció de Hermann Bonnín, que l'Institut del Teatre obre les portes a la dansa contemporània, cal esperar el nomenament el 1980 de Josep Montanyès per assistir a la consolidació d'aquests estudis. I en aquests moments l'impuls que d'una banda ha fet l'Institut del Teatre, l'impuls que han fet aquestes iniciatives privades, l'impuls que ha fet el Liceu, s'han de tenir –em penso– molt en compte.

Del tema del Liceu, ja se'n n'ha parlat. Només a efectes de transcripció, que em penso que hi ha hagut un lapsus..., que és el senyor Josep Caminal, que ha estat nomenat... –era només perquè constés així–, i la necessitat d'una companyia estable de caràcter públic. Estic totalment d'acord amb el que deia el senyor Josep Bargalló; en tot cas, la Moció és una moció molt distanciada, si no és que el temps parlamentari és més breu del

que tots ens esperem, o del que alguns s'esperen, diguéssim, perquè, és clar, en tot cas, el que serà important serà saber que tindrem tots aquests estudis, evidentment, per fer l'objectiu que Catalunya pugui comptar amb una companyia estable de dansa de caràcter públic. Com que això s'ha de fer, si s'aprova aquesta Moció, abans d'acabar la present legislatura, bo serà que, els que s'hi posin, s'hi posin ja des d'ara, no sigui que se'ls acabi la legislatura i no hagin pogut complir el pacte o l'acord parlamentari.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el món de la dansa a Catalunya, que, com sabem, té tradició de les més antigues, té una carència i una mancança, i aquesta, indubtablement, és que no tenim una institució de dansa amb suport públic, amb aquest caràcter que –com s'ha dit aquí– tenen teatres, conservatoris, orquestres, museus –nacional, català..., en fi, el nom que vulguem dir-ne, però que representin aquesta institucionalització.

Veritablement, la dansa, a Catalunya, té una de les més antigues mostres de dansa en el *Llibre vermell de Montserrat*, que és una autèntica..., són testimonis dels més antics a Occident d'una dansa que tenia, naturalment, el caire o la marca, el segell litúrgic, com és l'origen de la dansa a Occident, dintre de les celebracions, però que després, de mica en mica, es va anar fent més *light* i separant-se de l'aspecte litúrgic, tot i que sempre ha anat ajuntat amb moltes activitats, com per exemple algunes celebracions del Corpus.

Els segles xvi, xvii i xviii, sobretot el xviii, el que en diem «ballet popular català» queda demostrant veritablement un autèntic, jo diria, esperit de síntesi; per un cantó, agafa les modes, diguem-ne, de l'alta..., de l'aristocràcia, i les incorpora a sistemes, a modes de ball popular, i surt aquest tipus de ball, que curiosament és realitzat pel poble però imitant modes que són de les corts o dels salons, diguem-ne, de les classes elevades, o de les corts d'Europa en aquell moment. Això és molt característic, també, d'aquesta dansa popular catalana.

Però, a mesura que arribem a la civilització industrial, en què aquestes danses populars, aquestes variants que tenien, van desapareixent per la mateixa urbanització, pel sistema industrial, el desarrelament dels grups i de les poblacions –tothom va a parar..., cada u d'un poble diferent, però va a parar a una ciutat–, aleshores sorgeix, amb la Renaixença i amb el Romanticisme, aquesta recuperació de la dansa catalana –com d'altres coses: la llengua, determinades formes de vestir..., en fi, jocs florals..., podem dir moltes coses–, i aquí surt aquesta gran generació d'esbarts, d'obres de ballet popular, i el mateix reviscolament o, almenys, extensió de la sardana, de les colles sardanístiques.

Però també, amb la cultura de la burgesia, la cultura liberal del XIX, surt també la incorporació del ballet clàssic. I aquest ballet clàssic, que indubtablement requereix una escola, requereix una disciplina, requereix una formació, l'hem de lligar a una de les arts que en aquest país ha tingut un gran ressò i de la qual hem estat capdavanter, almenys a Espanya, que és l'òpera; per tant, el Liceu. I el Liceu és, encara que no és l'únic, perquè hi han hagut altres iniciatives clàssiques, però, en fi, el Liceu és el que més agafa la tradició del ballet o dansa clàssica, ja separant-lo del que en diem «el ball popular». I així, en aquestes escoles del Liceu, doncs, trobem des de la Pauleta Pàmies amb el seu cos de danses, del qual fins i tot hi ha un magnífic quadre d'en Ramon Casas sobre aquesta coreògrafa; després, ja més cap al segle XX, Joan Magriñà i la seva escola, de la qual hem tingut Joan Sánchez, Assumpta Aiguadé, Aurora Pons, altres que han anat a fer el món o les amèriques, perquè aquí no podien pas sobreviure amb el seu art... I vull fer, ja que s'ha parlat de Sebastià Gasch, vull recordar en Magriñà, perquè en Magriñà, podem dir que, encara que per al ballet són espadenyas el que es porta, però ell, amb una sabata i una espadenya –penseu-ho–, va aguantar uns anys heroics del Liceu, en què es va mantenir amb l'empresa de Pàmies el cos de ballet, junt amb un cor i junt amb una altra cosa... Per tant, aquell home ho va aguantar. Veritablement, avui en dia, quan veiem els pressupostos i quan veiem que l'any..., bé, en època o període del Consorci, van decidir tancar el cos, penso que en Magriñà és un senyor al qual s'hauria de fer un homenatge autènticament de benefactor, si no de la pàtria, sí del ballet, perquè ha set una persona que..., ha sigut un sacrifici autèntic. Bé, crec que..., per tant, amb això vull dir que em sembla molt bé el que ha fet primer..., la iniciativa de demanar al Liceu que assegurí un espai, com a mínim un espai, tenir quatre parets, i sembla que això està assegurat amb el nou edifici, que ho tindrem aquí.

Ja passant..., dintre d'això, voldria també recordar altres iniciatives de ballet, com la famosa Àurea de Sarà, que va, fins i tot, voler ser renovadora dintre d'això, i també les altres escoles que es dediquen a fer una autèntica, jo diria..., en fi, pedagogia d'escoles, acadèmiques, d'aquest ballet.

Bé, doncs, arribant a aquest punt, jo..., naturalment, expressem el nostre suport a aquesta iniciativa; voldria fins i tot recordar –ja que tant ens fixem en moltes coses– que la comunitat autònoma de Madrid, que sembla que un dia o altre tindrà òpera –bé, començarà ja el Teatre Reial aviat, encara que és del Ministerio de Cultura, però guanya...–, la comunitat autònoma de Madrid ara fa deu anys que té ballet; va agafar el Víctor Ullate i ho va, diguem-ne, bastir, i bastir, i de fet té un ballet propi, que es diu «de la comunitat», que a més treballa amb un teatre de Madrid que es diu «de la comunitat» –que ja en té dos, vaja. Jo crec que és un exemple que una comunitat autònoma, diguem-ne, al mateix nivell competencial nostre, ja té aquest..., fins i tot, encara, sense tenir un teatre de l'òpera, que sembla que el tindran.

Bé, doncs, amb això voldria dir també que em sembla bona la idea que sigui estable, però no tancat. Les di-

mensions..., és clar, això són temes més tècnics, però poden ser adequades. Indubtablement, diria igualment que no potser tancats en el sentit que hagi de ser públic, com allò per oposició, sinó que poden haver-hi ballets actuals, constituïts, associacions que poden donar..., amb el suport corresponent de les institucions, aconseguir aquest caràcter públic, però no vol dir exactament que sigui purament de caràcter públic, sinó d'entitat subvencionada públicament, que també pot ser-ho.

Amb tot, vull tornar a repetir el nostre suport i dir que el que és un projecte d'estudi de..., en fi, no sigui una mera declaració d'intencions pietoses, i que pugui això passar, com es diu, *de las musas a los versos*, no?, doncs, que passem del projecte a la realitat concreta, que pugui crear-se..., no es faci l'estudi i que es creï aquesta entitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Escartín. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Dalmau, que veig que ho fa des del mateix escó.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Sí, senyor president; de l'escó mateix. A aquestes altures del debat, és difícil d'afegir alguna cosa més del que s'ha dit; fins i tot hi ha hagut evocacions de caràcter històric sobre el que ha estat la dansa a Catalunya. Nosaltres, per tant, serem molt breus.

Simplement per dir, en primer lloc, que ens felicitem de l'oportunitat de la presentació de la interpellació, perquè no solament va en la línia de fer possible la creació d'una companyia estable, sinó perquè ha situat en l'hemicle del Parlament un tema del qual aquesta cambra no parla gairebé mai.

Jo no he fet l'anàlisi d'anteriors intervencions relatives a la dansa en la història del Parlament de Catalunya, però temo molt que, si ho busqués, trobaria molt pocs precedents. Per tant, em penso que el sol interès d'haver posat aquesta qüestió, de donar-nos a tots l'oportunitat de poder-ne parlar, ja ha estat un pas positiu. No afegiré, doncs, res al que s'ha dit. M'ha agradat, de tota manera, alguna de les coses que s'han recordat aquí; el senyor Riera ha recordat una etapa de l'Institut del Teatre; jo no me'n puc separar, d'aquesta etapa i, per tant, m'ha agradat que ho digués, com encara avui mateix, amb les meves responsabilitats en el Teatre Lliure, tinc oportunitat de viure de prop aquest fenomen artístic i, per tant, em sembla que és sobrer d'afegir nous elements de suport a la necessitat de comptar amb una companyia estable de caràcter públic.

És veritat que la Moció que ha presentat el Grup Mixt és relativament modesta en les seves ambicions; és a dir, no és tan explícita com hauria pogut ser demanant directament la companyia i no demanant estudis i previsions necessaris. Suposo que ha estat una cautela per guanyar-se el vot favorable del Grup de la majoria; ja sabem com van aquestes coses. Bé, si això ha de permetre que el Grup de la majoria prengui una mica més de compromís del que ha acostumat a prendre fins ara

en aquesta matèria, ja haurà valgut la pena. O sigui, comprenem la moderació de les ambicions del Grup Mixt en benefici d'obtenir alguna cosa més concreta que no pas si hagués demanat directament la companyia.

En qualsevol dels casos, doncs, ens felicitem d'aquesta proposta, de l'existència d'aquesta Moció, ens sumem als arguments que han estat explicitats per altres portaveus i, en definitiva, anunciem el vot favorable del nostre Grup a la Moció.

El president

Moltes gràcies. Per explicitar la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb aquesta Moció jo crec que podríem dir que completem el cercle de les iniciatives parlamentàries que, amb la voluntat de normalització cultural, incideixen sobre les formes d'expressió artística. En el camp de la música hem vist des del cant coral fins a les quotes d'emissió de música cantada en català. I ara parlem d'un nou llenguatge que enllaça amb la música i l'expressió corporal, és a dir, parlem de la dansa.

El diputat senyor Bosch, quan va fer la presentació de la Moció, va posar un exemple, que era el del teatre, i deia que d'una època en la qual el públic que anava al teatre era realment baix, és a dir que els teatres tenien grans dificultats de subsistència, s'ha passat a una època de relativa bonança; és a dir, es nota i es veu que hi ha un increment de públic. Jo voldria que, ara que parlem de la dansa, servís això també perquè hi hagués aquest increment i que d'aquí a poc temps poguéssim dir que això s'ha assolit. Ens podríem preguntar si la dansa ha tingut al nostre país la mateixa tradició que se li reconeix al teatre i clarament em sembla que s'ha vist per tots els que m'han precedit que podríem dir que sí.

Jo no em resisteixo, com ha fet el senyor Dalmau, a deixar de parlar d'història i em vull remuntar...

(Remor de veus.)

El president

Volen guardar silenci, si us plau?

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. I em vull remuntar a començaments de segle...

El president

Ho repeteixo: volen guardar silenci?

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Deia que em vull remuntar a començaments de segle en què Catalunya era un territori ben adobat per al conreu de nous corrents i, lògicament, entre aquestes inquietuds hi havia també la de la dansa. Les persones que

van trencar les normes convencionals i que es varen apuntar als nous corrents representats bàsicament per la Isadora Duncan varen ser tres dones; és per això que jo no em resistia a anomenar-les, ja que és bastant difícil de trobar tres protagonistes, tres persones capdavanteres que siguin realment dones; per tant, jo vull recordar aquí la Tórtola Valencia, la Josefina Cirera i l'Àurea de Sarrà que, d'altra banda, alguns de vostès ja han recordat. En el llibre, a més, que esmentava el senyor Riera, destaca el paper de primera línia que van tenir els tres Joans que diu allà: en Joan Llongueras, en Joan Magriñà i el Joan Tena; el senyor Escartín ja també s'hi ha referit a bastament i m'afegeixo a les seves paraules en tot el que fa referència al Joan Magriñà. Però jo voldria dir, quant a en Joan Llongueras, voldria ressaltar només una cosa i és la creació, l'any 1913, de l'Institut Català de Rítmica i Dansa; aquest va ser creat en el marc de l'Orfeó Català, i ho vull ressaltar perquè va ser un dels primers que existien en el món i, per descomptat, va ser el primer de tot l'Estat espanyol.

També, tal com ha dit el senyor Bosch, els nostres ballarins i ballarines han hagut de sortir a l'estranger per acabar la seva formació. Alguns d'ells s'hi han quedat, avui formen part de companyies de primer ordre; altres han retornat. Jo no diria que això és un fet negatiu, sinó que el positivitzaria perquè, en realitat, el que ells han aconseguit en tornar és que han portat idees noves i han enriquit amb aquestes noves idees i han situat Catalunya en un lloc preminent dins el context internacional. I, com és lògic, quan parlem de dansa, no podem deixar de tenir en compte un fet, i és que el poble, a Catalunya, normalment i històricament, ha gaudit de la dansa; ho feia a les places públiques, ho feia agermanat en esbarts i ho continua fent, i aquesta és una constant d'abans a nivell popular que ha servit per portar moltes persones a una actuació molt més professional, és a dir, a una actuació realment de dedicació plena.

Aquest esperit no va canviar ni tan sols en temps de la dictadura. Durant els quaranta anys Catalunya i, molt especialment, Barcelona varen oferir actuacions de grups i companyies en els seus teatres i molt especialment en el Liceu. Jo diria que ara estem en un moment òptim; el nombre de companyies ha crescut, ha crescut molt –com deia el senyor Riera– tant a nivell de formació com a nivell de companyies a tot Catalunya, i són de molta qualitat. Jo, que aquests dies he anat a veure diferents musicals que s'estan donant a la nostra ciutat, crec que són no solament d'una gran qualitat, sinó que es poden equiparar als millors que es fan tant a Londres com a New York. Per tant, em sembla que en aquest moment calia ressaltar-ho.

Jo no li contestaré al senyor Bargalló, quan ell deia, ens preguntava quina era la política o ens deia, fins i tot, que hi havia una política desconeguda o inexistent. Jo crec, senyor Bargalló, que si vostè la desconeix, més tard –i per no allargar-me– ja parlarem del que s'està fent des de l'Administració, sobretot en aquest cas de la Generalitat, que és a la que vostè es referia. I jo l'únic que li vull dir és que crec que s'està fent una molt bona tasca, s'estan donant les eines per estabilitzar les companyies, s'està ajudant les coreografies i s'estan donant espais per a les programacions. És a dir, això és un bon

ventall i, ara, el que hauríem de fer és fer aquest pas més, que és posar els fonaments per a una companyia estable.

A mi, personalment, m'agradaria que fos en el Teatre del Liceu, i m'agradaria per dues raons. Primera, perquè enllaçarien amb la tradició del nostre país i, segona, perquè estaríem al nivell dels grans teatres d'òpera del món, que alternen –com ja sabem– les temporades d'òpera amb les temporades de dansa. Però, com deia el conseller, en darrer terme qui haurà de prendre la decisió definitiva serà el Consorci del Gran Teatre del Liceu. Sigui d'aquesta manera, a través del Liceu o no, el més important és que existeixi una companyia estable.

Jo aquí voldria referir-me a les últimes paraules de la Moció que diuen que aquesta companyia estable hauria de ser de caràcter públic. Miri, jo no sé si ben bé seria de caràcter públic, si fos la companyia que enllaçés amb el Liceu, perquè és mixt, si més no és semipúblic. D'altra banda, cal tenir en compte que a nivell europeu s'estan donant unes tendències que no van precisament en aquesta línia, sinó que van més en la línia que deia el senyor Bargalló d'ajut a diferents companyies. I, a més a més, jo crec que si nosaltres votéssim aquesta última part de la Moció pressuposaríem ja les conclusions de l'estudi, és a dir, ja diríem que l'única forma és aquesta d'una companyia pública.

Per tant, jo li demanaria al senyor Bosch si volgués retirar aquesta última part, només «de caràcter públic»; en el cas que vostè no ho pugui fer, nosaltres demanaríem votació separada. Per tant, amb tot això ja poden entendre que el Grup de Convergència i Unió votarà afirmativament aquesta Moció i li puc dir que nosaltres entenem aquesta Moció com un acte de reconeixement i de respecte a tants i tants professionals i a l'esforç que han fet aquests professionals per fer una obra ben feta. I voldria fer meves unes paraules d'en Ramon Àvila quan parla de la dansa com la capacitat d'enamorar-se del moviment. Per tant, és amb aquesta voluntat que nosaltres votarem favorablement aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Havent fixat la posició tots els grups de la cambra, iniciarem la votació d'aquesta Moció. Perdó... Senyor Bosch, em demana la paraula?

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, senyor president. La diputada senyora Bruguera m'ha fet una petició i m'agradaria donar la meva opinió.

El president

Té la paraula.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, només per dir-li que la Moció ja està molt, diguem-ne, ja és prou *light* com perquè encara la retallem més. Com ja s'ha dit per aquí, l'hem feta amb tota la inten-

ció que pogués ser aprovada d'una forma majoritària pel Parlament i, per tant, ens sembla que aquest caràcter públic, a més a més, ja l'he explicat diverses vegades, quan defensava la Moció, i em sembla que en el sentit que l'hem posat i que hem explicat durant l'explicació de la Moció, no és el que la senyora Bruguera entén. Però, en qualsevol cas, nosaltres preferim mantenir aquestes paraules i, en tot cas, si volen, podem fer votació separada.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem, per tant, a la votació. Ha demanat votació separada... (*Pausa.*)

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Senyor president, nosaltres hem demanat votació separada perquè entenem que, segons com es faci aquesta companyia estable, no podria considerar-se de caràcter públic, sinó semipúblic. Si tots entenem el mateix, no tenim cap problema i, per tant, ho votaríem tot tal com està; però nosaltres voldríem que quedés clar això perquè després no hi hagi malentesos.

El president

Moltes gràcies.

Per tant, no hi ha petició de votació separada i anem a votar el conjunt de la Moció tal com ha estat presentada.

Iniciem la votació.

(*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Perdó, parem... Senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, en la línia de la intervenció de la diputada Rosa Bruguera, hauria de quedar molt ben entès per part dels grups parlamentaris el que ella ha expressat, perquè s'adeqüi exactament al text de la lletra que anem a votar, perquè aquí sí que parla d'una «companyia estable de dansa de caràcter públic».

El president

Les manifestacions seran recollides en el *Diari de Sessions* i, en tot cas, jo no puc... El que es vota és el que es vota, no s'hi pot fer res més.

Silenci, senyores i senyors diputats!

Senyora Nadal, em demana la paraula, per què?

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, per demanar, en tot cas, votació separada en el supòsit que el Grup de Convergència i Unió no ho faci.

El president

Demana la votació separada?

La Sra. Nadal i Aymerich

Demanam la votació separada de «de caràcter públic».

El president

Per tant, hem de votar, en primer lloc, com a conseqüència de la petició que acaba de fer el Grup Popular... El senyor Bosch em demana la paraula...

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. A veure, seria acceptable una esmena tècnica que canviés la paraula «de caràcter» per dir «amb participació pública»? És un suggeriment que em sembla que recull més la intenció de tots els que hem intervingut en aquest debat.

El president

Els dos grups que s'han pronunciat sobre la qüestió que s'hi pronunciï ara.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, en qualsevol cas, és un terme molt ambigu, perquè quina serà la participació pública?, com es mesura?, quanta? Vull dir que, per tant, preferim votar el text de la Moció sense el terme «públic». En tot cas, per tant, votació separada.

El president

Procedirem a votar, en primer lloc, la part separada de la Moció, o sigui les paraules «de caràcter públic».

Senyor Bosch, em demana la paraula de nou?

El Sr. Bosch i Garcia

Però, senyor president, m'agradaria saber si els altres grups acceptarien aquesta esmena tècnica o, si no, ho mantindrem com estava.

El president

Jo entenc, senyor Bosch, que hi hauria hagut unanimitat, però això no és una esmena tècnica, eh? És evident que no ho és.

I, per tant, primer votarem el text de la Moció sense les paraules «de caràcter públic», el text de la Moció sense aquestes paraules.

Iniciem la votació.

Aquesta part de la Moció ha sigut aprovada per 108 vots a favor, és a dir, la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I votarem ara la part final de la Moció, o sigui les paraules «de caràcter públic».

Iniciem la votació.

Aquestes paraules de la part final de la Moció han sigut refusades per 46 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ens locals a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Tenint en compte que la Moció següent, la Moció número 20, és sobre la mateixa qüestió: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments, i amb l'acord dels dos diputats presentants que han d'exposar-nos la Moció, procediríem a ajuntar el debat d'aquestes mocions fent-les conjuntament. Per tant, intervindria en primer lloc el diputat senyor Fuentes, exposaria la seva Moció, exposaria la seva Moció el senyor Benach i entrariem després al torn d'esmenes.

Té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Roc Fuentes per exposar-nos la seva Moció.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, també -s'hi m'ho permet la presidència- faré el posicionament en relació...

El president

Posicionament respecte a l'altra Moció.

El Sr. Fuentes i Navarro

...amb la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (*Remor de veus.*)

De la interpellació que vàrem substanciar el passat Ple amb el conseller de Governació en relació amb les finances locals, amb especial referència als ajuntaments, nosaltres...

El president

Guardin silenci, si us plau! Hi ha un diputat que s'està dirigint al Ple de la cambra.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Procurin ocupar els seus escons.

El Sr. Fuentes i Navarro

Com deia, senyor president, en la interpellació que vàrem substanciar en el passat Ple les respostes del conseller de Governació intentant explicar-nos quelcom que ja coneixíem, com és que en aquest any s'ha produït un minso increment en relació amb l'any anterior, és a dir, el 97 en relació amb l'any 96, però sense poder amagar la realitat evident que fins i tot el mateix pressupost del 97 continua essent molt inferior al del 95 quant a les aportacions de la Generalitat a les finances dels ens locals. Tots constatarem també la greu dificul-

tat dels ajuntaments per fer front als seus compromisos, per fer front a les seves competències, per fer front fins i tot a aquells aspectes que sense ser pròpiament competències municipals, però que a la pràctica els han d'exercir, i conseqüència d'aquesta realitat és la nostra Moció, que pretén que el Parlament es pronunciï i impulsi l'acció del Govern essencialment en relació amb els següents apartats, en relació amb els següents aspectes.

D'una manera global –després ja entraré en cadascun dels punts–, en primer lloc cal incrementar substancialment per part de la Generalitat el finançament dels ajuntaments, tant el condicionat com l'incondicionat; és a dir, cal augmentar aquelles partides de la Generalitat en relació amb qüestions concretes, determinades, dels ajuntaments, com també els mecanismes de finançament incondicionats posats a disposició dels ajuntaments perquè puguin millorar els seus mecanismes d'actuació. Cal alhora, des del nostre punt de vista, també acostar les finances dels ajuntaments a l'evolució de les finances de la Generalitat. Vol dir això que si realment les finances de la Generalitat poden millorar en funció de la cessió del 30% de l'IRPF i en el futur poden millorar més perquè el finançament de la Generalitat s'incrementi mitjançant l'accés a altres impostos o a altres formes de finançament, que aquesta millora de les finances de la Generalitat es tradueixi, per tant, també en la millora de les finances dels ajuntaments, és a dir que hi hagi una relació entre l'increment que es pugui produir en les finances de la Generalitat i en les finances dels ajuntaments.

Hi ha una altra qüestió que em sembla també extraordinàriament important. Nosaltres podem parlar aquí de millorar les finances, d'incrementar les partides, però hi ha un altre element en el qual tots els ajuntaments ens hem posat pràcticament sobre la taula, i és el que fa referència al pagament, a la puntualitat. Una cosa és el compromís de pagament, el compromís d'atenció a subvencions, a ajuts, el que sigui als ajuntaments, i una altra és la realitat d'aquest pagament de la Generalitat als ajuntaments.

Sabem –i després quan parlem concretament de cada un dels punts de la Moció hi tornaré a entrar– que, bé, a molts ajuntaments se'ls deuen diners fins i tot de l'any 92, és a dir, hi ha molts deutes del 95, molts deutes del 96, però n'hi ha fins i tot del 92 i del 93. Alhora, alhora cal –i aquest també és un aspecte important que tractem en la Moció– anar a un nou sistema general de finançament dels ens locals, i en això, evidentment, el Govern de la Generalitat té un paper important a jugar en relació amb el Govern central per modificar aquest sistema global de finançament, i aquí també tenen un paper important els ajuntaments en el tràmit, en la discussió, en el debat, en l'acord, en l'establiment d'un nou marc de finançament.

Per tant, aquests són a grans trets els aspectes que nosaltres intentem recollir en la nostra Moció, plantejant nosaltres pensem que amb realisme, però alhora demanant una inflexió important al Govern de la Generalitat, plantejant fins i tot un esglaonament temporal per assolir completament aquests objectius que nosaltres plantejem al final de la legislatura.

Com deia, la nostra Moció té dos grans apartats. El primer apartat és, en fi, que el Parlament crec que té la necessitat, l'obligació de constatar un cop més les dificultats de les finances dels ajuntaments i, per tant, d'avançar en un nou model de finançament local, d'acord ja amb el que s'ha aprovat pel mateix Parlament, amb la Moció 16, de 9 de maig del 96, i jo podria dir que fins i tot amb altres resolucions que hem aprovat en aquest Parlament i que posen en evidència aquesta necessitat, que encara no s'ha acomplert ni molt menys.

El segon apartat és el de demanar, d'instar el Govern de la Generalitat, instar el Govern de la Generalitat que ja en el pressupost del proper any com a mínim ens incrementi el pressupost del 98 quant al Fons de cooperació local destinat als municipis, com a mínim en el percentatge en què es preveu incrementar els ingressos de la Generalitat en relació amb els de l'any 95 per la cessió de l'IRPF –agafem la referència del 95 perquè, efectivament, és l'any dels tres últims en què els ajuntaments estaven mitjanament més ben dotats. Per tant, si es produeix un increment dels ingressos de la Generalitat, cessió de l'IRPF, ens sembla que és d'absoluta justícia que això es tradueixi també en un increment als ajuntaments. Nosaltres demanem també que s'estableixi un pla d'increments d'aquest Fons de cooperació local destinat als municipis en els propers tres anys, perquè puguem arribar al final de la legislatura a un 2% de les despeses financeres..., no financeres, perdó, consolidades de la Generalitat. Això, si ho afegim, si ho afegim al conjunt de transferències que fa la Generalitat i d'ajuts als ajuntaments, podria donar una xifra que encara seria inferior al 5% del pressupost total de la Generalitat, però que ens sembla que ens acostaria –encara que no ens equipararia– a les finances que tenen els ajuntaments dels països en aquest terreny més avançats d'Europa.

L'apartat tercer d'aquest punt de la Moció demana incrementar anualment les dotacions dels plans de cooperació local; això sí, hi ha una qüestió d'una finança condicionada, començant per l'any 98, perquè com a mínim anem al 5% de les inversions reals del pressupost consolidat de la Generalitat de Catalunya. Ja sé que això no és molt, ja sé que això no és molt perquè, com que s'han reduït considerablement les inversions de la Generalitat, lligar això a les inversions, realment, no és un increment important, però crec sincerament que si això ho lliguem al conjunt de propostes que nosaltres fem amb la Moció sí que globalment pot representar una millora substancial per als ajuntaments, sobretot en el finançament de lliure disposició, que és el que pensem que és més important d'augmentar. També s'ha d'augmentar, des del nostre punt de vista, a partir de l'any que ve la dotació total de la Generalitat que transfereix per finalitats específiques als ens locals. I en aquest apartat, com en molts altres, nosaltres voldríem que tant les finalitats com les quantitats es consensuessin amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb l'Associació Catalana de Municipis.

Hi ha un altre aspecte que, sens dubte ho vam dir en la nostra interpellació (*remor de veus*), que és el pagament puntual als ajuntaments. Nosaltres pensem que és ab-

solutament imprescindible un pronunciament del Parlament en aquest apartat, sobretot tenint present que avui, com a mínim, a partir d'una enquesta que hem fet, un 60%..., perdó, 123 ajuntaments, que comprenen el 60% de la població de Catalunya, arriba a més de 15.000 milions les quantitats que deu la Generalitat als ajuntaments; bé, i això està produint problemes molt greus de tresoreria als ajuntaments.

Finalment, nosaltres voldríem també avançar en el Pla de sanejament financer dels ajuntaments, impulsar la creació de la mesa tripartida Estat - comunitats autònomes - ens locals per a la millora de les finances locals i, en tot cas, també que es reformi la normativa referida al Pla d'obres i serveis de Catalunya amb la participació dels ajuntaments.

En relació amb la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, nosaltres li donarem suport, però hi ha presentades unes esmenes de Convergència i Unió. En el cas que les accepti, dues d'aquestes esmenes no tindrien el nostre suport; ens abstindríem, perquè pensem que estan més ben recollides, i sobretot amb la presència i amb la participació de les entitats municipalistes de Catalunya, en la nostra pròpia Moció.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ajuntaments

Per exposar la seva Moció, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, la interpellació que vàrem substanciar ara fa quinze dies essencialment volia posar de manifest alguns dels aspectes que nosaltres consideràvem importants en relació amb el finançament dels ajuntaments, de les administracions locals de Catalunya.

Nosaltres..., hi havia dos aspectes fonamentals, que eren, per una banda, el que nosaltres enteníem com una certa renúncia a exercir l'autogovern durant aquest període de temps que ha passat des de les eleccions, des de les primeres eleccions democràtiques als ajuntaments i per part de la Generalitat, concretament, una certa deixadesa en el moment de planejar mesures de tipus legal que facilitessin el finançament dels ajuntaments.

Evidentment, aquest és un problema que no s'emmarca només en les finances dels ajuntaments, sinó que s'emmarca en les finances..., en el sistema de finança-

ment de Catalunya –això no cal ni dir-ho i seria repetitiu, segurament, tornar-hi a insistir–, però que és un apunt que deixem aquí perquè, indubtablement, sempre va pesant aquesta llosa damunt de qualsevol acció que pugui anar fent el Govern.

Nosaltres plantejàvem la renúncia a exercir aquest autogovern com una part important de la nostra interpellació en principi per tres qüestions fonamentals. En primer lloc, perquè no s'havia fet una llei catalana d'hisendes locals; en segon lloc, perquè el Pla director d'inversions locals que també estava previst des del punt de vista legislatiu que s'havia de fer i que el Govern tenia l'obligació de fer-lo, ja feia molt de temps i no estava fet, i, en tercer lloc, una discrepància que jo crec que mantenim encara i que mantindrem fins al final, que és en el paper que l'Institut Català de Finances ha de tenir per uns o per d'altres. Nosaltres, en una interpretació que fèiem de la Llei de creació de l'Institut Català de Finances, enteníem que podia fer clarament el paper de la banca pública de la Generalitat; en qualsevol cas, no renunciar a fer, d'alguna manera, les funcions que el Banc de Crèdit Local fa a nivell de l'Estat i, evidentment, que fa també a Catalunya. D'alguna manera, si l'article 1.1 diu que «l'Institut Català de Finances té com a finalitat actuar com a instrument principal de la política de crèdit públic de la Generalitat», això penso que és prou clar. D'altra banda, l'article 11.1 diu que «l'Institut pot concedir o instrumentar crèdits i avals a favor d'entitats autònomes, de corporacions públiques i d'empreses públiques i privades», i, per tant, és evident que «corporacions públiques», nosaltres entenem clarament que això inclou les corporacions locals i, si més no, els organismes autònoms i empreses públiques municipals, està clar que queden inclosos en aquest apartat. Per tant, no utilitzar l'Institut Català de Finances en aquesta línia, per nosaltres, era una renúncia, doncs, expressa a l'exercici de l'autogovern, entre altres coses perquè és evident que un dels problemes principals dels ajuntaments són les línies de crèdit i les possibilitats que donen. Fins i tot recordo que vam posar l'exemple del recent conveni firmat entre Caixa de Girona, el Banc de Crèdit Local –el grup Argentària– i el Departament de Governació, en què es plantejava tot un seguit d'avantatges –en teoria, avantatges–, per als ajuntaments que ho firmessin, de cara a finançar els programes del PUOSC, però que en definitiva representava el fet que els ajuntaments s'havien de fer càrrec dels interessos seus per aquella part que finançaven de la seva aportació, i de la part d'aportació de la Generalitat, curiosament. Per tant, una mica, aquí també, d'alguna manera, veníem a denunciar la poca voluntat del Govern d'avançar en aquest sentit.

Una segona part de la interpellació també va ser el fet que molts ajuntaments, de signe i color divers, és a dir, governats per forces polítiques diferents, denunciaven el retard en el pagament, per part de la Generalitat, de molts dels programes, subvencions, convenis, etcètera; retard que, bé, es perllongava per mesos i per anys gairebé, i al qual plantejàvem essencialment dues actuacions: per una banda, reduir aquest temps de pagament, i en segon lloc, que, en el cas que passin els tres mesos, es poguessin aplicar interessos de demora, tal com preveu la Llei, no? D'alguna manera, feia pocs dies que

s'havia aprovat una proposició no de llei, però que nosaltres ja vam avisar que era una proposició no de llei amb trampa, eh?, i no ens enganyem. Recordo que el senyor Escudé, en fer la defensa per part del Grup de Convergència i Unió del seu posicionament sobre la Proposició no de llei aquella, ja va avisar –i tenia raó–, en el sentit que hi ha una qüestió que és fonamental: quan l'ajuntament notifica a la Generalitat que ja ha fet l'obra o la justifica, fins que la Generalitat no reconeix o no fa la comprovació que allò ha estat fet no comencen a comptar els tres mesos, i, és clar, aquest lapse de temps, aquest període, aquí, en definitiva, és on hi ha la trampa per tal que, en aquests moments, això dels tres mesos sigui absolutament teòric.

És en aquest sentit, doncs, que nosaltres vam presentar la Moció, amb tots aquests punts, en els quals essencialment el que intentàvem era, en la mesura que fos possible, corregir totes aquestes situacions anòmales que per nosaltres es donaven, des d'un punt de vista polític, des d'un punt de vista financer i, evidentment, des d'un punt de vista de relació entre el que són les corporacions locals, els ajuntaments essencialment, i el Govern de la Generalitat. En aquest sentit, doncs, vam presentar la Moció. Els punts 1, 2, 3 i 4 fan referència essencialment a la primera part que dèiem, a la renúncia de l'autogovern, en definitiva, impulsar els treballs legislatius amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis per tal de regular les finances dels ens locals de Catalunya, tal com preveu l'article 178 de la Llei municipal de règim local; potenciar el fet que l'Institut Català de Finances pugui tenir programes de suport a les administracions locals; preveure en els pressupostos del 98 una partida destinada al sanejament de les finances dels ajuntaments, i presentar al Parlament de Catalunya l'informe que ja preveu la disposició addicional vint-i-novena de la Llei de pressupostos de la Generalitat, però fer-ho ja d'una vegada per totes, perquè realment això ja es va aprovar a final de l'any passat, i, d'alguna manera, el retard és considerable. El cinquè i el sisè punts eren el fet del pagament puntual; d'alguna manera, amb el matís aquest que he comentat abans. I finalment, el setè punt és un punt que jo n'estic segur, que serà conflictiu, i que, bé, en tot cas, tindrem ocasió d'escollar què diuen els altres grups, però el que és evident és que per part nostra hi ha una qüestió que és molt important, i és el fet que aquí ens trobem moltes vegades amb un debat fals, aquí estem en una dicotomia.

És a dir, els qui defensen els ajuntaments, els qui defensen els ajuntaments per sobre de tot..., i aquesta defensa implica que, en funció del color que es té, el color que té aquella institució local, doncs, es defensa amb més o menys èmfasi. I, sobretot, això, quan fa referència als consells comarcals, ja és dramàtic, perquè, és clar, com que els consells comarcals, doncs, tenen un color polític bastant homogeni a nivell del país, llavors sembla que hi hagi d'haver una dicotomia, una dispersió total entre el que són ajuntaments i el que són els consells comarcals. És cert que els consells comarcals no funcionen, és cert que no tenen recursos, és cert que és una vergonya, pràcticament, de la manera que estan en molts casos; jo voldria citar aquí, precisament, una carta que tots els portaveus del Consell Comarcal del Baix

Camp, inclòs el seu president, és a dir, de tots els colors polítics, li van entregar al molt honorable president de la Generalitat la setmana passada amb motiu de la inauguració d'una planta de compostatge, en la qual es queixaven precisament del poc respecte, de la poca consideració que es tenia als consells comarcals.

Doncs bé, el que no podem és caure en el debat fals, és a dir: «Com que això no funciona, carreguem-nos-ho del tot», i més quan un dels motius pels quals això no funciona principalment –i aquest motiu és compartit, jo intueixo que pels dos principals grups d'aquesta cambra– és que les diputacions provincials continuen funcionant i continuen tenint un pes massa important. És clar, jo, posar a contraposició ajuntaments contra consells comarcals, em semblarà molt bé el dia que les diputacions no hi siguin; mentrestant, qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra, i dubto molt que hi hagi algú en aquest sentit que estigui lliure de pecat. I, a més a més, segurament que, si hi hagués algú que estigués lliure de pecat i es pogués queixar en aquests moments, com que no és present a la sala, doncs, dissortadament no ho podrà fer.

En qualsevol cas, també, doncs, aquest darrer punt feia referència a reivindicar d'alguna manera que, en primer lloc, es compleixi l'Estatut; en segon lloc, es doni un paper al Parlament, i, per tant, reconèixer el paper dels municipis i de les comarques, dels ajuntaments i dels consells comarcals. Insisteixo, no es poden fer les coses en funció del color polític del qui governa, perquè, evidentment, els colors polítics són transitoris en les institucions. Cal fer un plantejament seriós, rigorós, i el nostre Grup ha defensat sovint que les comarques són una realitat de Catalunya i que els consells comarcals, evidentment, tenen un sentit de ser; que el que passa en aquests moments amb els consells comarcals és vergonyós, és lamentable, però que això no vol dir que la institució com a tal s'hagi de millorar, s'hagi de recolzar i s'hagi de potenciar. En aquest sentit, curiosament, ens agradaria molt més que els trets anessin enfocats cap a les diputacions, cap al paper que estan jugant, sobretot del perquè no acaben de dissoldre's les diputacions, cap de les quatre, cap de les quatre –i insisteixo molt en la pedra i el pecat, no?–, i segurament que això ens faria veure les coses d'una altra manera a tots plegats.

En qualsevol cas, aquests són els punts que hem presentat, i aprofito ja els quinze segons que em queden per posicionar-me respecte a la Moció que ha presentat Iniciativa per Catalunya - Els Verds, referent al mateix tema, i seré molt breu. Senzillament, dir que hi votarem afirmativament, malgrat, suposo, alguns matisos, però, en el conjunt tant de la intervenció del senyor Roc Fuentes com de la Moció presentada, votarem a favor tots els punts de la seva Moció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. A la Moció que ha presentat el senyor Roc Fuentes, hi han presentades dues esmenes, i a la que acaba de defensar el senyor Benach, quatre. Totes són del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, senyor president...

El vicepresident primer

En acumular-se, té un temps de deu minuts.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El nostre Grup... (*veus de fons*), deu minuts, deu minuts, deu minuts... El nostre Grup, en primer lloc, vol deixar constància de les dificultats financeres de totes les administracions públiques; avui parlarem de les dificultats financeres, sobretot, dels ens locals, especialment de municipis i comarques, però aquestes dificultats són extensives a totes les administracions públiques en aquest moment: evidentment, a la Generalitat de Catalunya, a l'Estat, i segurament que la gent de la Unió Europea també se'n deuen queixar.

A la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, al punt primer, el nostre Grup hi donarà suport. Constata aquestes dificultats de les finances dels ajuntaments i d'altres ens locals de Catalunya; per tant, repeteixo –i ho he dit al començament: som conscients d'aquestes dificultats–, hi votarem a favor.

Quant als punts números II, 1, 2 4 i 6, el que ens fa el Grup..., el senyor Roc Fuentes, és demanar-nos un compromís de més diners per als pressupostos de l'any 1998. El nostre Grup no vol entrar en aquest moment a discutir sobre la –segurament– justícia d'aquesta demanda, però creu que, el Parlament de Catalunya, quan s'ha de manifestar és en els debats dels pressupostos; quan fem en aquest Parlament el debat sobre els pressupostos de l'any 1998 serà l'hora de dir quines partides d'aquestes es poden augmentar. Per tant, en aquest moment nosaltres no votarem a favor d'aquests punts.

Quant al punt cinquè, que parla del tema del pagament puntual als ajuntaments, hem fet una proposta d'esmena de transacció amb el Grup d'Esquerra Republicana –que després comentaré–, que estic segur que no pot satisfer de cap manera al cent per cent els grups que han presentat les mocions, però sí que, a parer meu, és un avenç en relació amb el que ha passat en temps passats.

Dits ja, doncs, els punts als quals votarem que no de la Moció d'Iniciativa - Els Verds, passo ara a comentar breument les dues esmenes que hem fet.

En el punt número 3 es tracta d'incrementar les dotacions dels plans de cooperació local. Aquest és un compromís més genèric i que entra en la voluntat del Govern, poder incrementar el percentatge dels plans de cooperació local més enllà del 5% de les inversions reals. El Govern creu que en aquest moment ja ho està complint i, a més a més, té voluntat d'incrementar-ho.

I, quant al punt 7, es vota textualment la proposta que ens fa el senyor Roc Fuentes, només amb una modificació: la mesa tripartida, a parer nostre, ha de ser Estat - Generalitat i ens locals. Per un fet molt senzill: Catalunya té un règim específic de règim local; o sigui, el tema de les comarques, difícilment el podríem discu-

tir en una mesa amb les altres comunitats autònomes que no tenen aquesta especificitat.

Confio que el senyor Roc Fuentes ens accepti aquestes dues esmenes, i, per tant, des d'aquest moment hi anuncio el vot favorable.

Passem ara a la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. En aquesta Moció el nostre Grup votarà favorablement un conjunt de punts, amb esmenes que després explicaré, i només anticipo ara els dos punts que no li votarem a favor, que són el número 2 i el número 3.

Del número 2, en relació amb l'Institut Català de Finances, discrepem. El senyor Benach abans ha dit que ell creia que, en els objectius de l'Institut Català de Finances, hi podrien entrar els ens locals; la lectura que en fa el nostre Grup, en aquest cas, és que no i que, per tant, no va ser, a parer nostre, no va ser pensat l'Institut Català de Finances per donar suport a les administracions locals.

El punt 3 és incloure una partida de sanejament. Entraríem en la mateixa argumentació que he fet abans al senyor Roc Fuentes, sobre no adquirir compromisos per a l'any vinent.

Anem ara als altres punts de la Moció d'Esquerra Republicana, als quals sí que hem presentat esmenes. El primer fa referència a impulsar els treballs legislatius per modificar l'àmbit competencial que permetria al Parlament de Catalunya tenir un paper per poder redistribuir les subvencions de l'Estat. En aquest cas, vull fer observar a les senyores i els senyors diputats que vegin que l'encapçalament d'aquest punt és que «el Parlament de Catalunya constata la necessitat de revisar i de modificar...» És un tema que no podem resoldre des d'aquí el Parlament; pertany a les Corts Generals, aquesta normativa. Ara, sí que proposem en aquestes esmenes de constatar determinades insuficiències.

És evident que aquest és un tema polèmic, i segurament, després, amb algun altre senyor diputat podrà ser comentat. Ara, la lectura que des del Grup de Convergència i Unió fem de l'article 48.2 de l'Estatut de Catalunya és molt clara: «Els ingressos dels ens locals de Catalunya consistents en participacions i subvencions estatals finalistes seran percebuts a través de la Generalitat de Catalunya, que els distribuirà segons els criteris legals establerts.» La Generalitat de Catalunya aquí hi té un paper. És veritat que el Tribunal Constitucional ha dit que eren diners de l'Estat i que, si els distribuïa l'Estat, això podia fer-se. Però el nostre Grup pensa que hi ha moltes altres vies i que és possible aconseguir del Govern de l'Estat que el Parlament de Catalunya hi pugui tenir un paper.

El punt número 4, al qual hem presentat també esmena, fa referència, concretament, a..., és el tema dels pagaments... Perdó, abans hi ha la 3, al punt 4, que és la que fa referència a la possibilitat de presentar a la Comissió de Govern Local els informes relatius a les transferències econòmiques de la Generalitat als ens locals. I igualment, amb aquestes mateixes previsions, presentar davant la Comissió de Govern Local la proposta de criteris per elaborar el Pla director d'inversi-

ons locals de Catalunya. Aquest és un tema del qual se n'ha anat parlant. Nosaltres no tenim cap inconvenient a aprofitar tot el fons de la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya donant-hi aquest redactat.

I l'últim punt que em queda és el número 4; és un punt delicat –i ho comprenc– per als ajuntaments i per a les comarques sobretot: és la puntualitat en els pagaments per part del Govern de la Generalitat. En aquest moment nosaltres presentem el màxim que creiem que és possible de comprometre's davant d'aquesta cambra, que és continuar en la línia començada de regularitzar el pagament d'obligacions contretes amb la finalitat que el termini no sigui superior als tres mesos; ara, aquest ha de ser un procés que ha d'anar venint de mica en mica. És veritat que en el transcurs dels últims temps hi han hagut dificultats per poder pagar als ens locals; a parer del Govern, i per la informació que tenim, aquesta situació –no en tots els casos, però ens molts casos– s'està reconduint, i el Govern el que creu que pot com a màxim acceptar davant de la cambra és garantir que no es passi del termini dels noranta dies. I quant a l'altre tema dels interessos, també ha estat ja comentat abans. És veritat que aquest Parlament va aprovar una Proposició no de llei, però també és veritat que tenim un decret legislatiu que assenyala clarament què s'ha de fer en els casos de demora.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup agrairà molt al senyor Roc Fuentes i al senyor Benach que vulguin acceptar les esmenes que els hem presentat. Sabem que no podem solucionar la problemàtica difícil que tenen ajuntaments i comarques en el tema econòmic, és el que avui el Grup de Convergència i Unió els pot presentar, i des d'aquest moment als dos grups els en donem les gràcies.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pont. Ara poden intervenir els grups que no ho han fet fins ara. En primer terme, pot intervenir el Grup Mixt. Té la paraula el senyor Salvador Morera, per un temps de deu minuts.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el fet que es presentin dues mocions referides a la mateixa qüestió, al finançament municipal, jo diria que ens ha de permetre fer o reobrir un important i vell debat d'aquest Parlament respecte a tot el que fa referència no només al finançament municipal, sinó al règim local. Com sigui que del temps de què disposem és més aviat escàs, sí que en tot cas ens remetria més a la segona qüestió, que és la que bàsicament es planteja en les propostes que se'ns plantegen en aquest debat, tot i que, evidentment, el tema del finançament va íntimament lligat a la qüestió del règim local.

Jo començaré, ni que sigui a diferència probablement del que hauria de ser normal en casos com aquests, per les esmenes que presenta el Grup de Convergència. És veritat i és evident que moltes de les competències i moltes de les qüestions que fan referència tant a règim

local com també a finançament tenen molt més a veure i tenen molt més sentit plantejar-se no només en aquesta cambra, sinó també a Madrid. És sense cap mena de dubte evident que l'aplicació o l'oportunitat, com planteja el Grup d'Esquerra Republicana, de portar a la pràctica l'article 178 de la Llei de règim local de Catalunya referida a la possibilitat de la creació d'una llei pròpia de finances va íntimament lligada amb les possibilitats i les potencialitats pròpies de Catalunya en règim local. I a hores d'ara, aquestes, si el règim o les competències en règim local no es modifiquen, a hores d'ara, tot i que s'ha de reconèixer la possibilitat que té Catalunya per reelaborar la seva pròpia llei, el marge de maniobra que tenim a hores d'ara és pràcticament, molt, molt reduït, i la veritat és que ens deia molt poques possibilitats de poder elaborar una llei pròpia, si no és que volem fer una còpia relativament literal de la que existeix a nivell d'Estat, és a dir, la Llei reguladora d'hisendes locals.

Per tant, nosaltres entenem en aquest cas –no de forma molt coincident amb el que ha estat al llarg del temps amb Convergència i Unió, però en el dia d'avui sí– que aquesta és una qüestió que és interessant de plantejar-se aquí al Parlament de Catalunya, però que és bo, necessari fins i tot de recordar-ho una vegada més, que aquesta és una qüestió que s'ha de parlar i s'ha de discutir, sobretot s'ha de trobar la solució, que és a nivell d'Estat. En tot cas, és bo que jo crec que hagi fet aquest recordatori, ni que sigui inicialment, de les esmenes de Convergència, per recordar també a les senyores i senyors diputats del Grup de Convergència i Unió que probablement aquesta possibilitat de modificació de les potencialitats econòmiques i legislatives de Catalunya en règim local haurien estat millors i haurien pogut sortir de l'atzucac en què es troben ara si, per exemple, al pacte que al seu dia va acordar Convergència i Unió amb el Partit Popular a Madrid s'hi hagués incorporat també, per exemple, el règim local. Jo diria que avui dia un dels grans handicaps de l'autonomia catalana, un dels grans problemes que té l'autonomia catalana és precisament el règim local; la veritat és que sobta i va sobtar molt en el seu moment que no s'hi incorporés ni tan sols una ratlla referida a aquesta qüestió.

Sigui com sigui, nosaltres entenem que hi ha temps suficient –perquè el problema segueix essent el mateix– que això es pugui fer en el futur i que, per tant, les possibilitats que té Catalunya de legislar sobre finances locals i la possibilitat que també s'expressa en el punt 7 de la proposta d'Esquerra Republicana de poder repartir amb les classificacions o amb les formes que es modela des d'aquí el Fons nacional de cooperació local serien, evidentment, temes que serien absolutament cabdals i que, per tant, s'haurien i s'han de plantejar a Madrid, i esperem i desitgem que les relacions més o menys estretes i més o menys intenses entre el Grup de Convergència i Unió i el PP tard o d'hora puguin beneficiar o puguin fructificar amb propostes concretes.

Sigui com sigui, dita en tot cas aquesta concepció general de la qüestió, nosaltres hem de recordar que moltes de les qüestions que es plantegen aquí, tant les d'Esquerra Republicana com les d'Iniciativa, no és la primera vegada que es discuteixen, no és la primera vega-

da que aquest Parlament intenta arribar a un acord mínim pel que fa a alguns dels aspectes que es plantegen. Jo diria que el mateix fet que es tornin a plantejar, si més no, ja indica que són propostes a problemes que no s'han solucionat fins el dia d'avui, almenys d'una forma absolutament clara. Hi han propostes d'Iniciativa per Catalunya en el sentit d'incrementar les dotacions pel que fa al Fons de cooperació local i altres propostes que –jo que recordi– han estat en més d'una ocasió ja comentades, com, per exemple, la modificació de la Llei reguladora del PUOSC, com també, per exemple, una altra que llegida més detingudament he pogut constatar que, evidentment, també s'havia presentat en aquesta cambra, com pot ser la creació d'una mesa tripartida entre comunitats autònomes, ens locals i Estat; aquesta no és tampoc una proposta nova, ja s'ha experimentat en més d'una ocasió, fins i tot es va arribar a acords concrets –jo ho he recordat en més d'una ocasió–, i també hem de dir que en l'etapa socialista no va reeixir, i no va reeixir bàsicament per moltes qüestions, però bàsicament perquè l'Estat entenia que era molt difícil posar d'acord les diverses comunitats autònomes, les quals tenen un règim local diferent del de Catalunya i del del País Basc, principalment, i que en tot cas va posar de manifest que aquesta és una opció, és una possibilitat que segueix presentant bastants dificultats, sobretot quan el Govern de l'Estat no té una voluntat jo diria que prioritària pel que fa a resoldre el problema de les finances. És, per tant, bo recordar que des de Catalunya s'intenti apostar –jo no entraré en la fórmula–, que s'intenti des de Catalunya apostar per una proposta bilateral entre Generalitat i Estat.

Com sigui, però –com ja he dit–, el fet que es plantegin de nou aquestes propostes, algunes de les quals o la immensa majoria no són noves –d'altres sí, en tot cas m'hi referiré després–, sí que demostra d'una manera clara que en el dia d'avui, i malgrat intensos i llargs debats en aquesta cambra, encara no hem estat capaços de resoldre. Hi ha qüestions que tant el Grup d'Esquerra Republicana com el Grup d'Iniciativa hi fan referència que sí que vénen a representar una novetat pel que fa al debat que en aquesta cambra s'ha tingut des de fa ja molt de temps de les finances locals, que és el tema del pagament puntual dels deutes de la Generalitat amb els ajuntaments i el pagament dels interessos quan aquests legalment es puguin demanar. Fa poc aquest Parlament va acordar en una Comissió que la Generalitat havia de pagar aquests interessos en els seus deutes. Evidentment que es podia entendre i interpretar que en aquests deutes pagats no de forma puntual també s'hi havien d'incorporar els destinats als ajuntaments, però jo entenc que és interessant concretar-ho, especificar-ho, com fan els dos grups en sengles propostes, en sengles mocions, que també es passi i es faci pels ajuntaments.

Jo diria que aquesta és una qüestió que implica directíssimament en agreujar encara més les finances locals. Si el muntant de diners, si els diners que finalment es destinen als ajuntaments són pocs, i són pocs encara ara jo diria que de forma més greu comparats, per exemple, amb molts països europeus o fins i tot amb la legalitat dels ajuntaments bascos i navarresos –que, per cert, la tendència és a empitjorar la d'aquí i no la

d'allà–, si aquesta és una qüestió important, doncs, evidentment que encara és una qüestió o és un fet que encara complica més la qüestió genèrica si resulta que part dels diners de les transferències de les administracions superiors als ajuntaments es fan encara amb retard. I és per això que nosaltres entenem que és del tot..., té absolutament sentit que es facin aquestes propostes d'intentar millorar, d'una banda, la puntualitat en els pagaments i, de l'altra, d'actuar també en el camp municipal, la possibilitat de demanar interessos de demora.

Sigui com sigui, resumint, senyor president, evidentment que el nostre Grup, tot i que en alguns casos concrets, que no m'hi he volgut referir d'una forma massa gran, algun punt concret potser té algun matís, però jo diria que compartim la mateixa filosofia, el mateix tarannà dels dos grups proposants pel que fa a la problemàtica de les finances locals i que, per tant, votarem favorablement tots i cadascun dels punts que es plantegen, fins i tot si en algun cas s'accepten les esmenes del Grup de Convergència i Unió.

I recordar una vegada més que en la gran problemàtica que afecta les finances locals no només té poder de decisió aquest Parlament –com, per cert, tantes vegades s'ha demostrat i posat de manifest–, sinó que la decisió també, i principalment, pertany a Madrid. Primer, en controlar, com es fa a la major part de països federals, a tenir en compte, a valorar el fet que el règim local és una competència pròpiament federal i no de l'Estat central, i de l'altra la possibilitat que ha de tenir la Generalitat de poder regular les finances dels ajuntaments, com per una altra banda permet la seva legislació i que, en canvi, l'Estat, amb aquesta tendència a posar de manifest tantes i tantes vegades, i en el cas que debatem avui dia amb la Llei reguladora d'hisendes locals, que va legislar fins a l'últim detall i que per tant no va possibilitar en el seu dia que la Generalitat pogués entrar en aquest terreny, perquè la veritat és que li quedava molt poc per legislar, i més tenint en compte que existia un recurs.

Sigui com sigui, jo diria que si hi ha bona voluntat per part de qui hi ha de ser i l'impuls que puguin donar les associacions catalanes, entre tots hem d'aconseguir retomar a Catalunya allò que en tot cas marca l'Estatut, que és la competència exclusiva en règim local.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. És el torn, ara, del Grup Popular. Per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Víctor Ros, per un temps de deu minuts.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular és un grup parlamentari profundament municipalista per convicció, evidentment, com ho ha demostrat al llarg de diferents legislatures, i també pel fet que la immensa majoria dels seus diputats provenen del món municipal.

Va haver-hi un debat monogràfic sobre ajuntaments, sobre el món municipal, ens vam posicionar clarament en defensa del municipalisme. Hi ha hagut un conjunt d'iniciatives, darrerament una d'important que afecta molt directament els ajuntaments i les seves finances, i ens vam posicionar com ens vam posicionar, i crec que el món municipalista ho agraeix, i sempre continuarem en aquesta línia de defensa dels interessos dels municipis, perquè jo mateix en més d'una ocasió he manifestat des d'aquesta tribuna del Parlament de Catalunya que la competitivitat d'un país, l'essència d'un país comença pel món municipal.

L'actual situació financera municipal és el motiu d'aquestes dues mocions presentades per Esquerra Republicana i per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i, realment, al Grup Parlamentari Popular li preocupa la situació econòmica i financera dels municipis, li preocupa avui, li preocupava ahir, abans-d'ahir i li preocuparà demà, i sempre tindrà una actuació coherent en aquest sentit amb tot el que he dit abans.

Però també és cert que actualment la situació financera dels municipis de Catalunya ha millorat i negar això és negar una realitat, i ho dic des de la responsabilitat de ser alcalde també.

I ho va dir el mateix conseller i he de coincidir amb ell: la despesa corrent dels municipis de Catalunya ha millorat notablement gràcies a l'esforç essencial i, fonamentalment, dels gestors municipals. Els ajuntaments han sabut gestionar millor que cap altra administració, i d'aquí que, quant a les enquestes que es publiquen a tot arreu, l'administració més propera –que moltes vegades és la més difícil– és la que té una millor acceptació per part del ciutadà.

I he de dir que a nosaltres, a aquestes dues mocions, ens agradaria donar-hi suport totalment; el nostre sentiment és donar-hi suport, perquè, amb tot el que siguin ajudes i col·laboració als municipis, el Grup Parlamentari està disposat a col·laborar-hi. Però també, al mateix temps, he de recordar que ens trobem en una situació importantíssima d'integració, a través dels acords establerts pel Govern central a Maastricht, que incideixen indiscutiblement en tot tipus d'administracions: l'Administració de l'Estat, l'Administració autonòmica, l'Administració provincial –que algú es descuida; he vist que tothom que n'ha parlat se n'ha oblidat; em refereixo a les diputacions– i l'Administració local.

I és indiscutible que, si aquest Govern central aconseguís tota una sèrie de beneficis importants per al nostre país, per a Catalunya, a través d'un increment importantíssim en el que són transferències econòmiques a la Generalitat, al Govern català, també ha de fer esforços envers els ajuntaments. No ho nego, però també és cert que tots aquests ingressos que vénen a Catalunya amb uns pressupostos que han de ser austers i restrictius, doncs, indiscutiblement, comporta que han de servir per baixar l'endeutament, per baixar el dèficit, per millorar l'economia del nostre país, i això condiona, moltes vegades, ajudes que jo mateix pateixo com a alcalde en els municipis, i hem d'entendre –perquè governar, indiscutiblement, és marcar prioritats– que la prioritat, actualment, és estar a l'Europa de la primera línia.

Crec que això és important: decidir per nosaltres mateixos, ser uns dels països que pugui decidir, i això condiona, i això comporta sacrificis al conjunt de la societat i, indiscutiblement, també –com no?– als municipis, als ajuntaments, com no pot ser més, com una administració més.

Per això, nosaltres, en les dues mocions presentades –i ja passo a posicionar-me respecte a elles, la Moció presenta pel Grup d'Esquerra Republicana..., dic primer el Grup d'Esquerra Republicana no amb cap defecte cap al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ni molt menys, sinó perquè hi ha un punt que té una incidència també en un altre punt d'Iniciativa - Els Verds, i aleshores prefereixo començar per aquí, perquè després, doncs, indiscutiblement, serà un motiu de raonament de per què votarem en contra d'un punt, la qual cosa no m'agradaria, però, indiscutiblement, no em queda més remei amb els plantejaments que jo li he manifestat.

Primer, en el punt primer, nosaltres hem de votar que no i hem de votar que no perquè també hi ha una esmena del Grup de Convergència i Unió en la qual es parla d'una modificació de la Llei bàsica estatal, perquè es parla de variar alguns articles que nosaltres entenem que són de caràcter bàsic. I, la veritat, amb les bones relacions que es mantenen entre Convergència i Unió i el Partit Popular, entenem que és molt més fàcil dialogar, molt més fàcil consensuar allà on s'ha de fer, evidentment, i que, a més a més, el lloc adequat de qual-sevol variació d'una llei de caràcter bàsic no és el Parlament de Catalunya, sinó el Congrés dels Diputats.

El punt 2, també el votarem en contra, perquè aquí parla de l'actuació de l'Institut Català de Finances. En aquesta línia, ens agradaria que hi hagués una línia de crèdits més fàcils per al finançament dels municipis, que hi hagués una col·laboració –la Diputació ho fa, ha signat alguns convenis, i he de recordar que el Govern de la Generalitat també n'ha signat alguns, com va comentar el mateix conseller, amb el Banc de Crèdit Local i la Caixa de Girona, si no m'equivoco–, també, amb uns crèdits preferencials. Però, és clar, l'Institut Català de Finances va ser creat sobre la base d'una llei, si no m'equivoco, i que aquesta mateixa Llei marcava unes finalitats del perquè de l'Institut Català de Finances i no hi entraven les administracions públiques.

Per tant, sentint-ho molt, hi hem de votar en contra.

El tercer punt parla de «preveure en els pressupostos del 98 una partida destinada al sanejament de les finances dels ajuntaments». Ens agradaria, i hi treballarem; el Grup Parlamentari Popular treballarà perquè això sigui una realitat. Però nosaltres creiem que aquí és on hi ha hagut l'equivoc, des del nostre punt de vista, amb tot el respecte cap a Esquerra Republicana, indiscutiblement, com no podria ser d'una altra manera i com ens caracteritza a nosaltres, sempre. He de dir-li que nosaltres no som partidaris que sobre la base de les mocions es condicionin pressupostos, o sigui que, realment, sigui quan arriba el debat de pressupostos on es discuteixin les prioritats. I aquí és on nosaltres hem treballat i continuarem treballant, en la mateixa línia, per aconseguir el mateix objectiu, però no sobre la base de

3498

mocions, sinó sobre la base de la discussió pressupostària.

Al punt quart i al punt cinquè hi ha hagut una proposta d'esmena de Convergència i Unió, per arribar a un acord amb el Grup d'Esquerra Republicana; crec que aquesta esmena de Convergència i Unió beneficia el conjunt dels municipis; crec que tot allò que és de temes municipals necessita, perquè sigui efectiu, el consens total de la cambra, perquè, sobre la base d'aquest consens total, després, hi ha la voluntat d'executar i, per tant, nosaltres, si s'accepten aquestes esmenes que afecten el punt 4 i el punt 5, igual que també el punt 6, li votarem a favor.

I on també votarem en contra és en el punt 7. Sé que hi ha una esmena de Convergència i Unió en aquest sentit i, si accepten aquesta esmena, també li votem en contra. I li votem en contra per una raó, li votem en contra per una raó, perquè vostès diuen: «Negociar amb el Govern central les modificacions legislatives necessàries...»

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Gràcies.

El Sr. Ros i Casas

Bé, posteriorment, senyor president, solament li demanaria un minut.

El vicepresident primer

El té; el té però no me'l demani, perquè llavors tarda més temps. (*Rialles.*) El té, un minut.

El Sr. Ros i Casas

La grandesa de les persones es demostra amb la seva generositat. (*Rialles.*) Gràcies, senyor president.

No, solament en el punt 7 vostès fan menció d'administracions locals i de comarques, i una altra vegada més –segurament, sense intencionalitat de cap classe– es descuiden les diputacions. Per tant, li votarem en contra.

Sento molt, senyor Roc Fuentes, no poder fer una explicació detallada de cada un dels seus punts. Solament, el primer punt, com no podia ser d'una altra manera –ja ho he manifestat en la primera votació–, li votarem a favor. Als punts 1, 2, 4, 6, 7 i 8 votarem en contra. I, quant al punt 5, li demanàriem si podria ser que es retirés sobre la base de la transaccional que s'ha fet amb el Grup de Convergència i amb el Grup d'Esquerra Republicana, si el Grup d'Esquerra Republicana ho accepta.

I, quant al punt 3, hi votarem a favor, ja que hi ha hagut una proposta de transacció, i, si l'accepta, hi votàriem a favor.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva generositat –ho repeteixo.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ros. Correspon ara la intervenció del Grup Socialista. Per posicionar-se, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, per començar, crec que és d'agrair la interpellació que fa dues setmanes varen presentar els grups d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya i la moció subsegüent que ens han defensat avui, perquè ens donen la possibilitat de debatre de nou, de reflexionar de nou sobre el que –no hi ha dubte– segueix essent des de fa molts anys el principal problema que tenen les administracions locals, especialment els ajuntaments de Catalunya: la insuficiència financera, insuficiència que, malauradament, sense exageració, es pot dir que és crònica.

Per tant, aquelles interpellacions i aquestes mocions ens han permès de nou repassar, si bé breument –i segur que sense la profunditat que mereixeria el tema–, aquests problemes i aquestes preocupacions.

Manifestat això i per no malgastar el temps –cosa, m'imagino, especialment important a les hores que som–, intentaré anar-me a posicionar ja, molt breument i en concret, en relació amb cada una de les dues mocions.

Pel que fa a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, he de manifestar el nostre acord amb el cent per cent, per no dir el cent deu per cent; és a dir, el nostre acord absolut i entusiasta en relació amb tots els punts de la Moció. Estic segur que nosaltres no ho hauríem fet millor; per tant, tenen el nostre suport en relació amb tots els punts.

A dos d'aquests punts, com ja s'ha posat de manifest abans, s'han presentat esmenes per part del Grup de Convergència i Unió. Una d'aquestes esmenes, la que afecta el punt 7, entenc que és una esmena tècnica i, per tant, no m'hi referiré; em sembla que és bastant irrellevant si s'accepta o si no. Sí que crec que val la pena que comentí el punt 3 d'aquesta Moció i l'esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió.

El punt 3 planteja, al nostre entendre –l'original de la Moció– un objectiu absolutament desitjable, que és que la participació dels ajuntaments en els pressupostos de la Generalitat sigui una participació més significativa de la marginalitat dels últims anys, una participació que els proposants xifren en un mínim d'un 5%, que ens sembla absolutament mínim i absolutament essencial.

L'esmena que presenta Convergència i Unió fa un primer acotament absolutament innecessari, que és: «en la mesura que sigui possible». Per descomptat, el que és impossible és impossible i, a més a més, no pot ser, diuen, o bé és absolutament innecessari o bé és una puntualització que ja ens posa de manifest les ganes de no complir-ho. I, pel que fa a la resta de la formulació, hi ha una referència al manteniment d'aquests percentatges que, al nostre entendre, és, com a mínim, qüestionable; com a mínim, discutible.

Dic això perquè de la mateixa manera que compartim al cent per cent la Moció d'Iniciativa per Catalunya, l'eventual incorporació —que, per descomptat, el proponent de la Moció és plenament lliure de fer— d'aquesta esmena, a nosaltres, ens decebria, però, en qualsevol cas, li seguiríem donant suport.

Pel que fa a la Moció d'Esquerra Republicana, del Grup d'Esquerra Republicana, també he de dir que, en termes generals, mereix el nostre suport no en tots els seus punts —ja ho diré, ja em referiré al final al punt a què no donarem suport—, però sí que puc avançar que, en el noranta per cent, aquesta Moció comptarà també amb el nostre suport.

A més a més, aquesta Moció d'Esquerra Republicana planteja un punt interessant, un punt que ja es va debatre en aquesta cambra en Comissió i, també, en el plenari fa poques sessions, que és el tema de la puntualitat en els pagaments dels deutes a favor... —abans, havíem debatut a famílies, persones, entitats i corporacions locals; ara, seria estrictament a corporacions locals.

Crec que Esquerra Republicana ha fet molt bé de plantejar aquest tema en aquesta Moció, perquè, certament, aquest és un problema molt greu, no únicament dels consells comarcals, sinó també un problema especialment molt greu dels ajuntaments, els quals es veuen obligats en molts casos a avançar el finançament d'inversions que corresponen al Govern de la Generalitat, i que fins al cap d'un, dos i tres anys no són compensats d'aquestes inversions i, a més a més, moltes vegades el fet d'haver avançat o deixar d'avançar uns diners els castiga negativament a l'hora de percebre subvencions.

Per tant, entenem que aquest punt és important. I tant és així que, si bé en relació amb la majoria d'altres temes donaríem suport a la Moció d'Esquerra Republicana, tant si es manté en els seus termes inicials com si admet les esmenes del Grup de Convergència i Unió, en aquest punt sí que he de dir que, si el proponent, Esquerra Republicana, admet l'esmena de Convergència i Unió, no li donaríem suport, perquè entenem que l'esmena que presenta Convergència i Unió a aquest punt el que fa és deixar-lo absolutament sense contingut; és a dir, purament i simple, el que diu..., intenta transformar el que en la Moció original és un crit d'atenció al Govern per pagar puntualment i amb rigor, en dir que el Govern el que ha de fer és complir la llei. Per descomptat que l'ha de complir; per descomptat, que l'ha de complir, la llei, i suposem que la compleix. El que demana el Parlament, el que demana, millor dit, la Moció d'Esquerra Republicana, és un compliment més entusiasta, més favorable per als creditors de la Generalitat.

I, per últim, hi ha el punt setè de la Moció que presenta Esquerra Republicana, que no li donarem suport; no únicament això, sinó que el votarem en contra, perquè entenem que planteja una..., una solució, o millor dit, pensem que parteix de la consideració que no es compleix l'article 48.2 de l'Estatut, allò que preveu l'article 48.2 de l'Estatut, quan el cas és que el Tribunal Constitucional ha dit molt clarament que sí que es compleix. Per tant, nosaltres creiem que no hi ha problemes

de desconeixement o d'incompliment de l'Estatut o de la Constitució, pel que fa a la pràctica de la distribució de les participacions dels ens locals de Catalunya en els pressupostos generals de l'Estat.

Sí que podríem, i així ho ha dit abans el portaveu de Convergència i Unió en aquest tema, podríem estudiar, probablement, i plantejar-nos, altres maneres de fer aquesta distribució, complint també el que preveuen la Constitució i l'Estatut. Per descomptat que sí. El que passa és que entrar en aquest tema per nosaltres ha de ser necessàriament posterior a un consens institucional i polític a Catalunya sobre el model d'administració local que volem. I en aquest procés, que els grups en general de l'oposició en més d'una ocasió hem posat de manifestat la nostra voluntat de treballar-hi, els que no hi volen treballar són vostès; els que no ens deixen treballar, els que ens varen votar contra una proposta recent de crear un grup d'estudi per analitzar l'aplicació de les lleis d'organització territorial, és el grup de la majoria. Si prèviament no fem aquesta reflexió, si prèviament no analitzem els problemes de finançament dels consells comarcals —i no ens ho deixen fer perquè també ens varen votar en contra la creació d'una comissió per estudiar-ho—, si no ens deixen analitzar els problemes que planteja l'aplicació a Catalunya d'un nou nivell dels consells comarcals, doncs, francament no tindran el nostre suport en absolut per donar-los una carta en blanc que no sabem com la jugarien ni de quina forma la voldrien jugar.

És per aquest motiu que nosaltres, conscients que allò que votem és el manteniment d'un sistema escrupolosament respectuós amb la Constitució i amb l'Estatut, ens oposarem a aquest punt número 7 de la Moció d'Esquerra Republicana.

Res més, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Mir. Ara correspon pronunciar-se al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds sobre les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per a fer-ho el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens ha presentat dues esmenes. La primera, certament, com deia fa un moment el senyor Mir, fa referència al que demanem nosaltres en la nostra Moció, incrementar anualment les dotacions dels Plans de cooperació local, començant pel 98, per assolir un mínim del 5%. El Grup de Convergència ens diu que el 5% ja el tenim; nosaltres pensem que no, l'hem repassat i ens surt el 4,7%. Que no és precisament que demanem una cosa exagerada, en aquest punt, però en qualsevol cas el que per nosaltres és important —encara que com és obvi ens agrada més el nostre text que el de Convergència— és que em sembla que amb caràcter una mica excepcional s'introdueix aquí el compromís d'incrementar, i en qualsevol cas de mantenir, el percentatge per sobre del

3500

5%. I aquest any, que els pressupostos d'inversió són baixos, això pot semblar poc, però això vol dir que, si els pressupostos d'inversió s'incrementen, aquest percentatge per sobre del 5 l'hauran d'incrementar. Per tant, encara que m'agrada més –com és obvi, per això ho vaig fer– el nostre punt i el nostre redactat, evidentment acceptarem l'esmena de Convergència i Unió, perquè, encara que minso, és un compromís que pensem que és bo que s'assumeixi pel conjunt del Parlament.

No cal dir que la segona esmena..., que és no únicament terminològica, és efectivament assenyalar que la mesa tripartida ha de ser Estat - *Generalitat* - entitats locals –nosaltres dèiem «comunitats autònomes»–, d'acord, absolutament d'acord: em sembla millor, sincerament, assenyalar que nosaltres qui volem que hi sigui és la Generalitat de Catalunya.

He de dir que se m'ha demanat, per part del senyor Ros, que s'ha demanat que retirem el nostre punt que fa referència a assegurar el pagament puntual als ajuntaments i que acceptem la transacció que han acordat, o en qualsevol cas l'esmena que ha presentat, per ser més exactes, el Grup de Convergència i Unió a la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hem de dir que a nosaltres –i em sembla que el senyor Ferran Pont no em retraurà que expressi aquí això, perquè no és cap secret– també se'ns va oferir aquesta esmena –naturalment, al nostre text– i nosaltres no la vàrem acceptar: no la vàrem acceptar perquè pensem sincerament que, en el moment en què els ajuntaments estan reclamant el pagament del que els deu la Generalitat, amb deutes que en molts casos arriben fins a l'any 92, nosaltres coherentment no podem votar a favor d'una esmena que diu «continuar en la línia endegada»; després diu «per al compliment de la llei», però «la línia endegada» sincerament no la podem acceptar. I nosaltres, aquesta esmena, com ja sap el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè jo ja li ho he comunicat, si és acceptada, nosaltres no la votarem.

Com tampoc votarem favorablement, ja ho he dit, l'esmena que fa referència a l'apartat setè, al punt setè, de la Moció d'Esquerra Republicana de Catalunya, entre altres coses perquè no dóna participació en aquesta possible modificació a les entitats locals, les entitats municipalistes, i perquè crec sincerament que es recull millor en el nostre punt setè de la Moció, que per altra part sembla que serà votat favorablement, i que expressa la necessitat d'anar a buscar aquest nou marc, i en aquest nou marc sí que nosaltres incidim en la participació dels ens locals, que ens sembla imprescindible per abordar sempre aquestes qüestions.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Roc Fuentes. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades a la Moció d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, és complicat, perquè aquí hi ha un joc d'encreuaments important, però en qualsevol cas intentarem aclarir-ho.

Miri, com que primer s'han de votar les esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i com que sembla..., ja he dit abans que nosaltres votaríem tots els punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, penso que ja està clar el que pensem i el que hem definit i el que hem defensat en tot moment, no? I, per tant, en aquest sentit, ens recomana acceptar les esmenes de Convergència i Unió, per una qüestió molt evident: si el punt número 5 del senyor Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, s'aprova, doncs no hi ha cap problema, perquè nosaltres retirarem automàticament el que feia referència al mateix; si no s'aprova, doncs, mirin, més val això que res, sincerament. Entre altres coses perquè, efectivament, la situació és tan dramàtica, en els ajuntaments, que, com més es faci, millor. I, en aquest sentit, hi insisteixo, algú ha dit abans: «Home, és que la llei es compleix»; no és veritat això, la llei no s'està complint, la llei no s'està complint. I per això, per aquest motiu, evidentment que no ens agrada, però preferim això abans que res.

Pel que fa a la resta d'esmenes, dir que, d'entrada, en principi, globalment hi estem d'acord, que segurament el que ha fet hàbilment el senyor Ferran Pont és voler amagar, o en tot cas no evidenciar, la lentitud del Govern en aquesta qüestió –del Govern d'aquí, no pas del d'allà–, i traspasar una mica la pressió allà. La qual cosa, també..., què vol que li digui, no que amaguin la seva, que també està bé que se sàpiga, però que em traspassi la pressió allà, en qualsevol cas, sí que ens va bé.

I, evidentment, pel que fa referència a l'esmena 4, que és la conflictiva, dir que l'acceptarem.

Per tant, senyor president, acceptaríem les esmenes del Grup de Convergència i Unió i, tot i això, quedarien vius els punts..., si no ho interpreto malament, el 2 i el 3 de la nostra Moció original. I, per tant, el que posaríem a votació serien el punt 2, el punt 3, i la resta de text serien les esmenes del Grup de Convergència i Unió. No sé si ho he dit malament, senyor Pont; en tot cas, ja em corregirà.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach.

Aquesta Mesa té tota la impressió que s'hauran de fer diverses votacions i, per tant, està amatent que els grups ens diguin de quina manera volen que es voti, i per tant estem pendents que algú demani la paraula per orientar el vot. Començant, per no complicar-nos, amb la Moció –que, a més, és tal com correspon– d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Per part del Grup Parlamentari Popular, de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, per un costat es pot votar conjuntament l'apartat I i el punt 3 de l'apartat II, i tota la resta de

punts de l'apartat II, conjuntament, també. O sigui, dues votacions.

El vicepresident primer

És que, a veure, a l'apartat I hi ha...

El Sr. Ros i Casas

El punt I romà i, del punt II romà, l'apartat 3 –conjuntament amb el punt I romà.

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Ros i Casas

I tota la resta, conjunta.

El vicepresident primer

La resta.

El Sr. Ros i Casas

I de la Moció d'Esquerra Republicana...

El vicepresident primer

No, si us plau, si us plau... No sóc tan ràpid de reflexos, demano que em disculpi. Ho farem després, la de l'Esquerra Republicana, si és tan amable.

Bé, dels d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, cal alguna altra agrupació de votació, per a algun grup?

El Sr. Pont i Puntigam

Per al nostre grup, senyor president, hauríem de separar, del punt II romà, el 7.

El vicepresident primer

D'acord. Molt bé, moltes gràcies. Em sembla que aquesta presidència ho té clar; si no, doncs, ja ho trobarem.

Bé, anem a fer, doncs, una primera votació, que és la següent: la de l'apartat I romà i després, de l'apartat II, el punt 3.

Comença la votació.

Han estat aprovats aquests dos punts, o aquests dos apartats, per 101 vots a favor, cap en contra, cap abstenció, és a dir, per la unanimitat dels presents.

Ara passem a votar, de l'apartat II, el punt 7.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) L'apartat 7 del punt II..., o el punt 7 de l'apartat II.

Ha quedat aprovat per 86 vots a favor, 14 en contra i cap abstenció.

I ara votarem la resta de la Moció.

Comença la votació.

La resta dels punts han estat refusats per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara passem a la Moció d'Esquerra Republicana. Hi ha algun grup que demani votació separada? (*El Sr. Fuentes i Navarro demana per parlar.*) El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

El Sr. Fuentes i Navarro

Sí, moltes gràcies, senyor president. L'esmena número 2, de Convergència i Unió, que fa referència..., encara que digui una altra cosa en el text, però fa referència al punt 7, nosaltres demanem que es voti separatament. Per tant, el punt 7.

L'esmena 4, de Convergència i Unió, que feia referència als punts 5 i 6 –per tant, els punts 5 i 6–, també demanem que es voti separatament.

El vicepresident primer

El 7, 5 i 6, i la resta, per vostès.

El Sr. Fuentes i Navarro

Això mateix.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

El Sr. Fuentes i Navarro

Aquests dos..., les esmenes, perfectament plegades, poden anar, eh?

El vicepresident primer

Bé, són els punts ja: a partir que Esquerra Republicana ha acceptat les esmenes, ja formen part de la Moció.

(*El Sr. Ros i Casas demana per parlar.*) El senyor Víctor Ros, del Grup Popular.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Per part del Grup Parlamentari Popular, els punts 1, 2, 3 i 7 en un bloc, i el 4, 5 i 6 en un altre bloc.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Perdó... D'acord, d'acord, d'acord, perdó.

(*El Sr. Pont i Puntigam demana per parlar.*) Ara pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Pont i Puntigam

Senyor president, per al nostre Grup, em sembla que anirem més bé un per un.

El vicepresident primer

Molt bé.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

No, si ho demana, doncs, aquesta presidència ha de fer-ho.

Per tant, passem a votar el punt 1.

Comença la votació.

88 a favor, 14 en contra i cap abstenció: queda aprovat.

Punt 2.

Comença la votació.

Ha quedat refusat per 36 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Punt 3.

Iniciem la votació.

Ha quedat refusat, el punt 3, per 41 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció... 61. És que s'ha esborrat, perdó.

Anem al punt 5.

Iniciem la votació. (*Algú diu: «El 4.»*)

Doncs, el 4, rectifico –el 4. Queda clar que estem votant el 4, eh?

Ha estat aprovat per unanimitat dels que han exercit el dret a vot: 99 a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara anirem pel punt número 5... (*algú diu: «5 i 6»*), 5 i 6. Bé, modificada la petició del senyor Ferran Pont, doncs, l'atenc també amb molt de gust. 5 i 6.

Iniciem la votació.

Ha quedat aprovat per 73 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció.

(*Remor de veus.*)

I finalment... (*Veus de fons.*) Perdó, els serveis... És que s'ha esborrat aquí. Com que no ho veig... (*Pausa.*) Perdó, la Mesa dona de nou el resultat de la votació: 73 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions. Demano excuses.

I ara el punt número 7, finalment.

Comença la votació.

El punt 7, aprovat per 59 vots a favor, 34 en contra i 9 abstencions.

Reprenem la sessió a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç

En aquest moment ens tocaria substantiar el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector de l'atenció precoç, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. L'haurà d'explicar el diputat senyor Lora. Però abans vull advertir al Ple que, per «aport» del diputat que explicarà la Moció i de la diputada que explicarà la següent Moció, que és sobre el mateix tema –prestacions de serveis socials pel que fa referència a l'atenció precoç, presentada pel Grup Socialista, i per exposar-la la diputada senyora Marina Geli–, substantiaríem, com en el cas anterior, conjuntament les dues mocions. Per tant, intervindrà en primer lloc el diputat senyor Lora per explicar la seva Moció per un temps màxim de deu minuts. Li prego, a més, que faci el posicionament del seu Grup respecte a la Moció posterior.

El Sr. Lora i Lillo

D'acord, gràcies, senyor president. Sí, també perquè l'altre dia ja vam tenir la interpellació i vam fer un debat molt interessant amb el conseller de Benestar Social, intentaré no allargar-me molt, i concretament faré la posició del nostre grup, el posicionament, sobre la nostra Moció. (*Remor de veus.*)

La Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa - Els Verds pretén recollir propostes del debat que vam tenir a l'anterior Ple. Des de la voluntat de fer aportacions, crec que avui és necessari... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Lora i Lillo

Deia que, des de la voluntat d'aportacions que va caracteritzar la interpellació que vam fer l'altre dia al conseller de Benestar Social, el senyor Comas, crec que avui és necessari que el Parlament de Catalunya prengui acords per millorar l'actuació del Govern cap al sector d'atenció precoç i sobretot, també, recolzar el treball que fa la iniciativa social en aquest sector, que ha significat poder estendre i millorar un servei que incideix qualitativament en la població infantil amb problemes d'adaptació i integració en funció de trastorns de diferents característiques. És un sector, per tant, des del nostre punt de vista, que garanteix els drets de l'infant i, des d'aquesta concepció, s'ha de fer política cap a aquest sector.

Aquesta concepció, la de drets de l'infant, està recollida tant al Pla d'actuació social com a les lleis de serveis socials i comporta una política clara de garantia d'igualtat i gratuïtat, amb finançament públic i recolzament a la iniciativa social. I amb el reconeixement que el sector ha avançat també, és cert que avui per fer política, per la política cap al sector de l'atenció precoç hi ha deficiències de finançament, deficiències també per cobrir la cobertura necessària, i aquests objectius estan

recollits ja al tercer Pla d'actuació social, on queda assenyalat, primer, que és necessari assolir la cobertura del 2,5% de la població de zero a tres anys, indicada com a barem per l'Organització Mundial de la Salut; també al Pla d'actuació social, i com a conseqüència del primer element, es tracta d'augmentar la cobertura de 1.800 usuaris i passar de 47 centres o serveis a 53 serveis; i tercer, passar d'un sistema de finançament dels centres via subvenció, amb les dificultats que comporta per a la gestió i qualitat del servei, a un pla de concertació plurianual que permeti una correcta planificació, inversió i, per tant, gestió dels centres. Aquestes són tres propostes concretes que estan al tercer Pla d'actuació social, i crec que en el debat que vam fer l'altre dia vam fer un esforç de diàleg, de propostes, que avui es poden concretar en una moció, en una resolució, d'aquest Parlament.

La Moció que hem presentat des del Grup d'Iniciativa - Els Verds assenjala, primer, la necessitat de limitar i definir amb claredat que estem parlant d'un sector, des d'un punt de vista dels drets de l'infant; segon, que és necessari reequilibrar territorialment, sectoritzant la xarxa de centres d'atenció precoç. Un tercer element que se situa en la Moció que presentem és que cal un sistema de finançament basat en la concertació; que és necessari ampliar i millorar els canals de coordinació entre els diferents dispositius per a la infància, i també, com a últim punt, assegurar la gratuïtat de la prestació d'atenció precoç amb un finançament suficient des del pressupost i, com deia, amb un sistema de concertació.

Des del punt de vista de la gratuïtat, m'agradaria fer un parèntesi en aquest sentit, amb referència al Decret 394, sobre les contraprestacions dels usuaris en la prestació dels serveis socials. Des del nostre punt de vista seria necessari buscar ja la fórmula més adequada per concretar l'acord que aquest Parlament va emprendre per estudiar i revisar, si s'escau, el finançament dels serveis socials, i per tant, avaluar com garantim la gratuïtat i en quins nivells dels serveis socials avancem en la xarxa pública. I és important situar aquest aspecte del Decret, perquè l'atenció precoç és un servei que queda recollit en aquesta norma i nosaltres fem una valoració negativa d'aquest fet.

En tot cas, aquestes són les nostres propostes i crec que és possible que avui ens puguem posar d'acord i arribar a una proposta de consens que pugui significar un avenç del sector de l'atenció precoç i un recolzament de la iniciativa social.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, pronunciar-se sobre l'altra Moció...? Ja ho ha fet a l'inici. Gràcies.

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions de serveis socials, particularment pel que fa referència a l'atenció precoç

Per exposar la Moció del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que avui presenta el Grup Parlamentari Socialista és idèntica a la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa; per tant, no voldria ser redundant en les explicacions que ha fet el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Només concretar molt telegràficament els cinc punts que creiem fonamentals i irrenunciables pel Grup Parlamentari Socialista.

Avui estem parlant, en aquesta Moció subsegüent, de tornar a dir, tornar a dir en veu alta en aquest Parlament que l'atenció precoç és un dret, és un dret dels infants. És un dret dels infants o dels familiars que ja saben que tenen un nen amb trastorns del desenvolupament, però no només això. L'atenció precoç és un dret que hem de garantir per a aquells nens i nenes que ni tan sols saben que tindran un trastorn del seu desenvolupament. Per tant, la primera és una definició categòrica d'establir que l'atenció precoç és un dret. Un dret que, per tant, ha d'obligar qui en té la responsabilitat a garantir els instruments necessaris.

El segon punt, per tant, diu que cal sectoritzar la xarxa, que tenim una xarxa que ve de lluny, que tenim una xarxa qualificada, que tenim una xarxa fonamentalment en mans d'iniciatives socials, una xarxa en mans d'iniciatives socials i els ens locals, i alguna, en algun cas, en centres dependents del mateix ICASS. Per tant, cal reforçar, garantir la continuïtat d'aquests professionals, d'aquests centres d'atenció precoç a nivell de tot el territori, amb una altra idea: que cal equilibrar territorialment, sobretot en aquelles regions on encara hi han mancances –concretament a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, Tarragona, Terres de l'Ebre i Ponent. Per tant, no fem més que dir aquí que cal ser harmònics en la distribució territorial dels recursos, que cal sectoritzar, donant a cada centre d'atenció precoç la seva zona d'influència, tal com diu, i ho vam dir el darrer dia, el tercer Pla d'actuació social, i en això estàvem absolutament d'acord amb la Conselleria.

El tercer, i molt important, no es pot continuar més amb el règim de subvencions als centres. Això és una via que fa garantir poc allò que hem anomenat, que és fonamental, que és un dret. No pot ser els retards en els pagaments. No pot ser tractar la xarxa d'atenció precoç igual que un altre programa que sigui graciós. L'atenció precoç és una prestació del sistema públic de serveis socials; per tant, la via de negociació entre l'Administració competent que ha de planificar i que ha de garantir drets i la xarxa ha de ser la via concert; no n'hi ha d'altra. Per tant, amb molta claredat, cal buscar la concertació plurianual.

El quart punt, igual d'important. Parlàvem el dia de la interpellació amb el senyor conseller, si bé quedava clar

que aquesta interpellació no era només a la Conselleria de Benestar Social, sinó que era fonamentalment a tres conselleries, la de Benestar Social, la de Sanitat i la d'Ensenyament, perquè entenem que, en aquesta etapa de zero a tres anys i de zero a sis anys, la petita i primera infància, les competències, les necessitats d'aquests nens i nenes, són de les tres conselleries. Per tant, cal enfortir, cal establir noves vies de contacte en l'àmbit social, en l'àmbit sanitari, en l'àmbit educatiu, si bé l'etapa educativa de zero a tres no està contemplada per les lleis orgàniques vigents en el sistema educatiu espanyol i català, si que tothom sap i tothom manifesta en públic que forma part d'aquella etapa educativa molt important. Per tant, hem de continuar fent força en aquests mecanismes de coordinació en les tres vessants. I la cinquena, irrenunciable pel Grup Socialista, és la gratuïtat del servei.

I, per tant, en base a tot això nosaltres presentem aquesta Moció, que vostès la tenen en els papers d'aquest plenari, i en base a això, evidentment, com és la nostra obligació, ens hem posat en contacte amb els altres grups parlamentaris i hem arribat a un acord. Un acord que ja els posicionem, un acord que nosaltres valorem i crec que el sector valorarà molt positivament, que és el presentar conjuntament una única moció que garanteix allò que per a nosaltres és fonamental, que és fonamentalment dir que l'atenció precoç és un dret, que cal sectoritzar la xarxa, que cal fer-la harmònica territorialment, que cal concertar-la i que, per tant, només d'aquesta manera avançarem cap a passar de la teoria a la pràctica en aquelles qüestions fonamentals.

En aquest sentit, aquest Grup parlamentari, com a un dels impulsors d'aquesta interpellació, vol felicitar tots els grups de la cambra per la seva capacitat, diríem, d'impuls i de buscar acords molt més enllà del protagonisme de cadascú de nosaltres. Per tant, també vol dir certa renúncia. Nosaltres no renunciem a seguir plantejant temes com la gratuïtat de l'atenció precoç, però en benefici d'una moció conjunta avui no retirem el cinquè punt, sinó que retirem tota la Moció, en benefici d'una moció conjunta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ha presentat esmenes a una i altra Moció el Grup d'Esquerra Republicana, en primer lloc. Té la paraula per presentar les esmenes el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, inicio la meua intervenció en el mateix punt on ho deixava la diputada senyora Marina Geli, i per tant, felicitant-nos tots els grups de la cambra per l'acord assolit i pel fet d'haver adoptat conjuntament una esmena transaccional a partir de les dues mocions presentades inicialment pel Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa - Els Verds, però també a partir de sengles esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per tant, jo, en aquest sentit, ja anuncio que retiro les meves esmenes,

lògicament en benefici d'aquesta esmena transaccional, i per tant em limitaré purament i simplement a fer avinent al conjunt de diputats i diputades de la cambra el seu contingut.

El primer punt de l'esmena transaccional constitueix una autèntica declaració de principis, per tal com el concepte d'atenció precoç, que com vostès saben inclou el conjunt d'intervencions o d'actuacions dirigides a la població infantil que presenta disminucions, desharmonies o trastorns en el seu desenvolupament o bé el risc de sofrir-les..., d'aquí que, com planteja el primer punt d'aquesta esmena transaccional, l'objectiu és que aquests infants rebin, seguint sempre un model biopsicosocial, tot allò que pugui potenciar la seva capacitat de desenvolupament i de benestar. I aquesta tasca assistencial, realitzada pels professionals dels equips interdisciplinars que avui algun d'ells ens acompanyen durant aquest debat, incideix, per tant, clarament en el camp o en el terreny sociosanitari, però també en el terreny educatiu, amb un alt grau de reconeixement, per tant, de la importància de la família i el medi per a la prevenció i el procés terapèutic. És aquesta tasca multidisciplinària una tasca que requereix, i això és el que pretén reflectir d'alguna manera o altra, ni que sigui implícitament aquest primer punt de l'esmena transaccional, requereix una intervenció i una col·laboració, en definitiva, del conjunt de les diverses administracions públiques.

Per tant, aquest primer punt constitueix un reconeixement més o menys solemne d'aquest fet. I també ho vinculem amb el quart punt d'aquesta esmena transaccional, que parla de la necessitat, per tant, de millorar els canals de coordinació entre els diferents dispositius d'atenció a la infància des dels àmbits socials, sanitari i educatiu, amb l'objectiu d'una atenció integral dels infants.

Pel que fa al punt segon i al punt tercer d'aquesta esmena transaccional, la Unió Catalana de Centres d'Atenció Precoç, val a dir que, en conjunt –com ja s'ha dit reiteradament durant el debat de les interpellacions substanciades pel Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa - Els Verds–, el sector i aquesta associació valoren l'organització de la xarxa d'una manera molt adequada i molt positiva, si es pot dir així, i, per tant, que presta, en definitiva, un servei, una tasca eficaç d'aquest objectiu. La sectorialització de la xarxa permet una més estreta col·laboració amb els altres recursos assistencials –i això és un fet que hem de constatar i valorar– i també la varietat de les formes jurídiques, empresarials, a l'hora de la gestió, es considera –ho considerem també nosaltres– que és una experiència francament positiva. Tanmateix, cal –i crec que s'ha posat en relleu de manera insistent durant aquest debat i avui també– plantejar un seguit de qüestions que em sembla que la Moció, les mocions tenien la virtut de plantejar i també, en definitiva, les esmenes que intentaven de millorar-les, que és que els Cediap distribuïts per tot el territori segueixen, si es pot dir així, una..., o, progressivament, incorporen una sectorialització basada en les demarcacions comarcals, però hi ha alguns àmbits territorials concrets on aquesta xarxa té alguns punts febles, sobretot, singularment, la regió primera, l'Àrea

Metropolitana de Barcelona o el Camp de Tarragona, les terres de l'Ebre i, també, Ponent. En aquest punt, cal, per tant, un esforç inversor més important, un esforç inversor que es fa absolutament necessari per reequilibrar territorialment la xarxa i això, en definitiva, és el que pretén reflectir el punt segon de les dues mocions, com, també, en aquesta línia apuntava tendencialment l'esmena d'Esquerra Republicana.

Però també posa en relleu aquesta Moció, concretament en el punt tercer –i això és molt important per a nosaltres–, el fet que la prestació del Servei d'Atenció Precoç per part dels Cediap es fa d'una manera ininterrompuda durant tot l'any mentre que el finançament –ja s'ha dit, ho ha dit la diputada senyora Geli i el senyor Fidel Lora també– a les entitats privades prestadores del servei segueix cicles anuals; per tant, hi ha un considerable retard a l'hora del cobrament de les subvencions, un retard que de vegades es produeix fins i tot de l'ordre de cinc, sis mesos, mig any, i això obliga els centres a cercar fórmules o vies d'autofinançament per fer front a les obligacions de tot tipus –obligacions, per exemple, de l'ordre fiscal, laboral–, assumir les obligacions amb la Seguretat Social, amb la tresoreria; en definitiva, per descomptat, per garantir la continuïtat, doncs, del servei públic que presten de manera obligada.

El fet, per tant –hi insisteixo, i amb això acabo, ja s'ha dit–, de dependre d'una subvenció de convocatòria de caràcter anyal fa que fins ben avançat l'any no es reconegui l'obligació econòmica per part de l'Administració. Per això, es proposa en aquesta Moció –millorat, d'alguna forma, per l'esmena presentada per Esquerra Republicana, però també reconegut per l'esmena que presenta Convergència i Unió– de cercar la millora del sistema de finançament, una millora que, en definitiva, ha de repercutir, doncs, en la garantia de la prestació o de la continuïtat del servei i evitar, per tant, els retards que es produeixen sovint en els pagaments.

Per tant, aquest és el conjunt dels punts que incorpora aquesta esmena transaccional –quatre punts, concretament–, que –hi insisteixo, i ja ho ha dit també la senyora Marina Geli fa uns instants– reflecteix el conjunt de la Moció presentada pels grups que van substanciar les interpellacions però que també recull les aportacions que ha fet el Grup de Convergència i Unió i Esquerra Republicana. I és per aquests motius, doncs, que els demano a tots els diputats i diputades de la cambra que hi donin suport.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan, en aquest cas, en nom del Grup de Convergència i Unió, has de fer un torn, pràcticament, per dir el mateix que han dit els altres companys, doncs aviat està dit. Perquè què és el que, des del meu punt de vista, és

important que avui hàgim avançat? Avui estem debatent –jo crec que ni debatre, perquè debatre vol dir confrontar diferents punts d'opinió i en aquest no ho estem fent, i no ho estem fent, essencialment, perquè estem d'acord en allò que és l'important, en allò que és l'essencial–, el que estem fent ara és preparar, fer les intervencions adients per preparar la cambra a una votació per unanimitat. I votar per unanimitat un tema com aquest, per mi, pel meu Grup –i segur que per tots els grups de la cambra–, és molt important.

En temes de serveis socials, jo diria que aquesta Cambra té una llarga història de consensos, de punts de trobada, d'interès a trobar molts punts d'acord. Els diagnòstics, sovint, han estat coincidents i, alguna vegada, el que no ha estat coincident ha estat el tractament, la forma de resoldre el problema, però també en aquesta oportunitat hem arribat a l'acord. Quan el Grup de Convergència i Unió vam presentar les esmenes que hem presentat teníem dues vocacions, no tant la de millorar un text, perquè suposo que s'entén que tothom, quan presenta una esmena, té ganes de fer-ho més bé o d'intentar que aquella resolució surti millor..., la meva principal vocació no va ser aquesta, va ser deixar el que, si em permeteu, en castellà, es diu, en llenguatge parlamentari, una *percha*, no?, alguna cosa perquè tinguéssim la possibilitat d'arribar a punts d'acord; tinguéssim la possibilitat que, a partir d'un text determinat... En aquell moment desconeixia que el Grup d'Esquerra Republicana presentés esmenes i, per tant, la porta oberta quedava si presentàvem esmenes, tot i que pensàvem que, en el supòsit que no s'hagués pogut arribar a un consens total i absolut, sí que en els punts en què nosaltres ens manifestàvem ens semblava honestament que ho podríem millorar.

Tot plegat, senyores i senyors diputats, insisteixo, a fi i a efecte de què? A fi i a efecte de trobar un posicionament de la cambra que donés resposta a un sector, a un sector que mereix, com d'altres –però, aquest, d'una forma molt especial–, l'atenció de tothom, l'atenció de tothom: de la classe política, perquè és la nostra obligació, però també de la societat en general. I qui és el sector? El sector són els mateixos afectats: els pares, els familiars i els professionals. I aquesta resolució, aquesta esmena transaccional –per emprar el llenguatge que s'escau en un debat d'aquestes característiques– ens podrà fer sentir aquella petita satisfacció humana que de vegades només serveix per a això: per pensar que estàs fent la feina de la millor manera possible i que avances una mica més i que intentes que la teva societat, a la qual pertanys i et dediques, doncs, avanci una mica més. Això, avui, amb aquesta resolució, amb aquesta transacció, ho aconseguirem.

I, quan hi ha una transacció, sempre hi ha renúncies; hi ha renúncies per part del qui té l'objectiu marcat amb una fita determinada, d'aquell a qui li sembla que encara és poc i a qui pot, eventualment, semblar que és massa i hi ha renunciïes, i vol dir que hi ha d'haver aprofundiments; per a això és el Parlament, per intentar dialogar, per intentar arribar a acords i avui ho hem aconseguit i repeteixo que ho aconseguim en un sector que és molt important. Jo estic convençut que les senyores i senyors diputats s'adonen que avui, en votar l'esmena

transaccional, doncs, farem un pas important; segurament que no va més enllà del que ens toca fer, de la nostra obligació; però, en un sector tan sensible com aquest, és de les vegades que un vot unànim de la cambra –si voleu, dintre, una mica, del que pot representar de satisfacció personal, individual i col·lectiva–, ens pot fer pensar que hem fet una bona feina.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies. Em vol donar aquesta esmena transaccional, si la té? Moltes gràcies.

Poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix. Per manifestar que les interpellacions de l'altre dia i les mocions que avui s'han presentat posen en evidència les mancances del Govern i de l'Administració, en general, en el tema de l'atenció precoç, l'atenció precoç als infants amb trastorns de desenvolupament.

És una activitat que, com a tal, és relativament nova dins del sistema de serveis socials, però que arrossega seriosos problemes de finançament i també d'organització. A més, segons les dades de l'Organització Mundial de la Salut, el nombre d'infants tractats per aquests serveis encara està per sota del total que requereixen ajuda d'aquesta mena. És per això que entenem que calen mesures per reforçar aquest servei i fer-lo arribar a tothom, a tots els ciutadans que ho necessiten, a tots els infants que ho necessiten i també a tot arreu, a tots els territoris del país. Tenint en compte que la majoria de centres d'atenció precoç són entitats d'iniciativa social, els problemes del finançament públic, en aquest cas, són especialment greus. És per això que ens felicitem per la presentació de les mocions del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa - Els Verds i, alhora, també ens felicitem pel fet que s'hagi arribat a una transacció, que nosaltres també hem firmat i que, molt previsiblement o molt segurament, s'aprovarà.

Voldria només remarcar un dels punts d'aquesta Moció consensuada; es tracta del compromís del Govern de posar en funcionament un sistema de concertació plurianual amb les entitats d'iniciativa social. Això incorpora –entenc– el compromís del Govern de pagar puntualment els seus compromisos financers a aquestes entitats i, a la vegada, donar una seguretat econòmica que fins ara no teníem. Això esdevé finalment una manera d'evitar angoixes i patiments per part dels gestors de les entitats i també una garantia, vist des del Govern i des de la societat, de bon funcionament d'aquestes entitats d'iniciativa social.

Ens alegrem d'aquesta voluntat i ens agradaria també que aquesta política de convenis s'ampliés a la resta de sectors de la iniciativa social que treballa en el camp dels serveis socials; crec que seria una bona notícia per a tots aquests sectors. Amb aquesta satisfacció i confi-

ança de millores de cara al futur, els diputats del Partit per la Independència, del Grup Mixt, donarem el nostre suport a la proposta consensuada.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el fet d'intervenir l'últim em facilita força les coses perquè, pràcticament, penso que està dit tot el que és important al voltant d'aquest tema. Però sí que no voldria deixar de destacar, en primer lloc, el consens –que sempre crec que és important–, destacar que hem estat capaços de consensuar una proposició conjuntament, i això trobo que té una valoració molt positiva en una cambra com aquesta, amb un arc tan variat de partits. I ja centrant-me més en el tema del mateix text, jo voldria destacar dos punts, dos punts que, potser, a molta gent els poden semblar els menys rellevants, però jo considero que no és així.

En primer lloc, el primer punt –ho ha dit la senyora Geli–, que és considerar que l'atenció precoç és un dret. Jo no sé si s'havia dit, si s'havia considerat, si no s'havia considerat, però penso que és un pas endavant important que la xarxa de serveis socials, serveis sanitaris, tot el conjunt, consideri un dret el tractament d'aquests nens amb deficiències de desenvolupament perquè, moltes vegades –i això les persones, doncs, que han tingut experiències en aquest tema no m'ho podran negar–, la gran dificultat que hi havia era saber com i on havies de trobar aquest servei, i un no poques vegades acabava utilitzant serveis privats, que, per altra banda, mancaven del següent punt que jo crec que és l'important, que és la coordinació entre els diferents dispositius educatius, sanitaris i socials –ja ho havia dit– com a atenció integral. Quantes vegades hem vist nens amb trastorns de desenvolupament que estaven molt ben atesos sanitàriament, però molt mal atesos escolarment, que era molt difícil integrar un desenvolupament psicomotor normal, psicològic, dintre d'una educació normal, dintre d'una educació que integrés aquesta persona en la societat i no creés diferents educacions per a segons quin tipus de problemàtica.

Per tant, no m'allargo –perquè crec que no és el moment, crec que tindrem oportunitats de sobres per debatre amb profunditat aquest tema–, però sí que avanço i dic que coincidim plenament en les bases que posa aquesta Moció; torno a dir que ens alegrem que hàgim sigut capaços d'arribar a un consens en un tema tan important i dir –com no?– que sempre ens trobaran a nosaltres en aquests punts que he dit. Torno a dir que em felicito que es consideri un dret i que siguem capaços –espero que en siguem– de conjuntar de tal manera el tractament que es pugui integrar aquestes persones dintre de la xarxa pública de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Reglamentàriament, procediria ara que es pronunciïn sobre les esmenes el diputat senyor Lora i la diputada senyora Geli, però com que els dos s'hi han pronunciat, si hi volen afegir alguna cosa, aquest moment és el moment reglamentari per fer-ho. Té la paraula el diputat senyor Lora, però abans em permetrà que el primer secretari de la Mesa llegeixi la moció transaccional.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que finalment es posarà a votació amb caràcter únic, a l'empara de l'article 135, diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a:

»Considerar l'atenció precoç com un dret dels infants amb trastorns del desenvolupament o en situacions de risc de presentar-los.

»Garantir l'accés igualitari i territorialment harmònic dels usuaris dels centres de desenvolupament d'infants i atenció precoç, així com donar compliment a les previsions del tercer Pla d'actuació social 1997-2001, procedint progressivament a la sectorialització i ordenació de la xarxa en els àmbits territorials corresponents a les regions de Barcelona, Tarragona, Terres de l'Ebre i Ponent.

»Així mateix, i d'acord amb l'esmentat tercer Pla d'actuació social, s'establiran les mesures adients perquè, durant l'exercici 1998, es posi en funcionament el sistema de concertació plurianual amb les entitats d'iniciativa social i, en el cas dels ens locals, que gestionin la xarxa d'atenció precoç en funció del conveni marc.

»Millorar els canals de coordinació entre els diferents dispositius d'atenció a la infància des dels àmbits social, sanitari i educatiu, amb l'objectiu d'una atenció integral dels infants.»

El president

Moltes gràcies. El diputat senyor Lora m'ha demanat la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena transaccional? La té.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. És, simplement, per anunciar que el nostre Grup dona suport a aquesta proposta conjunta, encara que no hi ha un acord entorn de la retirada del Decret i sobre aspectes de gratuïtat, però nosaltres, a favor d'aquesta proposta de consens, pensem que, en els aspectes de decret i de gratuïtat, podem continuar fent debat en aquesta cambra respecte a aquests temes, i fem una valoració positiva de tot el que respecta a la possibilitat que representa l'aprovació d'aquesta Moció, d'arribar a un sistema de concertació amb la iniciativa social del sector d'atenció precoç i, per tant, fem una valoració molt positiva d'aquesta iniciativa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per part de la diputada senyora Geli? No demana intervenir? *(Pausa.)* Gràcies.

Per tant, procedirem a posar a votació l'esmena transaccional que ha sigut llegida pel secretari primer de la Mesa del Parlament.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 95 vots a favor, que signifiquen la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances

Continuem l'ordre del dia. El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les subvencions corrents del Departament d'Economia i Finances, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la interpellació que vàrem substanciar el Ple passat amb el conseller d'Economia i Finances, vam intentar començar a fer una mica de llum en un tema que, segurament, era una mica la part..., una certa part fosca de les subvencions que des del Departament...

El president

Per favor, senyores i senyors diputats, guardin silenci i respecte per l'orador.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. I, ho repeteixo, era una mica la part fosca del Departament d'Economia i Finances o, si més no, una part relativament opaca, de l'ús dels diners que s'aproven en aquest Parlament, els diners del pressupost i de l'ús que se'n feia. Estem parlant de la part de la subvenció del Departament que anava a parar, que va a parar a la Fundació Catalana per a la Recerca. Aquesta Fundació —els ho recordo molt ràpidament, senyores i senyors diputats— ha rebut els darrers anys més de 5.000 milions de pessetes de subvenció del Departament; per tant, una quantitat molt important, una quantitat destinada a la recerca, i encara seria més important, segurament, si la comparéssim amb la quantitat que des del Govern, des del Consell Executiu i des del pressupost, es destina directament a la recerca a través del Comissionat. Per tant, és un ús de fons destinats a la recerca que, des del nostre punt de vista, no estan suficientment controlats pel Departament; en tot cas, el que sí que és cert és que hi ha unes circumstàncies relativament estranyes, que ens podrien fer..., la paraula exacta no seria sospitar, però en qualsevol cas sí que ens donen elements per demostrar la necessitat d'estar aler-

ta amb la situació. I aquestes situacions són essencialment dues: que es dona la circumstància que el president d'aquesta Fundació Catalana per a la Recerca i el responsable del Departament que atorga la subvenció són la mateixa persona; és a dir, el senyor Macià Alavedra, en un moment determinat es posa el barret de conseller d'Economia i Finances i amb aquesta funció atorga la subvenció, i després se'n va a la Fundació Catalana per a la Recerca, i com a president de la Fundació Catalana de Recerca, la dona per rebuda i l'agraeix a la Generalitat. És, una mica, una situació relativament estranya, en la qual hi ha una certa difusió de responsabilitats i de raons, segurament, d'oportunitat.

Però a més a més, això es fa en un context d'una fundació privada, un molt elevat percentatge de la qual –80, 90% dels seus recursos– són recursos que són públics. Per tant, raó de més per entendre que l'oportunitat de traslladar aquests recursos, aquesta quantitat important de recursos a una fundació privada, doncs, deixa uns certs elements que nosaltres entenem que han convertit aquesta situació en una situació relativament opaca, sobre la qual cal posar llum.

I si el panorama el volem completar, tal com ja vam comentar en la Moció, hauríem d'acabar de dir que, d'aquests 5.000 milions, el 31 de desembre del 95, que és l'última data que nosaltres teníem, 2.000 estaven situats en un fons d'inversió. I, escolti'm, vejam, la raó d'oportunitat, en un moment que la Generalitat està tenint certes dificultats financeres, que els diferents departaments s'han d'estrènyer el cinturó i deixar de fer inversions, o, com comentàvem l'altre dia, la taxa d'inversió d'un any per l'altre va a la baixa, que el Departament de Benestar Social, per poder donar subvencions, ha d'emetre avals, perquè no pot donar subvencions... És a dir, en una situació relativament complicada, ens permetem el luxe d'enviar 5.000 milions a la Fundació Catalana per a la Recerca i deixar-ne 2.000 d'immobilitzats en un fons d'inversió.

Bé, aquestes eren les circumstàncies que a nosaltres ens van alertar, les circumstàncies que vam tractar de posar blanc sobre negre o, en tot cas, de posar en evidència en la interpellació que vam contrastar amb l'honorable conseller i que, en tot cas, també són les que motiven la Moció que els presentem en aquest moment.

La Moció tindria un primer apartat en el qual demanem al Parlament que manifesti el seu suport, perquè no és aquest Ple, en tot cas, el que ho ha de decidir, sinó que és la Comissió de la Sindicatura de Comptes, però sí que aquest Ple pot manifestar el seu suport que en la Comissió de la Sindicatura de Comptes s'acordi que la Sindicatura vagi a la Fundació Catalana per a la Recerca i analitzi allò que pot analitzar, que és l'ús que a la Fundació s'ha fet dels recursos que s'hi han enviat des de la Generalitat. Em sembla que aquest és un element important, un element pel qual aquest Parlament podrà tenir coneixement –i coneixement a través d'un organisme propi, com és la Sindicatura de Comptes– de quin és l'ús que s'ha fet d'aquests 5.000 milions de pessetes, i la part que ha vingut de recursos privats, com s'han aplicat, i poder avaluar la necessitat i l'oportunitat, en tot cas, d'aquests 2.000 milions de pessetes de

fons d'inversió que, tal com els vam avançar en la nostra interpellació, diríem, des del nostre concepte del que ha d'ésser l'ús dels fons públics, destinar una part d'aquests fons públics a obtenir rendiments financers no ens sembla el més adient; però, en tot cas, aquest és un tema del qual deixin-me que els parli una mica més endavant.

En la segona part de la Moció fem dues propostes, dues instàncies d'aquest Parlament al Consell Executiu; una primera, que és fer més transparent la gestió de la Fundació Catalana per a la Recerca; és a dir, la Sindicatura ens podrà explicar el que ha passat d'avui endarere, el que ha passat els darrers anys i, per tant, l'ús que s'ha fet d'aquests recursos, però també hem d'establir els mecanismes que ens han de permetre veure què passa en el futur, què passa amb els recursos de la Fundació Catalana per a la Recerca i, per tant, una entitat que, ho repeteixo, rep el 90% dels seus recursos de l'Administració pública, ha de ser transparent per a aquesta Administració pública i, per tant, demanem que des del Consell Executiu es facin les gestions necessàries perquè, en el futur, el Parlament pugui disposar de tota la documentació referida a la Fundació Catalana per a la Recerca: pressupostos, balanços, comptes d'exploració..., és a dir, tots aquells elements que conformen el control econòmic d'aquesta entitat, que també siguin tramesos a aquest Parlament.

I, finalment, un darrer apartat, un darrer element de referència, que és dir: instem el Govern que presenti en aquest Parlament una proposta de criteris que ens permetin avaluar les raons d'oportunitat sobre la subvenció de la Fundació Catalana per a la Recerca. És a dir, no la qüestionem, no diem que no s'hagin de donar subvencions a la Fundació Catalana per a la Recerca, però, en tot cas, sí que volem que els criteris pels quals s'avalui aquesta subvenció no siguin uns criteris que formin part de la lliure decisió del Consell Executiu, sinó que entenem que una quantitat com 5.000 milions de pessetes en cinc anys, és a dir, una mitjana de 1.000 milions de pessetes cada any és una quantitat suficientment important com perquè aquest Parlament es manifesti i digui allò que consideri més adient sobre quins criteris..., sobre el que s'ha de fer i el que no s'ha de fer.

Per tant, en aquest aspecte entenem que, en el marc global del que ha de ser la recerca a Catalunya, és necessari que el Govern presenti en aquest Parlament una proposta que ens permeti avaluar aquests criteris i, en tot cas, hi haurà uns criteris expressats per la majoria d'aquest Parlament, que seran o no seran coincidents amb els que planteja el Grup Socialista, però, després, si els criteris pels quals es dona la subvenció responen ja a la majoria d'aquest Parlament, és a dir, si la majoria d'aquest Parlament arriba a considerar lògic que es doni subvenció perquè amb aquesta subvenció es pugui fer un fons d'inversió el rendiment del qual serveixi per nodrir la Fundació per a la Recerca, nosaltres manifestarem la nostra discrepància, però, en tot cas, formarà part de la decisió lliure d'aquest Ple.

Aquesta és la nostra proposta; després, en tot cas, ho repeteixo, a partir d'aquest document, podrem avaluar les raons d'oportunitat i les raons d'uns i altres.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, aquesta és la Moció per a la qual demanem el suport de la cambra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Hi ha una esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió; per exposar la seva esmena té la paraula el diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, per fer la defensa de la nostra esmena, i al mateix temps per posicionar-me amb el meu Grup respecte a la resta del que és la proposta, la Moció que ens acaba de fer el senyor Martí Carnicer, tot i que sense afany de reobrir el debat perquè, per altra banda, em sembla que va ser un debat molt interessant, clarificador, que va venir acompanyat, al cap de molt pocs dies, d'un debat en el si de la Comissió de política econòmica, d'Economia i Finances, a partir d'una sèrie de preguntes que el senyor Martí Carnicer va fer al conseller, i que anaven en la mateixa direcció, i també, en certa mesura, la interpellació que vam viure en el dia d'ahir, que no anava amb la matisació que avui ens planteja, però que sí que forma part, una mica, de tot el que preocupa el senyor Martí Carnicer... Hi insisteixo, sense l'afany de tornar a reobrir el debat, home, alguna cosa en nom del Grup sí que m'agradaria tornar a repetir, o tornar a comentar en relació amb el que va dir el conseller en la interpellació, i que avui el diputat Martí Carnicer ha tomat a fer-ne un cert esment. Deia que, el fet que qui presideix la Fundació sigui el mateix conseller d'Economia i Finances, i que això vol dir que el que atorga la subvenció és el mateix que la rep, i feia una mica de brometa, i deia que agraeix a la Generalitat el fet que la hi hagi donat, el senyor Martí Carnicer sap..., una altra cosa és que convé, en el debat, i des de la dialèctica parlamentària, emprar allò que cadascú cregui més convenient, però el senyor Martí Carnicer sap que aquesta és una herència, si es vol, una tradició que ha estat repetidament així: sempre el president de la Fundació ha estat el conseller d'Economia i Finances, i això no és nou en el Govern de la Generalitat, sinó que en altres organismes que m'estalviaré de recordar –perquè el senyor Martí Carnicer els coneix tan bé com jo o millor–, en altres tipus d'organismes, siguin fundacions, patronats, ajuntaments, la mateixa Generalitat i en qualsevol administració, el mateix alcalde és el president d'alguna fundació o d'algun patronat, i en aquest cas em sembla que es pot considerar exactament igual, entre altres coses perquè qui és majoritari en la fundació, com sap el senyor Martí Carnicer, és el mateix Govern de la Generalitat, malgrat que hi ha una aportació d'altres empreses privades que també hi col·laboren; però això, que no l'estranya, ell ho utilitza com un element dialèctic, que està bé, però que segur que per això no hauria presentat la Moció; ben segur que per això no hauria presentat la Moció.

Home, que la Fundació tingui en un moment determinat, doncs, 1.000 milions de pessetes, diguem, 2.000

milions de pessetes de romanents, una fundació que, precisament, el seu principal objectiu ha de ser funcionar a partir dels seus propis guanys en tant que interessos a partir del capital inicial, jo suposo, senyor Martí Carnicer, que això vostè ho coneix perfectament, segur, i que, per tant, tampoc l'ha d'estranyar; l'objecte d'una fundació és això, és deixar aportacions perquè el rèdit, els beneficis, els interessos puguin ser les que alimentin la mateixa fundació. Per tant, això segur que tampoc l'estranya.

El que sí que entenc –que no ho comparteixo, però que puc entendre més fredament, doncs, que a vostè el pugui preocupar–, és tot allò que vostè en diu l'opacitat, la poca transparència, el fet que a partir de la Fundació el Parlament coneix o ha conegut fins ara, doncs, poc quins han estat els seus resultats, i que vostè a això hi vulgui imprimir, doncs, un cert caràcter de control; això ho entenc, això podia no compartir-ho, allò altre no ho entenc i no ho comparteixo; això podia no compartir-ho, però ho entenc, ho entenc, ho respecto jo, el meu Grup i el mateix conseller d'Economia i Finances, que ja li va dir en el debat de la interpellació, en un moment determinat, quan a vostè el preocupava bàsicament, jo diria que principalment, doncs, que la Sindicatura de Comptes pogués fer-ne un informe de fiscalització; ja li va dir que sí, vostè ho demana en la Moció, recorda que la forma de fer-ho no és a través de la Moció; no hi ha cap problema; ens manifestarem votant que sí a aquesta petició, al mateix temps que ja li dic que, com que conec que vostè hi ha presentat, perquè ho he vist publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, una proposició no de llei dirigida a la Sindicatura de Comptes demanant precisament això, gairebé m'estalvio aquell posicionament i ja li ho dic ara: ho votarem avui i ho votarem aquest dia, perquè la vocació de transparència sempre, però d'aquesta Fundació d'una forma molt especial..., i aprofito per dir que els acords que prenguem avui en aquesta Moció no faran que això sigui extensible a tot el que es pugui plantejar a la cambra; però en aquest cas, precisament, perquè reconeixem la seva preocupació i li volem aportar la més absoluta de les transparències avui ho votarem favorablement.

Votarem favorablement la primera part de la Moció, el primer punt –no és ben bé el primer punt però és la introducció, la primera part– la votarem avui i la votarem el dia de la Proposició no de llei, i concretament en el segon apartat, on hi han els dos punts; pel que fa referència al punt primer, també li puc dir, senyor Martí Carnicer, que per part del Departament i per part del nostre Grup no hi ha cap inconvenient també a votar-lo favorablement.

Pel que fa referència al segon punt, li penso proposar, i ho faré tot seguit, una variant en relació amb el que vostè demana, però que segur que li pot donar satisfacció, tranquil·litat i és una mesura..., no cal ni dir que parlamentàriament absolutament correcta, sinó que políticament compensable amb la que vostè ens proposava. I per què? Home, doncs perquè fer-ho de la forma que nosaltres li proposarem ens sembla que és més just perquè és el debat pressupostari, és en el moment que revisem els comptes, les propostes de què és el que

vol fer el Govern en aquell exercici i ens sembla que és el lloc adequat, no per altra raó. I perquè consti en acta i perquè les diputades i diputats puguin conèixer exactament quina és la nostra proposta, tot i que ha estat repartida en el seu moment en les propostes d'esmena, és concretament que digui el segon punt, senyor Martí Carnicer, «explicitar en la documentació que s'ha d'adjuntar al Projecte de Llei de pressupostos de cada any els criteris aplicats per a l'avaluació de la subvenció que es consignï a favor de la Fundació Catalana per a la Recerca en el marc de la política de recerca catalana».

Vostè i jo, i la majoria de diputats, tots, però especialment els que treballem en temes de pressupostos i temes econòmics, sabem que aquest és un debat que el podem... —em fixo també en el senyor Novella—, és un tema que el podem discutir perfectíssimament en el debat de pressupostos; hi han d'haver les consignacions, hi han d'haver les memòries; parlem-ne en aquell moment, no hi tenim cap inconvenient, però fem-ho des de la perspectiva que ens sembla... No amb això li vull dir, senyor Martí Carnicer, que la seva no sigui una proposta correcta, però també, com és habitual, quan es tracta en aquest cas per part del Grup de la majoria, de voler arribar a acords —i li he anunciat ja que votaríem els dos primers punts i aquest concretament, doncs, si vostè ens accepta l'esmena, també ho podem votar—, crec que aquesta intranquil·litat que vostè podia sentir fins aquest moment, després de la votació que suara podem sotmetre i constatar, que espero que sigui també per unanimitat, doncs, aquelles ombres, aquelles inquietuds, aquells problemes que vostè pogués tenir, com a mínim, tindrà la garantia que els podrà examinar; que es quedi tranquil o no dependrà després de l'examen; d'això en som conscients. I amb aquests esperances, senyor president, senyores i senyors diputats, amb aquesta petició al senyor Martí Carnicer que ens accepti l'esmena al segon punt, ho repeteixo, el nostre Grup no tindria cap inconvenient i esperem, a la vegada, col·laborar perquè pugui votar-se aquesta Moció per unanimitat.

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Mixt; el diputat senyor Salvador Morera, que ho fa des de l'escó.

El Sr. Morera i Tanyà

Sí, gràcies, senyor president. Bé, el mateix diputat de Convergència ja aventurava que probablement hi hauria consens al voltant d'aquesta Moció del Partit Socialista, i la veritat és que nosaltres ja avancem el nostre vot favorable a la redacció inicial presentada pel senyor Martí Carnicer.

Bé, a nosaltres ens va sorprendre en primer terme el caire que en tot cas adoptava la interpellació, perquè amb l'enunciat que en principi estava previst, i més parlant de recerca, un té la impressió, en principi, que el que es vol, el que en tot cas es podria pretendre és

demanar més suport, més suport econòmic per a tota aquesta activitat que al nostre país hem de recordar que segueix estant en els darrers llocs d'Europa, els diners, ja siguin públics o privats, que es destinen a aquesta activitat, que, per altra banda, tothom està a recordar la seva característica d'estratègica. En qualsevol cas, el plantejament que fa el Grup Socialista és més concret, sense posar en dubte això genèric que dic jo, i es basa en l'activitat, i més que en l'activitat, en els ajuts que ha rebut una fundació privada, en aquest cas la Fundació Catalana per a la Recerca, i que per tant fa referència a unes ajudes, a unes subvencions que ha rebut de la Conselleria d'Economia i Finances.

Sense entrar a debatre alguns dels comentaris del senyor Martí Carnicer, que s'hi pot estar més d'acord o no, però en tot cas del aquí sí que es tracta és de valorar i de posicionar-nos respecte a la Moció, i a nosaltres ens sembla que el que demana la Moció en si és absolutament acceptable i nosaltres entenem que, diguem-ne, en els dos punts com en el preàmbul, en el preàmbul perquè intervingui la Sindicatura de Comptes analitzant l'ús que fa la Fundació de les subvencions o, per exemple, el de disposar de la documentació que fa referència a aquesta Fundació, o bé la proposta de plantejar una proposta sobre criteris per avaluar les subvencions, em sembla que és el mínim que es pot exigir quan hi ha una certa voluntat de transparència.

És per tot això que nosaltres, com he dit al principi, votarem favorablement aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Fundació Catalana per a la Recerca, que evidentment fa unes activitats que no són molt conegudes per les capes més àmplies de la població, es va fer famosa fa qüestió d'un any o dos anys perquè va tirar endavant un servidor d'Internet amb el nom patriòtic i innovador d'Olé (*l'orador pronuncia el mot en fonètica catalana*) —o Olé (*l'orador pronuncia el mot amb fonètica castellana*), que seria molt més adequat en la seva pronúncia—, aquesta iniciativa d'aital fundació nostrada. Però en tot cas, evidentment, el diputat senyor Martí Carnicer no plantejava aquest fet anecdòtic i ja superat en el transcurs del temps, sinó que plantejava dos aspectes que fan que la seva interpellació i, en el fons, la Moció puguin ser analitzades o vistes des de dues perspectives de treball parlamentari. Abans el senyor Codina parlava d'aquells aspectes que ell més habitualment treballa en el Parlament i especialment en el debat pressupostari, i evidentment, el nostre Grup, per exemple, ha decidit que en nom seu fos el diputat que els parla el que fes el posicionament, que habitualment tracta uns temes distints.

Perquè aquí estem parlant de dues coses: per un cantó, del funcionament de la Fundació Catalana per a la Recerca, del seu motiu d'existència, què fa i si té unes

raons d'existir, i per l'altra, de la seva capitalització i del control de la seva gestió i de l'anàlisi de les despeses que hi són realitzades i dels seus fruits; són les dues coses. Evidentment el nostre Grup comparteix a grans trets el posicionament del senyor Martí Carnicer i la Moció tal com va ser presentada pel Grup Socialista i tal com cal intuir que resultarà aprovada avui aquí, perquè aquests són dos aspectes. Per un cantó, és evident que aquesta Fundació, que és privada –i aquesta va ser la resposta que se'ns va donar amb aquesta anècdota que els comentava d'Internet: que com que era una fundació privada, doncs, era privada–, que és una fundació privada que en un 90% depèn de l'erari públic, i per tant que en aquest sentit aquest matí discutíem sobre una companyia estable de dansa i el públic i el semipúblic, doncs, aquesta no seria semipública, és pública amb alguna participació de l'empresa privada.

Però, per altra banda, hi també aquí darrere –i per això aquesta inclusió del marc de la política de recerca catalana ens interessa–, hi ha aquí darrere un debat que ja vam intentar posar en la Llei de pressupostos de l'any passat i que enguany posarem i reactivarem, que és com es pot tirar endavant una política de recerca quan hi ha tres organismes dintre el Govern encarregats de tirar-la endavant: una Direcció General de Recerca; la CIRIT, que és..., també depenent, amb el mateix rang, del Comissionat, però que és un altre òrgan interdepartamental, i la Fundació. És a dir, si no seria millor per allò que en alguns grups d'aquesta cambra insisteixen tant, que és estalviar despeses de funcionament, despeses d'altres tipus, unificar els tres organismes en un i destinar tots aquests diners i més, i més, per a una política, doncs, de recerca, d'innovació tecnològica, una política de futur. Però, en tot cas, que quedi clar que nosaltres, quan demanem més inversió per a aquesta política, no la demanem per a la Fundació, és a dir no la demanem, sinó per a aquest organisme que s'hauria de crear o fusionar en els tres. Però el que no entenem és com 1.000 milions l'any de mitjana per a la recerca són depenents d'Economia, d'altres de la CIRIT, d'altres de la Direcció General de Recerca, quan –insisteixo– aquesta és una política que segurament, en la seva cohesió, seria més favorable als interessos del país genèricament i del seu avenç, que significa la recerca i la innovació.

És per aquests motius que donem el nostre ple suport a aquesta Moció, per un cantó, pel que fa a transparència en la gestió i en les inversions de la Fundació mateixa, i per l'altre, perquè hi haurà una proposta de criteris per avaluar en el marc de la política de recerca catalana, i per tant, segurament això ens servirà per debatre amb criteris economicistes, però també per debatre amb criteris d'un millor resultat dels plans plurianuals de recerca que segurament, segurament –insisteixo–, si acabem optant per aquesta reformulació dels organismes que hi són dedicats, segurament que podríem encara millorar-los. És per aquests motius, doncs, que votarem favorablement aquesta Moció, i amb l'esmena de Convergència i Unió, si hi és incorporada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, breument. Se'ns presenta una moció sobre la Fundació de la recerca a Catalunya i al nostre Grup se'ns desprenen quatre reflexions que voldríem fer-los compartir.

El primer temps és que ens trobem davant d'un fet singular: ens trobem que hi han 5.000 milions de pessetes que van a una fundació privada per a la recerca. Home, senyors de la majoria, si considerem els diners que dediquem a molts departaments; estem parlant del 5% del pressupost de molts departaments. Llavors, que el 5% del pressupost de molts departaments vagi a una fundació privada, doncs, requeriria alguna explicació, requeriria, al nostre entendre, alguna explicació. El tema, per tant, al nostre entendre, són 1.000 milions anuals sobre 20.000 milions que tenen alguns departaments; senyor Codina, si no fem malament els comptes, surt un 5%; és una equivalència, naturalment.

El tema, per tant, si més no, és singular; és a dir, és un tema singular, que sorprèn, sorprèn d'alguna manera.

Segona qüestió. Home, miri, nosaltres hem de fer aquí una valoració política, i això és el que vaig a fer. L'èxit ha sigut baix, perquè, si fem una fundació privada per captar recursos també del sector privat, i, de 5.000 que en posem nosaltres, només, el privat, en posa 500 –que això seria la proporció, el 90%–, doncs, hem de reconèixer que la fundació privada, com a tal, no ha tingut molt d'èxit. Els bancs, les caixes, els que podien posar diners, hi han posat poc. Jo entenc que, en cinc anys, 500 milions, 100 milions per any..., doncs, els comptes, escolti'm, són clars.

Llavors, és clar, la valoració que ha de fer aquest Parlament –que és un tema que excedeix potser una mica el tema, però, ja que hi som, m'agradaria fer-ho–, és que, quan es fan fundacions, institucions, consorcis privats, perquè hi hagi una participació d'entitats privades, i aquesta és tan minsa, quin sentit té mantindre-la com a tal? I per aquí podríem arribar a moltes conclusions, que potser no tots compartiríem, però, indubtablement, el tema, a nosaltres, ens porta a aquesta reflexió. O sigui, per tant, un fet singular; segon, una entitat privada que en un 90% està mantinguda amb fons públics.

Tercer tema. Té raó, senyor Codina, quan vostè diu que les fundacions s'alimenten de fons –fons mobiliaris, immobiliaris, etcètera– que es dediquen i donen un rendiment. En això té vostè raó; les fundacions, generalment, funcionen així. Ara bé, també el raonament que aquí es plantejava, de dir: quan la subvenció és tan gran, i nosaltres donem uns diners públics, i hi ha un excés de tresoreria, potser des del punt de vista de l'eficiència fóra millor donar una subvenció adequada, no donar un excés i evitar l'endeutament... És a dir, estem davant d'una situació en què vostè m'acceptarà que la

3512

subvenció pública és molt important. Per tant, el tema aquest, que raonablement sempre és bo i és convenient, d'uns fons d'inversió i tal, aquí sí que, pel tema d'eficiència de resultats, ens podríem plantejar si fóra millor –no ho sé– donar la subvenció adequada, no tindre un excés i no jugar al tema dels fons. És a dir, podria estudiar-se; com a mínim, tindria certa lògica el que ens plantejava el senyor Martí Carnicer l'altre dia.

Per últim, miri, nosaltres ho hem dit moltes vegades: en tot element que no entra dintre..., en tota despesa que no entra dintre de la via departamental, saben vostès que té, per llei, menys capacitat de control, aquest Parlament. I ens trobem també amb un cas singular, però que pensem que pot provocar algun inici..., i vostè es curava en salut, senyor Codina... –que vostè ha fet molt ben fet des del punt de vista parlamentari, i, en el seu lloc, li reconec una gran habilitat i un gran sentit comú–, vostè ha dit: «Que això no estableixi precedent.» Senyor Codina, que això no estableixi precedent, però, és clar, d'organismes d'aquests, en tenim molts; llavors, el que passa és que podem discutir –en el seu moment ja ho farem– quan convé mantenir organismes privats mixtos i quan públics, perquè, si no, sempre, finalment, si els parlamentaris volem assabentar-nos-en, haurem d'aprovar mocions com aquesta que ens presenta el senyor Martí Camicer. És a dir, aquí, senyores i senyors –m'he de posicionar; per tant, no allargo més el discurs–, estem davant d'un tema d'estructuració dels òrgans de Govern i pressupostari del Govern de la Generalitat molt important, i aquest no és més que un exemple: quan entrarà pels departaments, quan entrarà per entitats privades i quan entrarà per altres tipus d'organismes, i quina virtualitat té.

Referint-me a la Moció, senyors diputats, senyores diputades, jo els diria que nosaltres, com a grup polític, estem pel control dels diners públics, i entenem que aquesta Moció, en les dues bandes, presentació de documentació i elaboració d'uns criteris, és positiva; tot i que s'acceptés la transaccional que ha presentat el senyor Codina, també ho entendríem en aquest sentit, i en aquest sentit votarem. Però, insistim, és un cas singular... Senyor Codina, si em permet, amb confiança, el que li diria és que no és tan singular, i aquesta apreciació que vostè ha fet: «Escolti'm, que això no estableixi precedent», penso que haurem de discutir si estableix o no estableix precedent.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat, que ho farà des de l'escó.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats..., i molt breument. Senyor Martí Camicer, vaig presenciar personalment la seva interpellació, i encara recordo com vostè mateix, en el tom de rèplica, deia a l'honorable conseller que s'havia fet curt el debat de la interpellació, i, evidentment, crec que als

diputats i diputades que estàvem a la cambra –en aquest cas, jo mateixa– se'ns va fer curta la intervenció, tant per part de vostè, com la resposta que vostè va obtenir de l'honorable conseller. Crec que vostè va ser molt coherent en la seva intervenció en demanar un control, una transparència d'aquestes subvencions, aquests diners que, evidentment, es donen a aquestes fundacions, en aquest cas a una fundació privada tan important com pugui ser la dedicada a la recerca a Catalunya.

Nosaltres, després d'haver escoltat i d'haver llegit el seu contingut de la Moció, evidentment que hi estem d'acord, estem d'acord amb el manifest que vostè fa abans d'entrar en els dos punts de la Moció, donem suport al manifest, donem suport al primer punt de la Moció, però també voldria destacar que també estem d'acord amb el punt segon, però manifestar-li, senyor Martí Camicer, que nosaltres creiem i entenem que seria bo que vostè acceptés aquesta esmena que li presenta Convergència i Unió, perquè, en definitiva, demostra, el Govern de la Generalitat, demostra el Grup de la majoria, amb aquesta esmena, senyor Martí Carnicer, una voluntat política, una voluntat de transparència a l'hora d'aportar aquesta esmena al punt número 2.

Per tant, si vostè veu a bon fi poder-la acceptar, tenint en compte que es parla d'explicitar en la documentació que s'ha d'adjuntar al Projecte de Llei de pressupostos de cada any els criteris aplicats en l'avaluació de la subvenció, en la qual va debatre vostè molt bé sobre el tema de la Fundació Catalana per a la Recerca, nosaltres, evidentment, li donaríem suport a tots tres punts, que no són tres, però que són, doncs, l'exposició de motius –per dir-ho d'una manera–, el punt primer i el punt segon, si vostè accepta l'esmena.

Moltes gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre l'esmena, té la paraula el diputat senyor Martí Camicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, gràcies. En tot cas, per dir que acceptarem l'esmena. La veritat, ens agrada més la nostra redacció que la redacció que ens proposa el Grup de la majoria, encara que només fos per individualitzar el tema. Ens sembla que el tema tenia prou importància com perquè l'individualitzéssim i el plantegéssim, diríem, d'una manera més global des del punt de vista de la recerca, i això pensàvem i ens semblava, i ens continua semblant, que hauria permès un debat molt més ric i molt més aclaridor.

Ara, com recordava la senyora Montserrat, els acords són els acords, i buscar acords i transaccions sempre comporta, segurament, deixar-se alguna cosa pel camí. Per tant, en aquest sentit, i amb la voluntat de trencar determinades herències que no ens semblen en tot cas positives, senyor Codina, acceptarem la seva esmena, i, per tant, substituïrem el punt número 2 pel seu punt número 2, i esperarem que en la Llei de pressupostos hi

hagi documentació suficient per poder debatre aquest tema. I, en tot cas, per a vostès, el Grup de la majoria i els membres del Govern, en tot cas, el repte serà aquest: que tinguem tots plegats documentació suficient per debatre el tema sobre els criteris de la subvenció a la Fundació Catalana per a la Recerca i en el marc global de la recerca a Catalunya.

Ens sabia molt de greu que, dins de la globalitat presupostària, el tema passés dispers, i encara més que passés desapercebut per una documentació que poguéssim considerar pobra, amb la qual formalment es compliria el mandat d'aquest plenari però amb la qual, realment, segurament quedaríem tots plegats decebuts. Esperant que això no es compleixi —estem segurs que això no es complirà, perquè el senyor Codina, a més a més, es preocuparà perquè no sigui així—, acceptarem l'esmena de Convergència.

El president

Moltes gràcies.

Queda clar el debat: el que posarem a votació serà la Moció amb la incorporació a aquesta, substituint el punt 2 de la Moció, de l'esmena de Convergència. Ha sigut publicada; si els senyors diputats volen que hi doni lectura el secretari..., però la coneixen tots. (*Pausa.*) En aquest cas, procediríem a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 88 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; és a dir, per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima

Passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca marítima, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar en el darrer Ple, l'hem presentada amb quatre punts.

El primer, i que nosaltres considerem d'una importància cabdal per als objectius que pretenem aconseguir, tracta sobre l'enfortiment de les confraries, el diàleg amb el sector, per tal de facilitar la mateixa organització del sector, la gestió del seu treball i el mateix control. Pensem que això és important, pensem que, malgrat que —i com més endavant diré— hi ha d'haver plans de pesca, hi ha d'haver organització del sector des de la Conselleria de la Generalitat i des de les institucions europees, però sí que és important que el sector assu-

meixi la part que li correspon d'autoregulació, de control i d'implicació progressiva en la gestió. Implicació progressiva que augmentarà l'eficàcia i que permetrà aconseguir més fàcilment aquells objectius que tots intentem aconseguir i que formen part, si s'aconsegueixen, de la supervivència del sector, i, si no s'aconsegueixen, el sector podria tenir problemes molt més greus dels que té fins ara: el control del cavallatge, la qüestió de les aturades biològiques, la competència deslleial...

I en aquesta organització del sector nosaltres el que proposem és també un procés de comercialització del producte per part del mateix sector. Aquest procés, per nosaltres, és vital; és vital perquè d'aquesta manera els pescadors traurien més rendiment del seu mateix treball, serien més conscients d'allò que han de fer per sobreviure, segurament que afectaria, o afectarà en el futur, les mateixes relacions laborals... I tot això s'ha de fer amb un consens, un consens real, no un consens de llibre de text o un consens fictici, de cridar tres o quatre representants de confraries i dir: «Ja hem pactat amb el sector», sinó que aquest consens s'ha de fer de manera que el sector hi estigui implicat, hi estiguin implicats els pescadors, hi estiguin implicats d'una manera real, coneguin les propostes que es fan, prenguin decisions i que llavors les persones que vagin a negociar amb l'Administració hi vagin per mandats del sector, dels seus representants, i no per aquestes situacions que a vegades es donen, que quatre senyors són els que ho remenen tot i els que en un moment determinat s'entenen amb l'Administració, però que després els que realment hi treballen no saben ni de què va la pel·lícula.

També demanem un pla de pesca per a Catalunya, un pla de pesca global. En aquests moments s'estan fent de pesca: hi ha el pla de l'arrossegament, hi ha el pla de Tarragona, i el pla de l'encerclament a les comarques gironines... Pensem que s'hauria de globalitzar una mica més això; la pesca és un tot, amb tipologies de treball diferents, amb variables —arrossegament, encerclament, arts menors—, però que tots van allà mateix, cadascú amb la seva especificitat, alguns amb uns efectes més nocius que no pas els altres, amb més necessitat de control, i, per tant, pensem que els plans de pesca han d'ordenar tot això també, i han d'ordenar-ho, repeteixo, d'una manera consensuada, i han d'ordenar-ho d'una manera que sigui eficaç, en la qual el sector, ho repeteixo —i no ens cansarem de repetir-ho—, s'hi pugui implicar més.

També nosaltres, en la Moció, demanem..., deia «centrar»; és «incentivar, amb polítiques adequades, l'increment d'arts menors». Les arts menors tenen futur, no són tan depredadores, des del punt de vista econòmic segurament que a mitjà i llarg termini són rendibles, formen part de la història, de la tradició d'aquest país, i, per tant, d'una manera raonada, entenem que s'han d'incentivar.

Nosaltres, senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció, la presentem una mica a mínims, perquè volem, tenim voluntat d'arribar al màxim d'acord en aquesta cambra. És una moció —i no ho amagaré— de filosofia sobre la pesca, que això després en el futur s'haurà d'anar concretant, i que nosaltres, des del Grup Parla-

mentari Socialista, anirem fent tota l'activitat parlamentària que creguem adient per anar concretant tota aquesta filosofia que ara emmarquem en aquesta Moció. En aquest sentit, senyores i senyors diputats, creiem que és una moció feta des de la voluntat de donar suport al sector, des de la voluntat de col·laborar amb l'Administració perquè això tiri endavant i des de la voluntat que aquells problemes, que hi són i que en el futur suposem que continuaran essent-hi, però que es vagin solucionant i que el sector es vagi consolidant i que vegi el futur amb una perspectiva més optimista que amb la que el veuen en aquests moments. Pensem que la solució existeix, que la hi hem d'anar posant nosaltres de mica en mica i que ens hi haurem d'implicar tots, en aquesta tasca.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, la Moció del Grup Socialista té aquesta voluntat, i esperem que els diferents grups de la cambra hi donin suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció hi ha presentades esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar la nostra posició, la de Convergència i Unió, en relació amb aquesta Moció, a conseqüència de la interpellació sobre pesca marítima, presentada pel diputat senyor Sans.

Abans d'entrar en l'anàlisi dels punts de la Moció i explicar l'esmena de modificació presentada pel nostre Grup, m'agradaria fer unes consideracions en relació amb el contingut de la interpellació substanciada davant del conseller Marimon pel diputat senyor Sans, i també fer algunes reflexions sobre alguns dels arguments emprats avui en la defensa d'aquesta Moció.

El senyor Sans, en la seva interpellació, feia una valoració relativament positiva del que s'està fent des de la Generalitat en matèria de pesca, tot i que –i ho ha fet avui també– volia aportar legítimament algunes visions diferents sobre la problemàtica de la pesca a Catalunya.

Quins són els problemes que creu el senyor diputat que s'haurien d'abordar? Avui ho ha ratificat: aspectes com les aturades biològiques, el control de cavallatge, el reforçament de les confraries –que n'ha fet un èmfasi especial–, com a instruments importants de la gestió de la pesca i de tot lo procés de comercialització, la formació professional i l'elaboració de plans de pesca, o d'un pla de pesca de Catalunya.

Fa també –ho va fer sobretot el dia de la interpellació–, el senyor diputat, una referència –entenc que encertada– al problema de la política pesquera a la Mediterrània, que crec que afectaria aspectes tan importants com les xarxes a la deriva franceses i italianes, al límit de competències de les dotze milles, aigües internes i externes, mida de les xarxes i, consegüentment, talles mínimes i

comercialització de peix immadur, regulació de la pesca per a països tercers, no només mediterranis sinó extramediterranis. Tots aquests temes, tots aquests temes que va plantejar en la seua interpellació el senyor diputat han estat plantejats també al Ministeri, fins i tot a la comissària Bonino i, òbviament, alguns d'ells s'escapen no tan sols de les competències que té la Generalitat, sinó fins i tot de les competències que en aquests moments té l'Estat espanyol.

Jo voldria explicar molt breument, en relació amb això, en aquesta cambra, que en realitat les competències de la Generalitat en matèria de pesca són realment limitades. Així com en agricultura s'han assolit pràcticament totes les competències, no ha estat el mateix en pesca. Jo mateix reclamava a la ministra Loyola de Palacio la cessió del màxim de competències en pesca a la Generalitat –i ho feia en un diari de sessions, número 22, de la Comissió d'Agricultura i Pesca del Senat. Els mesos de juny i d'octubre de l'any passat, tal com s'havia fet amb l'anterior Govern, també la Direcció General de Pesca plantejava al Ministeri la possibilitat de cessió d'una sèrie de competències que entenem que són susceptibles de traspàs a la Generalitat.

No voldria cansar en aquests moments les senyores i senyors diputats amb la lectura del llistat de possibles competències; en tot cas, en acabar la sessió, l'hi faria arribar al senyor diputat.

En definitiva, el senyor Sans proposa en la seva Moció mecanismes i mesures d'impuls del sector pesquer, en la qual cosa nosaltres estem bàsicament d'acord –jo diria que absolutament d'acord–, perquè, en general, coincideixen amb la política de pesca que es fa des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat.

Fem un breu repàs. Confraries: es manté –ho demana el senyor diputat en la Moció–, es manté un diàleg obert amb les confraries de pescadors de Catalunya. Estem d'acord en el que proposa quant a la seva revolorització i en la necessitat que assumeixin un paper més actiu en el sector pesquer, sigui en la seva ordenació o en els aspectes de comercialització. Hem d'assenyalar que totes les llotges de peix de Catalunya són gestionades directament per les confraries de pescadors. També en aquest sentit es dona suport a les diverses associacions d'armadors de Catalunya. La Direcció General de Pesca té la voluntat de preparar una proposta d'estatuts socials que recullin aquest paper més actiu i dinàmic que han de tenir les confraries de pescadors i que reclamava el senyor Sans. També s'està preparant una proposta de procediment electoral que permetrà el màxim de participació en eleccions dels seus òrgans representatius. Cal tindre en compte que l'any 99 hi hauran eleccions a les confraries.

Plans de pesca. S'està portant a terme la redacció de plans de pesca, amb la participació de les organitzacions implicades en el sector pesquer, tant de les confraries com dels armadors, com dels comerciants, com dels sindicats, davant la situació –que és reconeguda absolutament– de sobreexplotació pesquera i la necessitat de la seva limitació i reducció, tot buscant una explotació pesquera més sostenible. S'ha subscrit el Pla de pesca

d'arrossegament de Tarragona –s'hi va fer referència també en la interpellació– i el Pla de pesca de la flota d'encerclament de Catalunya. En aquests moments s'estan enllestint los estudis en col·laboració amb el sector dels plans de pesca d'arrossegament de les comarques de Girona i Barcelona.

Arts menors. També s'hi fa referència a la Moció. També s'ha estat estudiant amb el sector la revisió de la normativa corresponent a les modalitats d'arts menors: sonso, la tellerina, el cargol punxent, etcètera, etcètera, i la pesca de l'angula a les comarques de Girona. A mesura que es vagin tancant estos plans de pesca iniciats, es procedirà a revisar la resta de modalitats. La suma –que és lo que demanava el senyor diputat– de tots els plans configurarà a mitjà termini el que es pot dir el Pla de pesca de Catalunya.

El conseller Marimon, en la seva intervenció, en la interpellació, va exposar a bastament –avui també hi ha fet referència el senyor diputat– a altres aspectes, com les parades biològiques, com el cavallatge dels motors, com l'ajut a l'esforç pesquer, los esculls artificials, la formació professional, etcètera. I per tant, jo no m'hi estendré.

Finalment, senyor president, senyors diputats, volem ratificar lo nostre acord –lo que ja he referit– bàsic sobre els temes que proposa la Moció. Simplement hem fet una esmena de substitució, perquè entenem que, tot i respectant escrupolosament, bàsicament, tot lo que són les propostes que fa el senyor diputat, planteja dos coses que crec que són importants. En primer lloc, lo que es diu és que ja s'estan fent coses. No és que haguessim d'iniciar les converses amb les confraries de pescadors i amb lo sector pesquer, perquè s'han vingut fent coses, i sobretot introdueix alguns aspectes des d'un punt de vista tècnic que ens sembla que enriqueixen la Moció presentada pel senyor diputat.

Per tant, jo demanaria al senyor diputat, al senyor Sans, que acceptés la nostra esmena i que així pogués ser votada per tots los grups de la cambra.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Benet Tugues.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pretendre en una interpellació tractar i debatre tots els temes, tots els problemes relacionats amb el tema de la pesca és del tot impossible. De tota manera, la interpellació substanciada pel senyor Martí Sans va tenir la virtut, amb les limitacions obligades pel temps, de posar damunt la taula els problemes bàsics amb què topa la crisi del sector –que hi és– i que es manifesta de diverses maneres.

En aquest mateix Parlament, ja sigui a la Comissió d'Agricultura, que també ho és de Ramaderia i de Pesca, ja sigui a la comissió específica de seguiment que hi ha constituïda, han anat desfilant representants del sector, o especialistes en el tema, que han exposat amb més o menys contundència les dificultats amb què es troben i les solucions que ells desitjarien. La problemàtica és variada, però, per generalitzar, tres són els problemes bàsics que preocupen el sector: aturades biològiques, cavallatge dels motors, comercialització del producte.

La Moció que ens presenta el senyor Martí Sans és una moció generalista però necessària. Necessària perquè demanar la cogestió i la major responsabilització al sector, a les confraries, pot permetre que el mateix sector deixi, en certa manera, d'enganyar-se ell mateix. I dic això per una afirmació que va fer el conseller durant la seva resposta a la interpellació relativa a la reiterada denúncia d'utilització de cavallatges superiors als permesos. Deia el conseller de manera contundent: «Quant al control de cavallatge, crec que som la comunitat que ho tenim més controlat de totes les comunitats. Hi ha un decret molt restrictiu i es compleix.». Doncs bé, després de fer aquestes afirmacions, va passar per la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca una representació de la Confraria de Pescadors de Palamós, i el seu màxim representant, el senyor Figueres, va admetre, en un acte d'honestetat sublim, que tothom –tothom, tothom– fa trampes –aquesta va ser la paraula: «trampes»– i que utilitza més cavallatge del declarat –i això comptant que el decret es compleix; si no es complís, doncs... Bé, de tota manera, aquest excés de cavallatge, unit a les noves tecnologies que permeten una major seguretat de pesca, suposa incrementar notablement les captures i, per tant, deixar cada vegada més a precari el futur de la pesca al Mediterrani. Per això és necessari que el sector, responsablement, s'autoavalui, s'autocontrol i s'autogestioni, com reclama el senyor Martí Sans en el primer punt de la seva Moció.

La comercialització, com deia abans, és un punt clau en el desenvolupament del sector i cal buscar mesures, que hi són, per tal que el mateix sector pugui rendibilitzar directament la seva feina, evitant tant com es pugui la successió d'intermediaris que encareixen el producte per al consumidor final, però que aquest encariment no repercuteix en el pescador.

Finalment hi ha un tema, que va introduir el senyor Martí Sans, que em sembla vital. És el d'una política pesquera global per a la Mediterrània. Política global pel que fa a les mides, a les aturades biològiques o a limitació i compliment d'horaris, etcètera. Perquè és cert que en aquest tema, com en d'altres, però en aquest d'una manera especial, polítiques locals poden resultar estrictament estèrils. El conseller ja va exposar els esforços que es fan en aquest sentit des de la Conselleria, i les dificultats que hom troba per tirar-los endavant. Però crec que és oportú continuar en aquesta direcció, com en certa manera es desprèn del tercer punt de la Moció, que, si bé reclama un pla global de pesca per a Catalunya, aquest és el primer pas necessari per anar cap a un pla global del conjunt dels països riberencs i

de la Mediterrània, en el sentit que reclamava l'interpellant en la seva intervenció.

En definitiva, tant el text de la Moció com el conjunt de la interpellació ens ha semblat molt interessant, amb un to molt constructiu, i per aquestes raons hi donarem recolzament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema de la pesca és un tema molt complex. Els diputats que assistim regularment a la Comissió d'Estudi de la Pesca a Catalunya, dels grups que assistim regularment a la Comissió d'Estudi de la Pesca a Catalunya, és a dir, el Grup de Convergència i Unió, Socialista, el Popular, el d'Iniciativa i el d'Esquerra Republicana, que són els que conformen aquesta Comissió en totes les reunions que han existit fins ara, saben perfectament que la diversitat del món de la pesca a casa nostra és molt gran. Ho és per les arts –ho és per les arts. No són el mateix els problemes, les necessitats, de l'arrossegament que els problemes i les necessitats de l'encerclament, o el del cèrcol, com es diu més popularment, ni els de les múltiples i diverses arts menors, però tampoc ho és el de cadascun dels territoris –tampoc ho és el de cadascun dels territoris. Perquè, justament, de vegades, quan s'intenta fer, o s'ha intentat o s'intentaria fer, una política de pesca molt assimiladora arreu del nostre país es tapa una de les problemàtiques bàsiques, que és l'especialització del ports, l'especialització de les zones de pesca, i molt sovint problemes com: si limitem els horaris de sortida de port i entrada de port a vegades estem impedint que, segons quina flota, segons quins bastiments, vagin a segons quins bancs de pesca. Perquè, evidentment, si diem «no es pot sortir de port fins a les vuit de la tarda i s'ha d'arribar abans de les dues de la matinada», per exemple, doncs estem impedint que aquells bastiments que necessiten fer força milles per anar a un cert banc de pesca, hi puguin arribar. Però, per altra banda, si no limitem un horari estem permetent que alguns armadors molt poc respectuosos amb aquella solidaritat que sempre havia existit en el món de la mar, doncs estiguin constantment pescant sense respectar qualsevol mínima limitació.

Evidentment que el problema del món de la pesca, hi insisteixo, té a veure amb les arts i amb els territoris i amb les especialitzacions, i segurament també amb la tipologia dels armadors –i segurament també amb la tipologia dels armadors–; té a veure amb les aturades biològiques, amb el control del cavallatge, amb les noves tecnologies utilitzades, amb els horaris, amb les mides de les arts..., però molt sovint també té a veure amb altres components. Avui sortien a la premsa els enfrontaments que hi van haver entre pescadors de la zona del delta i pescadors provinents de Múrcia, que no són nous, que es donen cada any arreu dels ports de

Catalunya i que es donen entre bastiments de comunitats diferents, entre bastiments d'Estats diferents, però també entre bastiments de ports catalans. Perquè, en una de les compareixences que vam tenir a la Comissió d'Estudi de la Pesca, els membres de les confraries que van comparèixer es queixaven de què? De dues coses: ells eren de l'encerclament, i es queixaven de l'arrossegament, i ells eren de l'encerclament, i es queixaven dels bastiments d'encerclament de les altres zones de Catalunya; per tant, tenien una posició de tensió amb les altres arts i amb els altres ports.

Per tant, aquest és un tema complicat, essencialment complicat; ho ha estat sempre, de complicat. El món del mar és un tema molt complicat. Primer, estem parlant d'una gent que viu en un territori ínfim del país: en una franja costanera; segon, estem parlant d'una gent que treballa en un terreny que no és propietat, que és movable, que és un terreny molt poc controlable, molt sovint, i tercer, estem parlant d'una gent que ha viscut sempre la mobilitat, i ha viscut sempre la mateixa mobilitat laboral. Per tant, hem de regular-ho, hem de regular-ho, però l'autoregulació és la clau. I l'autoregulació ja ha estat feta per molts dels armadors i per moltes de les confraries, perquè la gent que viu de la pesca sap perfectament una cosa: que el dia que, pel mal ús de les arts i la nova tecnologia, destrossi el fons dels bancs on va a pescar i deixi aquells bancs sense pesca que es pugui regenerar, no podrà sortir més. La gent que viu d'un banc de pesca, que viu d'una zona, sap que és la primera que ha de cuidar aquell banc i aquella zona. I això és l'explicació del perquè, segurament, és dels pocs sectors on hi ha una autoregulació, i dels pocs sectors on l'autoregulació es fa a costa dels armadors i dels pescadors, a costa dels que serien els patrons i dels que serien els obrers.

En aquest sentit, coincidim amb el plantejament de la interpellació, coincidim també –i ho hem de dir– que la Direcció General de Pesca actual –per entendre'ns– té unes postures que coincideixen més amb les del món de la pesca, que plantegen menys problemes, que són, segurament, més dialogants, que són més fructíferes –això ho podem dir aquí perquè li ho hem expressat directament al mateix director general– i que són positives per a la solució d'aquesta, diguem-ne, crisi del món de la pesca, que hi ha estat sempre –que hi ha estat sempre–, perquè sempre, al llarg de la història, hi ha hagut crisi en el món de la pesca, hi ha hagut canvi d'arts, hi ha hagut canvi de tecnologies, hi ha hagut canvi, per tant, de plantejaments.

Des d'aquest punt de vista, i sense oblidar que cada vegada el mar està més contaminat, que cada vegada hi ha més agressió al mar i que, evidentment, l'agressió del turista a l'estiu, de les barques esportives, és una agressió que va contra l'existència del peix, i que, evidentment, hem optat per aquest tipus de societat i es fa molt difícil pensar en un mar sense motos aquàtiques, sense iots, sense barques esportives, es fa molt difícil de pensar-hi, i que, per tant, hi ha una solució econòmica i nutritiva –per entendre'ns–, que és l'aquicultura, que és una solució en la qual encara hem de pensar més i que està molt clar que el mateix sector cada vegada hi pensa més –que és un tema que no apareix en la Moció,

perquè no era l'aspecte que el senyor Martí Sans volia plantejar—, tenim, doncs, absoluta coincidència amb els punts que planteja la Moció. Són els punts que els grups parlamentaris que coincidim en el treball de la Comissió d'Estudi de la Pesca anem sempre plantejant en les compareixences i que, per tant, trobem absolutament adequada tant la seva formulació en aquesta Moció..., i tindrà el nostre vot favorable, el Grup Socialista, amb la seva actual redacció o incorporant l'esmena de Convergència i Unió, que, en tot cas, també creiem que millora en bona part l'aspecte amb el qual es planteja, i que, per tant, em sembla que es pot continuar treballant en aquesta política de consens en el món de la pesca, que, insisteixo, és, pel que fa a nombre de professionals, molt curt, però pel que fa a satisfacció de necessitats nutritives de la població, bàsicament important i irrenunciable.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Ja em perdonaran els senyors i les senyores diputades que em repeteixi en algunes coses, però el fet de ser l'última i, a més a més, coincidir amb molts criteris dels que ja s'han exposat a la Moció... —a la qual, per endavant, ja dic que donarem suport—, però no deixem de voler que constin els nostres criteris com a grup.

Creiem, senyors i senyores diputades que, després de moltes informacions rebudes a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per part de la Direcció General de Pesca del sector sindical pesquer de les confraries de pescadors i el contacte que com a diputats i diputades d'aquesta cambra hem procurat tindre directament, coneixem sobrerament la crisi que pateix el sector —que, encara que petit, no deixa de ser important per a la supervivència de les prop de sis mil famílies que viuen d'aquesta activitat—, a part de la greu sobreexplotació que rep el mar.

És evident la necessitat d'incrementar mesures urgents de protecció; una vegada feta l'avaluació actual de la pesca a Catalunya, passar a elaborar el disseny d'un model pesquer que des del punt de vista ecològic, econòmic i social tingui en compte com volem que sigui la pesca nostra a Catalunya. S'ha deduït, de totes les referències rebudes, la importància de la formació professional i mediambiental, tant per a armadors com per a pescadors, que ajudaria a preservar el medi i a mantindre un desenvolupament equilibrat i sostenible de la mar. L'Escola Nauticopesquera de l'Ametlla de Mar, que tantes vegades ha sortit en aquesta cambra, podria ser-ne un gran puntal el dia que de veritat comenci a funcionar com a tal, ja que encara el proppassat dissabte s'han hagut d'emprar les dependències de l'institut d'ensenyament secundari de l'Ametlla per dur a terme

exàmens de l'Escola Nauticopesquera, perquè no disposa encara dels mitjans necessaris, suposem.

L'altre tema és el cavallatge, punt que considerem de vital importància. L'honorable senyor conseller, l'altre dia, amb motiu de la interpellació que va presentar el diputat senyor Martí Sans, deia que érem la comunitat que tenia més controlat el cavallatge de les noves embarcacions, que hi havia un decret molt restrictiu i que es complia. Senyors i senyores diputades, vostès saben, o almenys els que assistim a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que no s'ajusta en absolut a les informacions que de totes bandes ens han arribat. No vull dir amb això que l'honorable senyor conseller ens enganyi; potser és que ho estem tots, d'enganyats. I aquest, repeteixo, és un dels punts molt importants, perquè és aquesta gran potència de les embarcacions la que condueix a una sobreexplotació d'aquesta Mediterrània, ja pobra de per si. Per tant, s'exigeix un control més estricte del cavallatge, i també una acurada vigilància de les mides del peix, que pot ajudar-se amb la presència d'un biòleg o veterinari a cadascun dels ports pesquers més importants i, d'aquesta manera, anar eliminant progressivament el control militaritzat del sector, tot i reconeixent l'eficàcia i, moltes vegades, ingrata tasca de Seprona.

També creiem i veiem la conveniència de l'autoorganització, com tantes vegades ja s'ha repetit per tots els grups, i l'autocontrol del sector. Un exemple pràctic pot ser el de la demarcació de Tarragona, que durant disset anys, i sense indemnitzacions, va dur a terme vedes biològiques del sector de l'arrossegament i l'encerclament, coincidint casualment amb el millor moment econòmic de la pesca tarragonina, i si es va abandonar va ser per les continuades irrupcions de les barques de Barcelona amb xarxes més llargues i potència de llum més gran.

Demostrada la necessitat d'unes mesures globals a tota la costa, d'acord amb el Pla global pesquer a tota la Mediterrània que proposa el diputat senyor Martí Sans; donat que, en els plans parcials per a tots els ports, en realitat no es practiquen les aturades biològiques del sector d'arrossegament —a Tarragona no són seguides ni pel port de Cambrils, ni pel port de Tarragona—, seria bo intensificar i democratitzar el paper de les confraries, amb una renovació del sistema d'eleccions —que, segons ens ha dit el diputat senyor Roig, es té previst, cosa que celebri— que permeti una representativitat més justa de tots els sectors implicats: patrons, mariners, llums, encerclament, etcètera. Com deia el senyor Martí Sans, a les poblacions que varen portar a posar en funcionament el pla Castelló, amb la reducció d'horaris i dies, els resultats varen ser molt bons.

El nostre Grup Parlamentari ha demostrat sempre la seva preocupació i interès per la problemàtica del sector, amb una sèrie de preguntes sobre les vedes, esmenes a una proposició no de llei presentada pel Grup Socialista —que, per cert, es va aprovar— i que anava en el sentit de constituir una mesa sectorial on estiguessin presents representants tant del sector de l'encerclament i l'arrossegament com dels comerciants del peix. Recordem també que el dia 13 de març d'aquest any, en Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, es va apro-

3518

var la Proposició no de llei que presentava el nostre Grup, en la qual es proposava arbitrar les mesures necessàries per tal de dotar el pressupost de la Generalitat dels recursos suficients per subvencionar la veda obligatòria i retribuïda a tota la costa catalana, d'acord amb els representants dels sectors pesquers de l'encerclament i l'arrossegament. Penso que va ser un lapsus de l'honorable senyor conseller, l'altre dia, en la interpellació, quan, referint-se a l'encàrrec que li feia el Parlament, anomenava únicament el sector de la llum, i la nostra intenció –com consta en el redactat que jo mateixa vaig fer– era recaptar l'atenció de l'Executiu per fer la preservació de tots els estocs pesquers de la nostra costa, i que les aturades a la costa tarragonina són d'ambdós sectors: l'arrossegament i l'encerclament.

En definitiva, senyores i senyors diputats, jo crec que del que es tracta és que entre tots hem de trobar la manera de portar a terme unes pràctiques que siguin sostenibles econòmicament, ecològicament, per a la conservació directa o indirecta del medi marí i les seves espècies, a part, també, de la supervivència de tot el sector pesquer, que en aquests moments, doncs, està passant aquesta crisi.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Jo, en primer lloc, crec que és de justícia agrair la presència del conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, perquè, quan es parlen temes molt concrets i el responsable del Govern està present, demostra que hi ha un interès per la feina que s'està fent i, per descomptat, els que hem d'intervindre, sembla que a vegades el que fem no es perd, sinó que directament es recull. Deia la diputada del Grup d'Iniciativa - Els Verds que era l'última, que quasi s'ha dit tot; jo penso que jo haig de recollir ja tota la part final que correspon a aquesta problemàtica.

Durant molts dies, amb el que portem de legislatura, han passat, jo diria, quasi totes les confraries de pescadors del que és el litoral de Catalunya. I totes les confraries han coincidit en el mateix: la problemàtica és unificada, la problemàtica és per a tots igual, i després ja veurem si realment els problemes són entre els sectors, entre les arts, o, realment, que no s'arriba als acords convenients de respecte, fins i tot, entre les confraries, però totes parlen dels mateixos problemes: el problema de la potenciació lumínica, el control de cavallatge –molt especialment, quant al que és l'arrossegament–, els horaris, la mida dels peixos, la mida de les malles, les aturades biològiques, la reconversió del sector.

Però jo, per descomptat, sí que hi ha alguna cosa: totes les confraries, després de la dissertació de molts diputats, coincidien en una cosa: que la normativa no s'apli-

ca. I, quant a això, totes i cadascuna de les confraries feien responsable l'Administració de la Generalitat que no es complís, i ho deien de tal manera –a vegades, fins i tot amb documents, no solament documents escrits, sinó amb gràfics, fotografies, vídeos– que són els mateixos pescadors els que han de fer el control, la vigilància i la fiscalització que la normativa s'aplica.

I jo quedo una mica sorprès, l'altre dia, quan l'honorable conseller deia: «No, no, no, és que es controla la potència del cavallatge», i feia pocs dies una confraria de pescadors ens deia: «Ni una, absolutament ni una».

Per tant, això és un problema greu i és un problema que concerneix l'Administració, i més quan a vegades l'Administració no té els efectius i mana a efectius i agents d'una altra Administració que facin les sancions corresponents. I, quan es fan aquestes sancions corresponents, què és el que passa? Que aquell guàrdia civil que va a fer la sanció, perquè li han manat que la faci, perquè ve realment del que és l'Administració de la Generalitat, es troba que –perquè l'execució de la sanció és competència de l'Administració de la Generalitat– es rebaixen les sancions o, de vegades, es condonen. Això, el que comporta és el desencant i el que comporta, realment, és que el compliment no es faci en la mesura com s'ha de fer.

Un altre problema que existeix és que..., d'acord que la Generalitat no té totes les competències –hi estem tots d'acord–, però també és ben cert que no existeix una bona coordinació entre les administracions que afecten aquest tema i jo voldria saber si és ben cert que la coordinació que s'ha creat en les diferents administracions funciona i que coordinen aquest tema, i dubto que això funcioni i dubto que això vagi endavant.

Per tant, jo penso que fins que no es puguin tenir totes les competències o es pugui arribar al que és l'administració única en qüestió de pesca seria importantíssim, molt importantíssim, que es fes un gran esforç per part de les administracions en aquest tema.

També és ben cert que el conseller deia que fins ara nosaltres hem estat rebent unes subvencions, uns ajuts de la comissió de la Comunitat Econòmica Europea, i s'està dient que avui han canviat una mica aquests matisos o ha canviat una mica el sistema i s'ha advocat més per donar ajuts al que és la reconversió. Però jo penso que també és dolent que aquesta reconversió que s'està fent, aquest canvi que la Comunitat Econòmica Europea ha tingut d'apartar els ajuts al que són les aturades biològiques i passar al que és la reconversió no guarda l'equilibri que s'ha de mantenir entre les dues. (*Remor de veus.*) Per tant, jo penso que la Generalitat de Catalunya... Jo, senyor president, li pregaria... Realment sé que és un tema de pesca i potser hi ha diputats de l'interior...

El president

Sí, els senyors diputats i les senyores diputades, que guardin silenci, si us plau.

El Sr. Luna i Vivas

Per tant, jo penso que s'ha d'anar a aguantar i a tenir aquell equilibri, com molt bé el conseller deia, entre el

que són els ajuts per a la reconversió, que són importants quant al que ha aportat a la pesca, que són les noves tecnologies, i a continuar amb aquests ajuts biològics, d'aturades biològiques, que ens porten realment a mantenir un equilibri en dos aspectes importantíssims com fins i tot els pescadors, en aquest sentit, li hauran dit més d'una vegada.

I afegim, realment, al que es presenta avui, que és aquesta Moció que presenta el senyor Sans, i dir-li, senyor Sans, que nosaltres..., accepti o no accepti vostè l'esmena de Convergència i Unió, tindrà el vot afirmatiu del Grup Popular, i el tindrà encara que nosaltres podríem fer alguns matisos.

Vostè, en el primer punt, diu que s'han de tenir converses amb el sector, que s'han de potenciar les confraries. Miri, jo vull dir que això és important, molt important, i tan important és que, precisament, fa pocs dies, s'han fet unes millores fiscals al Congrés dels Diputats a través del Partit Popular i Convergència, les mateixes mesures fiscals, senyor Sans, que, anteriorment, el partit en el qual vostè està hi va votar en contra. (*Remor de veus.*)

Per tant, ja m'agrada que vostè presenti una Moció dient que s'han de potenciar les confraries, però les confraries solament no es potencien en el sentit que vostè està dient: «fent-les fortes perquè puguin negociar», sinó donant-los també...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Luna i Vivas

...totes les facilitats, fins i tot aquestes de què nosaltres estàvem parlant, les fiscals, perquè puguin tenir aquestes mesures que nosaltres compartim.

En el segon punt, en què vostè parla de «promoure polítiques orientades a facilitar la comercialització», jo penso que a Catalunya aquest tema ja s'està fent i que avui moltes de les llotges són els centres de comercialització dels pescadors i la modernització d'aquestes.

Però aquí sí que jo penso que nosaltres no podem convertir els pescadors en comercials i aquí jo no comparteixo tampoc el que el senyor Miralpeix, el director general de Pesca, deia a la Comissió: «És que els pescadors han de començar a mirar no cap al mar, sinó cap a la terra», i jo penso que els pescadors han d'estar amb els peus a terra mirant el mar. I el pescador ha de pescar i la comercialització s'ha d'adequar perquè realment es pugui portar a terme. I això no vol dir que haguéssim de donar, a través de les confraries, la importància que les llotges, com a sistema de comercialització, han de tenir.

«Elaborar un pla global de pesca per a Catalunya», completament d'acord. Creiem que és important, creiem que és molt important que aquests plans es facin. Aquí s'ha parlat del Pla de Castelló, i aquí jo hauria de dir que el Pla de Tarragona ha sigut un bon pla i que, realment, tant de bo que aquest Pla sigui un pla que imitin totes les confraries del litoral català i no solament per a l'arrossegament, sinó per a l'encerclament

també. I, aquí, el que hem d'anar a buscar també és l'equilibri amb aquests plans, l'equilibri entre el sector de l'arrossegament i el sector de l'encerclament, buscar aquest equilibri que pugui permetre que aquests plans siguin uns plans que guardin el principi de respecte entre les mateixes confraries, perquè a vegades no s'aixafi això de què estem parlant: els horaris, les aturades biològiques i tots aquests sistemes.

I, per últim, senyor Sans, completament d'acord amb les polítiques adequades per a incrementar les arts menors, perquè vostè deia, en la seva intervenció, que són llocs que creen bastants llocs de treball, que donen més rendiment, i, una mica el que deia el senyor Bargalló, «són les arts menors el que menys maltracta el que és el mar».

Per tant, nosaltres votarem favorablement –ja li ho he dit–, accepti o no accepti l'esmena de Convergència i Unió, perquè jo li he de dir que, l'esmena, esperava que tingués un altre caire i l'únic caire que té és dir, en lloc de «denunciar, promoure, elaborar...», «s'està fent». Doncs bé, ho digui o no ho digui, fem-ho, però que sigui positiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. En el torn de pronunciament sobre les esmenes, el que sí que vull comunicar a les senyores diputades i als senyors diputats és que acceptem l'esmena proposada pel Grup de Convergència i Unió, concretament pel senyor Roig, perquè la veritat –i el mateix senyor Bargalló ho ha dit– és que repeteix la nostra proposta fent aquest incís que ha fet el senyor Luna, dient: «no comencem, sinó que s'està fent», i això, objectivament, és veritat –ho podríem matisar, però, objectivament, és veritat.

Per tant, acceptem les esmenes. Agrair la intervenció de tots els grups parlamentaris i dir –deixin-m'ho dir– que estic content de totes les intervencions perquè demostrin –com no pot ser menys– un alt nivell de coneixement de la realitat pesquera al nostre país, una voluntat de trobar-hi solucions, i jo em penso que cada u, des de la seva perspectiva i des de les diferències que podem tenir de matisos o d'opcions, estem en disposició de fer aportacions molt importants i de donar suport al que ha de ser la millora de la pesca a Catalunya, i espero que el senyor conseller, que és aquí –i a qui també agraeixo la seva presència–, hagi fet un bon recull de les opinions dels diferents grups, i, pel que fa al Grup Socialista, saben que ens tenen a la seva disposició perquè el sector pugui anar cada dia més bé.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent acabat el debat i havent sigut acceptada l'esmena a la Moció sobre la

pesca, procediríem a la votació, precisament, de l'esmena a aquesta Moció.

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es previnguin per a la votació.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut aprovada per 89 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat

Passem al vint-i-cinquè i últim punt de l'ordre del dia d'avui: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar la Moció, el diputat senyor Ramon Vilalta.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, tal com vaig tenir ocasió de precisar l'altre dia, quan vam substanciar la interpellació, més que una interpellació sobre les transferències de les diputacions en matèria de sanitat, seria gestió de les transferències de les diputacions.

En el curs de la meua intervenció, ja aquell dia, no em vaig referir tant al procés de transferències, tot i que vaig aprofitar, de resultes de la intervenció del conseller, per a precisar un cop més quina era la posició del Grup Socialista respecte a les transferències ja realitzades des de les diputacions de Lleida, Girona i Tarragona a la Generalitat en matèria de sanitat i quina era l'opinió que ens mereixia la reserva que en aquest moment mantenia la Diputació de Barcelona, precisament, per a consumir aquestes transferències. Però l'objectiu de la interpellació no era tant discutir el procés de les transferències, sinó la gestió que s'estava produint dels serveis sanitaris rebuts per la Generalitat.

I, per a recuperar una mica el fil del debat de l'altre dia, recordar simplement que la transferència dels serveis sanitaris de les diputacions que hem esmentat a la Generalitat es va instrumentar a través del Decret 167/92, de 20 de juliol, pel qual els serveis sanitaris de les tres diputacions van ser assumits per la Generalitat de Catalunya, així com els mitjans humans, els mitjans materials i els mitjans econòmics vinculats a la prestació dels serveis sanitaris, de tal manera que, d'una forma sistemàtica, les diputacions de Girona, Lleida i Tarragona transfereixen anualment a la Generalitat, la de Girona, el 13% dels seus recursos pressupostaris; la de Lleida, el 6%, i, la de Tarragona, el 3%, quantitats, per tant, importants destinades a contribuir al finançament d'uns serveis que elles venien exercitant fins aquell moment, que tots acceptem que no els eren pro-

pis i, per tant i en conseqüència, la lògica de normalització de la vida política i de la prestació de serveis al nostre país passava perquè, efectivament, fossin transferits a la Generalitat aquests serveis sanitaris.

Els socialistes manteníem una reserva, que mantenim, respecte a l'aportació d'una part d'aquests recursos econòmics, però, com deia aquell dia –i ho repeteixo avui–, aquesta no és la discussió.

Un cop assumits per la Generalitat, aquests serveis sanitaris foren vinculats al Servei Català de la Salut i, posteriorment i d'una manera gairebé immediata, es va procedir a la creació de tres empreses públiques: en concret, l'empresa Gestió de Serveis Sanitaris, per Lleida; Institut d'Assistència Sanitària, per Girona, i Prestació de Serveis de la Salut, per Tarragona, que es van fer càrrec d'aquests mitjans humans i materials per prestar els serveis que fins aquell moment venia prestant la Diputació respectiva. I, per tant, el nus del nostre plantejament era la forma com s'estava produint la gestió d'aquests serveis, a partir de la creació, precisament, d'aquestes empreses.

Des del nostre punt de vista, aquesta gestió presenta tres punts conflictius, que eren els que intentàvem situar en el marc de la nostra Moció –moció de cinc punts que recollien, bàsicament, tres aspectes que, per nosaltres, segueixen resultant necessaris de discutir avui i en el futur.

Un primer aspecte és el següent: aquestes empreses no poden anar navegant sense altres referències –per més empreses públiques que siguin i per més que això faciliti la seva gestió empresarial– que amb referència a la resta de la xarxa d'utilització pública del seu respectiu territori, no solament la xarxa d'utilització pública, sinó la xarxa pública i la xarxa privada.

La seva gestió, lògicament, cal vincular-la amb referència a la resta d'instal·lacions i equipaments sanitaris –en aquest cas, de caràcter hospitalari– de la seva respectiva regió sanitària i, per tant, lo primer és saber si existeixen ja els marcs assistencials de les respectives gestions sanitàries que permetin a aquestes empreses tenir una referència per a saber si poden potenciar alguns dels seus serveis o si alguns dels seus serveis són susceptibles de ser tancats per a produir, per exemple, estalvis en la gestió.

Per això no poden ser decisions autònomes preses en el marc d'aquestes respectives empreses, per més que aquestes empreses s'hagin creat per a facilitar la gestió empresarial, si no és amb referència i respecte a la resta d'equipaments hospitalaris de la seva respectiva regió.

Des del nostre punt de vista, aquest Pla de coordinació d'efectius no existeix. El conseller deia l'altre dia que estaven en procés de realització els respectius plans sanitaris i sociosanitaris i vam entendre que era en el marc d'aquests plans on s'estableix aquest mecanisme de coordinació; lògicament, en el primer punt reclamàvem que s'informi el Parlament de les previsions contingudes en aquests plans a efectes de saber com es coordinen els diversos efectius hospitalaris amb cadascuna de les regions sanitàries en les quals tenim dividida Catalunya. Com es coordina el conjunt de serveis

sanitaris de caràcter hospitalari per a saber, precisament, amb referència als altres, què és allò que sobra i què és allò que falta, què és allò que s'ha de potenciar i què és allò que cal tancar.

El segon punt i el tercer intentaven abordar el segon problema que des del nostre punt de vista és important resoldre, però que no està resolt. En el moment de les transferències d'aquests serveis, una part del personal que fou transferit tenia ja la condició de laboral i, una altra part, tenia la condició de funcionari. El Servei Català de la Salut ha fixat una directriu per la qual pretén que fins i tot aquells que són funcionaris acceptin de bon grat la seva laboralització en un horitzó de cinc anys. Això, naturalment, presenta reserves des de la perspectiva dels que són funcionaris, i el cert és que els incentius que s'estan establint no compensen prou fins al punt... Explicàvem, d'una forma concreta, que, en el cas dels serveis sanitaris de la Diputació de Lleida, de cent seixanta funcionaris que foren transferits cent cinquanta han presentat un contenciós contra les disposicions de la Generalitat en la matèria. Això vol dir que cent cinquanta funcionaris dels cent seixanta que foren transferits, si acudeixen als tribunals –i estem parlant de personal sanitari, de metges i de personal sanitari, que més aviat no és propici al conflicte–, perceben la situació com una font de conflicte i, per tant, ells sol·liciten en aquest moment una demanda que a nosaltres ens sembla justa i raonable.

Aquest personal era personal funcionari de les respectives diputacions. D'acord amb el Decret de transferències, ara han de ser personal funcionari de la funció pública de la Generalitat, però, perquè ho siguin a tots les efectes, cal que se'ls assigni, lògicament, el perfil del seu lloc de treball, l'assignació de grau personal i el nivell del lloc que ocupen, que és la condició imprescindible perquè puguin adquirir la possibilitat de la mobilitat funcional respecte a la resta de la xarxa d'utilització pública. Si prèviament no es cataloga el seu lloc de treball com correspon, aquell funcionari queda constret en el seu lloc de treball i, per tant, perd una de les facultats que naturalment hauria de tenir, que és la capacitat no solament de saber el perfil del lloc en el qual està prestant els seus serveis, sinó la capacitat de mobilitat en el conjunt de la funció pública. I, lògicament, per a aquells que són laborals, que s'estableixi un marc de relacions laborals prou segur, sobre la base del diàleg i la negociació, que no obligui a processos de llarga negociació com el que ha succeït aquest any, que ha portat, doncs, a successives manifestacions davant dels serveis de sanitat en el territori de Lleida, amb la mala imatge que això ofereix davant de l'opinió pública.

I el quart i cinquè punts anaven vinculats, lògicament, a garantir la transparència en la gestió dels consells d'administració d'aquestes empreses i a poder sotmetre aquestes empreses no solament a la transparència, sinó al control lògic necessari, almenys en la mateixa mesura al que són sotmesos la resta d'hospitals de la Xarxa d'utilització pública, que són directament controlats pel Parlament de Catalunya en tant que centres sanitaris en els quals la Generalitat presta directament el servei, o en la mateixa mesura en què ho eren quan pertanyien a la diputació respectiva. En aquest moment,

aquestes empreses escapen a tota mena de control; no pot controlar la seva gestió ni el Parlament de Catalunya, perquè no són directament gestionades per la Generalitat, i tampoc poden ser controlades per les diputacions, malgrat que les diputacions hi aporten un 13, un 6 i un 3%, respectivament, dels seus pressupostos. I, per tant, els punts quart i cinquè anaven encaminats, senyor president, el punt quart, a garantir una pluralitat suficient en la composició dels consells d'administració d'aquestes empreses i, el punt cinquè, a informar anualment el Parlament, a través de la Comissió de Política Social, de la gestió, precisament, d'aquestes empreses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció hi han presentades esmenes pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per presentar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Per anunciar que retirem l'esmena i, per tant, que farem la intervenció de posicionament en el moment que toqui.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, doncs, ara per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, té la paraula el Grup Mixt, l'illustre diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. Bé, malgrat el títol que portava la interpellació i, després, la Moció subsegüent, que eren les transferències de les diputacions en matèria de sanitat, tant la interpellació com, bàsicament, la Moció, més que avaluar unes transferències –que, per cert, doncs, ja s'havien fet fa un cert temps– el que fan en concret i de forma, potser, més general que no pas concreta és, bé, avaluar com ha anat aquesta avaluació des de l'any 92 o aquest ritme que s'ha seguit de l'any 92 fins al dia d'avui.

Nosaltres estem d'acord, igual que el diputat senyor Vilalta, que hi ha més parts obscures que no pas qüestions transparents pel que fa a l'avaluació d'alguns dels aspectes d'aquesta avaluació. És evident que el model català de sanitat i el fet que es tendeixi cada vegada més cap a una gestió, podríem dir-ne, o bé particular o semiparticular i, bàsicament, a partir de la constitució d'empreses públiques, a més a més, fa que això, en tot cas, ajudi a aquesta falta, a vegades, de transparència i, sobretot, el que ocasionen aquestes circumstàncies és que el control cap a aquests serveis, que s'exercia a partir de les diputacions, avui dia, doncs, en tot cas, no quedi prou posat de manifest.

Nosaltres, a grans trets, ho comprenem i, a més a més, també arribem a les mateixes conclusions que el Grup Socialista. Potser hi hauria algun punt, en tot cas, que

no coneixem, que no avaluem de la mateixa forma, com, per exemple, és el punt número 4, com ho fa el diputat senyor Vilalta, en el sentit de fer absolutament incompatible la presència en una d'aquestes empreses particulars, i, al mateix temps, desenvolupar càrrecs de delegat territorial en el Departament de Sanitat. I això, fins i tot, a vegades pot semblar una mica incongruent pel que fa a la voluntat que hi hagi un control públic cap a aquestes empreses i, fins i tot, el fet de reclamar en un altre punt que aquell personal que tenia la condició de funcionari, quan els serveis eren realitzats per les diputacions, ara també pugui anar mantenint aquesta condició de funcionari.

Nosaltres, a excepció d'aquest quart punt en què ens abstindríem, probablement, no per arribar a conclusions relativament similars, com pot arribar-hi el Grup Socialista, sinó perquè nosaltres entenem que, probablement, hi ha alguna qüestió més que pot interessar en algun cas particular: el fet que es produeixi aquesta dualitat de representació. Nosaltres entenem que la Moció, en conjunt, està ben estructurada o que, en tot cas, destilla un tarannà que nosaltres entenem que és correcte, però, en tot cas, aquest punt 4 potser fugi una mica del plantejament general que, en tot cas, els altres punts, sí que, de fet, doncs, ho fan.

És per això, senyor president, que nosaltres votàrem a favor de tota la Moció, excepte el punt 4, en què ens abstindríem pels motius que ja he explicat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant. La Moció que ha presentat el diputat senyor Vilalta, en nom del Grup Socialista, comptarà amb el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè, centralment, pretén dos objectius que compartim clarament. En primer lloc, l'objectiu de clarificar la gestió d'algunes empreses públiques, relacionades amb el Departament de Sanitat, així com el marc laboral de què disposen i les funcions dels seus equips directius. I, en segon lloc, que aquesta cambra estigui permanentment informada, a través de la Comissió de Política Social, no només de la gestió d'aquestes empreses, sinó també del Pla de coordinació assistencial que regeix en cada una de les regions sanitàries de Catalunya. I encara que no sigui un motiu central, perquè, a més a més, el nostre grup sempre ens trobarà, o qualsevol altre grup de la cambra, pel que fa a donar suport als processos de transferències de les diputacions o a altres ens locals o al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres donarem suport als cinc punts d'aquesta Moció que ha presentat, en nom del Grup Socialista, el senyor Vilalta. Donarem suport a tots els punts, naturalment, perquè hi estem d'acord, perquè pensem que, contràriament a alguna afirmació que jo he sentit, no tracta de qüestions molt genèriques, sinó que tracta de qüestions concretes i importants en la tasca de control que ha de fer aquest Parlament. Crec que, tal com s'ha dit també, no es tracta tant –ni es va tractar en la interpellació ni es tracta en la Moció– de discutir ara les transferències de les diputacions a la Generalitat en matèria de sanitat. És coneguda la posició d'Iniciativa per Catalunya, partidària de les transferències a la Generalitat –naturalment que cal sempre la negociació quant als recursos, quant a les condicions–, som partidaris –i volem que quedi molt clar en acta– d'aquestes transparències, però, en relació amb aquests punts –i molt breument–, ens sembla que són molt adequats, perquè, el primer, què reclama? Reclama ni més ni menys que s'informi el Parlament, mitjançant la Comissió de Política Social, del Pla de coordinació assistencial de serveis sanitaris i socio-sanitaris que regeix a cadascuna de les regions sanitàries a Catalunya. El conseller ja s'hi va comprometre. Va dir que tenia aquest Pla, que estava això molt avançat. És evident que això és imprescindible perquè no quedin deslligades aquestes institucions, aquestes empreses, del conjunt de la xarxa de sanitat a casa nostra.

Evidentment, per nosaltres, el segon i el tercer punts tenen una gran importància. I hem de dir, modestament, que preferim que no existeixi, que no s'accepti, que s'hagi retirat fins i tot l'esmena de Convergència, perquè no deia el mateix. No deia el mateix. No és el mateix garantir que impulsar, preparar, estudiar, fomentar el diàleg i la negociació. No és el mateix.

El text diu «garantir» i nosaltres estem d'acord que, això, cal garantir-ho. Perquè moltes vegades sembla que per part del Govern de la Generalitat el concepte de «millor gestió empresarial» s'identifica amb «pèrdua de drets», amb «pèrdua de salari», amb «pèrdua de condicions laborals» dels treballadors i, fins i tot, com en aquest cas, dels funcionaris, que és el que pretén garantir –jo crec que molt encertadament– el punt tercer.

Això, no solament ho diem nosaltres. Ho diu el grup proponent. Jo vull recordar que fins i tot existeix un treball de la Fundació Bofill, que fa referència precisament a aquestes qüestions relatives a la gestió de la sanitat per part de la Generalitat de Catalunya, on posa en evidència aquest concepte que té el Govern de la Generalitat quant a l'eficàcia, quant a l'eficiència, quant a la millora de la gestió en els centres sanitaris.

És evident, també, que el punt quart i el punt cinquè, que van estretament lligats, tindran el nostre suport, i el tindran perquè nosaltres som plenament conscients –ho hem patit també– que per part del Govern de la Generalitat hi ha una actitud intervencionista i de col·locació en molts d'aquests càrrecs, en molts d'aquests consells d'administració, de gent molt directament lligada a Convergència i Unió; en canvi, després tenim moltes

dificultats per exercir el control necessari, imprescindible, des del Parlament.

Per tant, també en aquests punts nosaltres donarem suport a aquesta Moció, que considerem oportuna, encertada i adequada, per part del Grup Socialista.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vostè mateix ha dit que, realment, quan veiem el títol de la Moció i en veiem el contingut –sobretot, el contingut de la interpellació–, no té massa res a veure. I, per tant, en principi, ens descollocàvem una miqueta.

Entrant en el que és ben bé el contingut de les seves intervencions, jo potser li hauria de retreure, amb un to distès i amable, la crítica que va fer envers el funcionament dels hospitals, sobretot en un paràgraf molt concret, on criticava el trasllat de resultats analítics i feia un brindis al sol, dient que no explicaria casos, i tal. Jo crec que això no fa més que projectar ombres sobre la sanitat de Catalunya. I permeti'm que, si no està fonamentat i si no hi ha uns casos molt concrets, jo crec que és millor abstenir-se. Bé, doncs, presenti'ls com a tals, però no doni raó a la desconfiança de la gent envers el sistema sanitari, que jo crec que és un tema molt seriós.

Per tant, i dit això –que és, potser, una mica, una crítica que jo li dic amb un to distès, però que crec que era important–, també li diré que en aquesta Moció, per mi, hi ha coses que, realment, quan l'he sentit parlar, penso que les ha dites molt per la seva regió concreta, per Lleida, perquè en molts llocs –jo li posaré l'exemple de Girona, encara que el senyor Nadal diu que no, però és un tema que, almenys, el conec una miqueta, eh?–, realment, quan vostè diu que s'ha de planificar la utilització que es fa d'aquests centres, i diu que no hi havia una planificació respecte als serveis que calien, els serveis que no calien, el que hi havia i el que no hi havia, jo li diré que, almenys pel que fa a la demarcació de les comarques de Girona, la planificació, en aquest cas, és força –diria jo– adient; l'exemple està que el servei d'oncologia, per exemple, i és un exemple, s'ha traslladat de Santa Caterina a l'hospital Josep Trueta per una raó purament d'eficàcia i de no desdoblar serveis, i que Santa Caterina, en aquests moments, està fent-se servir com, podríem dir, ambulatori de l'ICS allà, i per tant, hi ha una planificació –jo penso, almenys jo veig que hi ha una planificació–, i per tant, en aquest punt, realment, no coincidim.

També penso que tots aquests temes, que podríem estar d'acord que es garantís el marc laboral estable dels treballadors, no? Nosaltres pensàvem –i ho havíem dit també, n'havíem fet esment– que, si s'acceptés l'esmena de Convergència i Unió, nosaltres votaríem, hauríem abonat aquest punt quant a la seguretat del personal;

ara bé, no essent així, i en vista que tota la resta, i pel que ja diré després, no ens sembla massa correcta, possiblement ens veurem obligats a votar negativament el total de la Moció.

Realment, el punt 4, en separar les funcions de membre, es contradiu força amb el que dèiem abans del control d'aquestes entitats. Jo, realment, penso que el fet que hi hagi un delegat de la Generalitat en els consells d'administració d'aquestes empreses, és a dir, presència pública, l'únic que garanteix és el control, perquè pensem que aquesta persona depèn de la Conselleria de Sanitat i el conseller de Sanitat nosaltres el podem fer comparèixer davant la Comissió de Sanitat quan ho creguem oportú i podem demanar explicacions. Per tant, creiem que, en tot cas, per dir-ho així, és una manera de complicar les coses; és a dir, el control es pot fer pel Parlament de Catalunya –abans algú ha dit que no, jo crec que es pot fer–, però, realment, potser hi donaríem massa voltes.

Nosaltres creiem, precisament, que la pluralitat política en els consells d'administració de les empreses és una cosa –i això és una opinió, jo crec, personal– que hauria de ser més tècnica que política. És a dir, jo no estic massa d'acord que es polititzin, pel sol fet que les preses de decisió haurien de ser més tècniques que polítiques. Estem d'acord que, de vegades, hi ha hagut massa preponderància en un sentit o en un color polític, hi estem d'acord. Però, realment, penso que no seria bo treure la presència del representant del Govern –del Govern de la Generalitat, en aquest cas– dintre d'aquestes institucions, i que, al contrari, penso que això garanteix, d'alguna manera, el control sobre aquestes institucions.

I l'informe anual del Parlament, torno a dir el mateix, i estic fent, em sembla, una mica el que correspondria a algun altre grup, però realment és el que jo penso, no? Penso que la informació anual, com li he dit abans, la podem tenir, simplement, amb compareixences, és a dir, demanant la informació que vulguem. Per tant –i permeti'm l'expressió–, seria una mica matar les puces a canonades, i per tant, jo ja li dic que en l'únic que estaríem d'acord és en el tema dels treballadors sanitaris –i no sanitaris, evidentment– d'aquests hospitals traspassats, i per tant, si s'acceptés l'esmena amb vistes a negociar els convenis i a negociar les condicions, nosaltres donaríem suport a aquest punt; si no s'accepta... –i veig que no, perquè s'ha retirat, no me'n recordava, perdó–, com que s'ha retirat, realment, li anuncio que no abonarem cap dels punts d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Voldria que les meves primeres paraules fossin per felicitar ben cordialment el proponent de la Moció pel seu to, per la seva forma i per la seva preocupació. I al mateix temps, fer algun comen-

tari previ al que serà el meu torn en contra. Comentari que em sembla del tot necessari perquè s'ha produït un fet, fa un moment, en aquest Parlament, que no és excessivament habitual, que és que un grup presenta una esmena en un debat d'una Moció i abans que es produïxi el debat la retira; això no és habitual, i jo vull explicar-ho, vull ser –procuro sempre ser-ho– honest i, políticament, em sembla que com més clar millor. Vam presentar l'esmena, ho vaig fer en nom del meu Grup, pensant en la possibilitat d'arribar –com just ha passat aquesta tarda amb altres mocions–..., amb possibilitats d'arribar a acords.

Aquesta recerca, gairebé, d'intentar arribar a acords –em guardarà de mentir el senyor Vilalta, el proponent de la Moció, que ho he intentat al llarg del dia d'ahir, bàsicament, i el dia d'avui– no ha estat possible, i no diré tant ni acusaré, ni de molt, el diputat Vilalta, sinó perquè les circumstàncies han fet que això no fos possible. El senyor Vilalta, el diputat Vilalta no podia acceptar-me l'esmena que jo li presentava, tot i que, senyor Fuentes, imagini's si sóc de bona fe que estic convençut que era exactament igual que el número concret que proposava el senyor Vilalta en la seva Moció. No busqui cap altra interpretació, perquè no hi era; li dic que l'objectiu que cercava era el que li he explicat, no d'altre, però no tenia sentit que el diputat Vilalta m'acceptés una esmena a canvi de tota una proposta que, lògicament, va molt més enllà. És per això, senyor Vilalta, em penso, que intento aixecar el llistó del Parlament, justament, no utilitzant un argument que em sembla que seria del tot..., bé, com a mínim, no correcte. Aquesta és la raó per la qual retiro l'esmena.

Suposadament, doncs, pel fet de retirar l'esmena, m'he de posicionar en contra dels punts i a favor del que deia el senyor Fuentes, que ens deia: «Aquesta Moció és oportuna», i ho és; és oportuna, segur que des de dos punts de vista diferents, el del senyor Roc Fuentes..., quan ell deia que era oportuna ho deia en un sentit i quan jo dic que és oportuna ho dic en un altre. I jo dic que és oportuna perquè espero poder-los portar la tranquil·litat que tots han manifestat al llarg de la seva intervenció i manifestar les preocupacions en diversos punts d'aquesta Moció.

I n'hi ha un que em permetran, des del punt de vista personal, si se'm permet, que em senti més identificat o més a prop, que és el que fa referència a la situació dels funcionaris de les diputacions, perquè és que jo sóc funcionari d'una diputació, encara que fa anys que estic en excedència, però aquest sentiment, si es vol corporativista, et fa mirar les coses, de vegades, amb una perspectiva més propera, no? I me'n vaig preocupar, i vaig voler saber si aquestes preocupacions que manifestava el senyor Vilalta, si allò que ell m'explicava aquests dies de converses, que el que podria passar és que els funcionaris de la Diputació, una vegada estiguessin... Quan estiguin a l'empresa, definitivament, si són laborals, ho seran perquè ho voldran, i si no, seran funcionaris i continuaran essent funcionaris exactament igual. És a dir, aquella preocupació que ell demostrava, i que el senyor Fuentes deia: «Escolta, això és importantíssim», i ho entenc des de la seva perspectiva, però no només de la seva, sinó de la de tots, és im-

portant saber què passarà amb aquesta gent. Què passa amb els cent seixanta funcionaris de la Diputació i d'altres diputacions, que una vegada transferits a la Generalitat en la seva condició de funcionari, després, la Generalitat fa l'opció –dintre dels seus drets de poder-ho fer– de crear una empresa de gestió i els col·loca, els inscriu dintre d'aquesta empresa, amb caràcter de laborals, si ho volen, si ho volen; i si no ho volen, continuaran essent funcionaris, perquè això no els ho pot treure ningú. Senyor Vilalta, no acostumo –i en aquest cas encara menys, per les raons que li he explicat– a fer brindis al sol o a explicar coses que no siguin la realitat; me n'he preocupat documentalment, és a dir, no he fet una trucada per telèfon i m'he assabentat del que passava; m'ho he estudiat, he buscat per quines raons aquesta garantia –que la vull per als meus companys funcionaris de les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona i, quan sigui, els de Barcelona–, que aquesta garantia estigui absolutament garantida, i valgui la redundància. Per tant, una de les preocupacions que vostès més manifestaven, després que jo els ho expliqui..., sé que no canviaran el vot, jo tampoc ho faig quan no convé, però estic segur que aquest indicatiu, aquesta afirmació que els faig, que els permetrà, òbviament, poder-la contrastar, els portarà, a vostès i als funcionaris en qüestió, a la tranquil·litat que fins ara i en aquest moment manifestaven com a preocupació.

Pel que fa referència al fet que el delegat de Sanitat en la zona sigui, al mateix temps –ho matiso–, membre del consell d'administració, el consell d'administració d'aquestes empreses està format exclusivament per persones que nomenen o la Conselleria de Sanitat o el Servei Català de la Salut, totes. No entrem si són d'un color o si són d'un altre, perquè hem d'entendre que són incolores, eh? (*Remor de veus.*) Però si no ho fossin, si no ho fossin, i el destinatari d'aquesta expressió directament és el senyor Vilalta, sap que, si no ho fossin, també es podria arribar a acords. Però el fet és que qui els nomena és la Direcció General del Servei Català de la Salut o bé la Conselleria de Sanitat. I un d'aquests que nomena és, a la vegada, el delegat. No només no és una incoherència, que no en té cap: és una potestat de qui els nomena que sigui un o que sigui l'altre, perquè són nomenaments unipersonals; és a dir, unipersonals i nominals en funció no del càrrec, sinó de la persona. Pot ser qui vulgui, però és que a mi, sincerament, em sembla que no és dolent que, a més, sigui el delegat de la Conselleria en el territori, perquè és una fórmula més de poder tenir un cert vincle d'unió, de comunicació, d'harmonització si es vol, de la mateixa empresa. Per tant, això que vostès veuen, que és un tema que els preocupa, o que no els agrada, o que els agradaria més que el delegat no fos membre del consell d'administració –que no vol dir que sigui el president del consell d'administració, sinó que és un membre més del consell–, això que a vostès no els agrada, a nosaltres –tot i respectar que pot no agradar-los–, convindran amb mi que és una opció, que és una opció de govern, i que a nosaltres ens sembla que hi han aspectes positius, i que això pot ser-ho.

I finalment, pel que fa a la seva inquietud –la inquietud mostrada per alguns dels que m'han precedit en l'ús de la paraula– en relació amb la garantia, amb la segure-

tat que el Parlament pugui o no controlar aquestes empreses, aquesta és una garantia que *va de soi*, i els diré per què, i ho saben, a més: el mateix Parlament, a través d'òrgans que elegeix el Parlament –en aquest cas, la Sindicatura de Comptes–, pot, fa i acostuma a fer-ho, sempre que ho desitja i, quan no, els grups –ja sigui el Grup de la majoria o els grups de l'oposició en la combinació que s'escaigui– demanen a la Sindicatura de Comptes que actuï demanant un informe de fiscalització que després debatem, que dóna tot el suc polític que cadascú li pot treure i que, per tant, la garantia de la gestió econòmica està absolutament en la línia més clara i més transparent –més transparent–, segurament, que si ho féssim directament els mateixos diputats; no per re, perquè és un òrgan que hem elegit els mateixos diputats, que ens hem dotat d'un instrument perquè ens faci, precisament, aquesta feina. I pel que fa al control polític, tampoc se'ls escaparà a ningú de vostès que qualsevol de nosaltres, qualsevol dels nostres grups, pot demanar quan vulguin la compareixença del conseller, perquè ens pugui explicitar tot allò que ens faci angúnia.

Per tant, repeteixo el que els deia a l'inici. Senyor Vilalta, especialment, com a titular de la Moció, li agraïxo que me l'hagi fet; m'ha permès poder esplaïar-me en aquells aspectes que, precisament per estar en contraposició amb vostès, crec que poden haver aportat l'altra visió, l'altra visió de la seva explicació de la

Moció; sé que no el faré canviar de vot, però si a algú li he fet canviar la possibilitat d'allò que ha expressat, ho pot reflexionar, ho pot esbrinar i, en definitiva, quedar-se més tranquil, em donaria per satisfet.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació de la Moció.

En primer lloc, votariem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt 4 de la Moció ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Votarem ara la resta de punts d'aquesta Moció.

Comença la votació.

La resta de punts d'aquesta Moció han estat rebutjats per 29 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Acabat l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de vuit del vespre i dos minuts.